

Laura

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Szerelmes levél	
Laura	
A meztelen igazság	
Kisasszony	
Stella	
Húsvét	
Szilvi	
Ügyintézesek	
Komoly döntés	
Értekezés	
Linda	
Laura és Judit	
Vili	
Menyasszony	
Gyásznap	
Esküvő	
Karácsonyi ajándék	
Barátnők	
Lilla	
A baba és a meglepetés	
Testvérek	
Összefoglaló	

Szerelmes levél

- Főnök úr, egy erőszakos férfihang szeretne veled beszélni.
 - Pintyőkém, hátra kötöm a sarkadat, ha főnökurazol. Azért, mert szemtelenül fiatal vagy, maradjunk annyiban, neked Vili vagyok! Milyen névre hallgat az erőszakos?
 - Horváth Sunyi József.
 - Őt bekapcsolhatod! Jóska egy zenész cimbora. Kitűnő gitáros. Ha akarod, bemutatlak neki, mint a titkárnők gyöngyét.
 - Ha nem haragszol, nincsen igényem rá. Attilával jól megvagyunk, mármint a barátommal. Bekapcsolom a fazont.
 - Tessék, Dr. Kansztler Vilmos vezérigazgató.
 - Örvendek, vezérem. Itt Horváth Sunyi József okleveles gitárművész.
 - Szevasz, Jóska! Te meg az oklevél.
 - Nem érdekel a lekicsinylő szöveged. Julika szerint művész vagyok és én hiszek a feleségemnek.
 - Legfeljebb életművész, bár kétségtelen, jól tudsz pengetni. Hallgatlak, Jóska testvér, már éppen indulóban voltam hazafelé.
 - Mit szólnál hozzá, ha még ma felkeresnélek a becsületsüllyesztődben? Bocsika, tudom te hűséges vagy néhai feleséged emlékéhez. Viszont, ha én olyan palotában élnék, mint te, vezérem, benépesíteném a szobáimat.
 - Pajtás, maradjunk annyiban, egy óra múlva fogadóképes vagyok az otthonomban a számodra. Addig is, az Úr legyen veled!
 - És a te lelkeddel, Vilikém.
- Rossz sejtéseim vannak. Ha Jóska bekeményít, abból nekem nem sok jó származik. Magdi halála után közöltem vele, végleg abbahagyom a zenélést. Addig is nevetséges volt, hogy a cégtulajdonos időközönként leült a zongorához egy esztrádműsor erejéig. Ennek vége. Soha nem fogom kiheverni Magdi elvesztését. Esküszöm, ez a csibész Jóska megállt az utcáson, hogy pontosan egy óra múlva érkezzen. Nyomja a csengőt, mint állat.
- Bújj be, cimbora!
 - Azt hittem, nem vagy még itthon, mert nem láttam a meseautót az utcán.
 - A kocsinak garázsban van a helye. Még nem ismerem jövedeled célját, de ha már hónapok után előkerültél, mesélj a nagy szerelmedről!
 - Inezre gondolsz?
 - Nem ragaszkodom a személyhez. Ha több van, jöhetnek sorban!
 - Barátom, ez kéthónapos fellángolás volt. Szerintem ő lángolt jobban, de nem tagadhatom, boldogan sütkéreztem a melegénél.
 - Julika meg a haját tépte közben, ugye?
 - Szerencsémre nem, mert minden felvonásba beavattam. Ineznek a gazdája viszont szépen kopaszodott.

- Ez a férjének a titulusa?

- Ebbe most nem akarok belemenni, kit nevezünk férjnek és mik az ismérvei. Maradjunk annyiban, a szerető férj a történetek óta láncon tartja a kiskutyáját, aki ugatni nem mer, legfeljebb nyavíkol személytelenül.

- Szakítottatok?

- Barátom ez nem szakítás, hanem tépés volt részéről. Fergeteges két hónap van mögöttünk, de Julikára való tekintettel nem voltam hajlandó találkozni vele. Feleségül akart jönni hozzám.

- Te pedig egyetlen porcikádban nem kívántad a közellétét.

- Kívántam, de törvényisztelő vagyok. Magyarországon nem engedélyezett a több nejlőség. A gazdája pedig besokallt. Két hónap alatt rájött, nem helyes, ha a felesége naponta órákat társalog egy férfivel, valamint röpködnek köztük az e-mail-ek. Képletesen: fojtóláncot rakott Inez nyakára és rácsatolta a pórázt. Azon keresztül tartja őt.

- Ez a korlátozás milyen szintű? A Horváth nevezetűektől óvja a feleségét, vagy a Jóskáktól is?

- Sorolhatod a női neveket is! Mindenkitől távol tartja. Nem mondom óvásnak, mert az óvás az érintett számára pozitív cselekedet. Inez pedig aligha érzi jól magát abban a szituációban. A telefonja és a postafiókja állandó ellenőrzés alatt van, nemcsak a gazdája által, de még egy szem szeretett utóda által is.

- Óriási! A gyerek olvassa az anyja leveleit? Esküszöm, ilyet még nem hallottam, mióta két-szárú gatyát hordok.

- Ez van. Te jobban tudod, mint én, a józan gondolkodáshoz nem kell iskola. Ám, nem árt, ha van. A gazdi részéről pedig mindkettő hibázik. Inez sem iskolázott, de tud gondolkodni, csak rabszolgának született. Itt van a telefonomban az utolsó e-mail-je, ami felfogható szerelmes levélnek, miközben a csattanó a szakítás. Tessék, olvassad!

„Szia, kedves Jóska!

Talán túl hivatalos ez a megszólítás, de bármennyig is gondolkodom, nem jut eszembe ennél jobb. Arra gondoltam, hogy Napsugárnak foglak szólítani, de talán túl csöpögős lenne. Pedig levelem célja, hogy megköszönjem neked, hogy felébresztettél fényeddel, hogy átmelegítettél, beragyogtad életemet, ráébresztettél nagyon sok mindenre. Talán ami a legfontosabb, hogy ne szolgáltatssam ki magamat mások kényére-kedvére, hanem gondolkodjak és éljek a magam akarata szerint. Hogy ne legyek egy világ szálnalmas kiskorúja, mások játékszere, kis fruskája, bátorításra, segítségre éhező, szeretetet kolduló kislányka. Kapcsolatunk minden percéért hálás vagyok a sorsnak, azért is, amikor hunyorognom kellett a fényedtől, azért is, amikor könnyeket csaltál a szemembe. Bár-hogyan is alakuljon további életem, ez a két hónap meghatározó pillére lesz. Köszönöm, hogy rádöbentettél a hibáimra, az erősségeimre, hogy bátorítottál és segítettél, és fájdalmasan, de az én érdekemben, vésőt fogtál és csiszolgattál. Tudom, hogy ez a rövid találkozás, egy régi kapcsolatunk bepillantása, az egymáshoz tartozásunk felismerése volt egy előző életünkből. Köszönöm, hogy beteljesítetted azt az álmom, amit sosem meséltem el neked, csak céloztam rá, hogy már megálmodtam, hogy jönni fogsz. Azt hiszem, másként nem magyarázható ez a vulkánkitörés, ami végigsöpört az életünkön. Csordultig feltöltődve vágok bele az új életbe, az új kezdetbe, mert hiszem, hogy nem a régit folytatom, hanem egy teljesen új világot fedezek fel, a mostani gondolati és érzelmi lelkületemmel. Köszönöm, hogy ráébresztettél arra, hogy van vesztenivalóm és hogy mit veszíthetek. Nekem itt van az életem, ide köt minden. Falakat építettem és nem

láttam körbe tekintve semmit, csak a korlátaimat. Nem hazudtam neked soha, mindig az akkori hitem szerinti őszinte véleményemet mondtam, ami napról napra változott, attól függően, hogy milyen érzelmi fátyol takarta előlem el a valóságos érzéseket. Kívánom, hogy ebből a két hónapból erőt merítve te is találj rá önmagadra, ahogy én is rátaláltam az álarcok alatt az igazi önmagamra. Kívánom, hogy találj örömet, a melletted lévő csodálatos hölgyben, aki az irántad érzett szeretetével kivívta őszinte nagyrabecsülésemet. Bárhogy is döntesz a jövődet, a további sorsodat illetően, az már a te döntésed lesz! Én úgy tekintek rád, ami vagy számomra, és örökké így fogok rád gondolni, lelkiismeretfurdalás nélkül: üstökös voltál életem égboltján. Naivan, csodálkozóan, hogy velem is megtörtént egy olyan csoda, ami által fejlődtem, ami által szebbé tehetem az életem. Felébresztettél, megráztál, ezt akartad és teljesült a vágyad. Ha ezért te nem érzel hálát, hanem másként döntesz, az a te döntésed, és nem az én lelkemet terheli! Nehéz tőled elköszönnöm, mint ahogy ez mindig gondot okozott számomra. De elköszönök, mert nem élhetek kettős életet. Sorsszerű volt, hogy találkoznunk kellett és most sorsszerű a búcsúzásunk is! Nem olyan rég azt írtad, őszintén kívánod, hogy legyünk boldogok! Köszönöm, és viszonzásul én sem kívánhatok ennél többet számotokra!

Szeretettel: Inez”

- Mi van, Doktorkám, nem kapsz levegőt, hogy elállt a szavad?
- Próbállak napsugárnak tekinteni. Biztos, hogy nem karikatúrát akart írni a csaj?
- Beragyogtam silány, egyhangú életét. A majomház nem úri kaszinó. Bocsánat, ezek nem saját szavaim. A barátnői szokták a férjét szőrös majomnak titulálni.
- Az önmagában nem baj, ha valaki szőrösebb az átlagnál ember létére. Én sem a nagy füleimnek köszönhetem a karrieremet.
- Nincsenek nagy füleid.
- Coki, komám! Hátrébb az agarakkal! Nem vagyok közpréda, nekem ne udvaroljál! Megáll az eszem. Jóska, mint üstökös. Kétségtelen, tökös gyerek, de, hogy üstökös lennél, azt rosszindulatból sem merném állítani.
- Pedig Inezzel volt már valamikor közös életünk. Írta ő.
- Miért nem kérdezted meg, akkor meddig jutottatok?
- Csak gyanítani tudom, abban az életünkben nem tudtam megunni, ha most láttam benne fantáziát.
- Jóska, második olvasás után is azt mondhatom, ez a csaj beléd van pistulva. Ha pedig nem, akkor zavaros a gondolatvilága. Csöpög a levél a szerelmes kifejezésektől, de néha aprókat bokszol.
- Ezután a levél után volt egy három órás társalgásunk, két szakaszban, de egy napon. Először én hívtam a munkahelyén, mert még a szerelmes levél előtt közölte velem, dumcsizhatunk, de csak a munkahelyén. Tudnod kell, fizettem a telefonszámláját, amiből következik, nem volt kifizetődő, ha én hívtam.
- Erre akartam rákérdezni, hogy került ki a gazdáját? Bár én maradnék a hivatalos definíció mellett: tehát a férjét?
- Könnyű neked, Vilikém. Nem a te feleségedet kezdte telefonon gyalázni az az alak, hanem Julikát. Felhívott és megkért, hogy hanyagoljam Inezt, majd belevágott a lecsóba, hogy nem tudja, milyen feleségem van, aki ezt az aljasságot elnézte.
- Remélem, kiosztottad?

- Addig jutottam, hogy felpörögtem, de időben szétbontotta szó nélkül a vonalat. Tudod, a bátor és gerinces. Ott tartottam, hogy Inezzel volt még egy fellépésünk, az ominózus maratoni társalgás. Nem számoltam, de legalább ötször elhangzott részéről a kérdés: „feleségül veszel?”

- Csupán a tisztánlátás kedvéért, ezután a levél után akarta, hogy birtokviszony alakuljon ki köztetek?

- Igen, mert ő fiatal és nem ismeri a dalt: „Ha néha visszaüznék téged hozzám a régi szép emlékek, csak jöjj el és sírd ki magad!” „Ügyelek arra, hogy ne vedd majd észre, hogy közünk már mindennek, mindennek vége.”

- Hallom a hangodon, nem vagy túl rajta.

- Esküszöm a barátságunkra, hogy túl vagyok.

Kivette kezemből a telefonját és látványosan törölte ki belőle a szerelmes levelet. Hihetetlen, egy nő, aki megtagadja a nemét és férfi módon udvarol, miközben finoman közli szakítási szándékát, de a végén pofátlanul odaírja: „Szeretettel: Inez.” Ezért nem foglalkozom nőkkel. Özvegységemet és az ártatlanságomat megtartom a sírig.

- Ez megvolt. Kitöröltem és több szó ne essék róla! Ha egy embernek ennyi önbecsülése nincsen, hogy hagyja magát terrorizálni, az elégedjen meg kutya sorsával. Vilikém, tudom falba ütközöm, de reménykedek. Lenne egy szórakoztató műsor énekesekkel Szabolcsban, de meghibásodott a zongoristánk. A kedvemért ugorjál be!

- Nincs időm próbákra járni.

- Barátom, megkapod tőlem a kottákat, itthon éjszakánként kedvedre klimpírozhatsz a magányodban és mivel profi énekesek, egy alkalommal kéne csupán összeröffeni.

- Jóska, emlékeztetlek rá, nem vagyok zenész. Mivel Magdi énekesnő volt, ragadt rám valami, de ez kizárólag operett, magyar nóta és az ösközösség slágerei. Tudod jól, már ott meghalok, ha egy mai szerző számát kell kísérnem. Amatőr módon tanultam meg zongorázni és ha néha voltak sikereim, azt Magdinak, a profi énekesnek, valamint Horváth Sunyi Jóska barátomnak köszönhetem. Öreg, ez a Jóska úgy gitározik, hogy minden csajnak nedvesedik a bugyija, ha meghallja.

- Doktor uram, közlöm veled, Inez téma örökre lezárva.

- Ne nyomassad az ártatlant! Birtokomban van egy névsor, akiket az évtizedek alatt szédítettél a gitároddal.

- Legalább elmondhatom, hogy nem éltem hiába. Te következel, Vilmos!

- Nekem pedig pénzem van. Tudod, a pénz, hatalom. Akinek pénze van, az költhet Malagára, akinek pénze nincs, az üljön a ... az almafára!

- Ne mondd, hogy néha nem csípsz bele a csicsergő hangú titkárnőd popsijába!

- Vedd tudomásul, benne nem a nőt látom!

- Nem tagadom, én is szívesebben látnám benne magamat.

- Nem félsz, hogy rád melegszik a kabát?

- Valamibe beletenyereztem, miközben a kabátom az előszobában lóg a fogason. Máris húzom a csíkot és köszönöm, hogy számíthatok rád.

Laura

Azt hittem, káprázik a szemem, mikor megláttam a lányt az országúton gyalogolni, kezében egy bőrönddel. Meglehetősen fáradt voltam a hosszú út után és még várt cirka három órással a vezetés az éjszakában. A lány velem egy irányban haladt, természetesen forgalommal szemben, ahogy azt kell, ha a gyalogos az országúton kénytelen közlekedni. Félkeztem, miután picit túlhaladtam rajta és odaintettem magamhoz. Szerencsére nem volt forgalom.

- Hova igyekszel a sötét éjszakában egyedül?

- Nem tudom.

- Gyere, kerüld meg a kocsit és ülj be mellém, mert én éppen odamegyek!

A bőröndöt betettem a hátsó ülésre. Maradt a lány kezében egy szatyorféle, amit az ölébe vett. Mivel félre voltam húzódva a Mercivel, nem akadályoztam az esetleges forgalmat, de egy árva lélek sehol. Nem indítottam. Láttam a lányon, meglehetősen szegényesen és pórén van felöltözve a téli időjárás ellenére. Úgy saccoltam, nemrég fejezhette be az általános iskolát.

- Mondjad, hova mégy és ha nem nagy kerülő, elviszlek!

- Nem tudom, hova. A nevelőanyám kirúgott. Nevelőapám két hónapja meghalt, ő pedig képtelen elviselni a jelenlétemet. Összecsomagolta a holmimat ebbe a bőröndbe és közölte: „le is út, fel is út!”

- Iskolába jársz?

- Négy éve fejeztem be a nyolcadikat, jó eredménnyel, de nem engedtek továbbtanulni. Eddig cselédeskedtem nekik azért, hogy néha enni kapjak. Ennyit tudok mondani. Ne haragudjon, fogalmam nincs, mitévő legyek. Elindultam, gondoltam, elgyalogolok Debrecenig, aztán ott talán valamit tudok kezdeni.

- Van pénzed?

- Pénz nálam akkor szokott lenni, ha vásárolni küldtek. Semmim nincsen, legfeljebb a becsületem, ha egyáltalán ebben a kategóriában lehet beszélni becsületről, hiszen a látszat is azt igazolja, koldus vagyok, bár eddig még nem koldultam, majd ezután, ha nem akarok éhen döglenni.

- Valami elképzelésed csak van, hiszen a korod szerint felnőtt vagy.

Közben beindítottam a motort, mert lehült a kocsiban a levegő.

- Ha van olyan szerencsém és elvisz Debrecenig, az nagyon jó lenne. Forgalmas helyen kéregetek, hogy tudjak ennivalót venni, mert az lenne a legfontosabb, hiszen ma semmit nem kaptam. Igaz, nem is dolgoztam meg érte. Tudja, ha nem tudok egy napon dolgozni, akkor nuku evés.

- Elárulod a nevedet?

- Kocsis Laura. Ámbátor ez sem biztos, mert ami tény, születésem után az anyám a falu szélén egy rozzant szekéren hagyott. Ott találtak rám és vittek be kórházba. Nem tudom, kik a szüleim és a kórházban kaptam a nevemet. Gyermekotthonban éltem, majd 12 éves koromban vettek magukhoz a nevelőszüleim. Két évig, ameddig befejeztem az általánost, tűrhető életem volt náluk. Bár akkor is befogtak kapálni meg ilyesmi, de elég jól tartottak. Azután a nevelőapám egészsége megromlott és gyakorlatilag én dolgoztam helyette.

- Gondolom, mivel a nevelőszüleid, fizetést nem kaptál.

- Családtag voltam, tehát ruháztak, már ahogy, és etettek. Meghalt a nevelőapám és anyukámnál betelt a pohár. Közölte, ma este, ha besötétedik, addigra rámoljuk össze a holmijaimat és mehetek ahova akarok, ő többé nem szeretne találkozni velem!

- Ezek szerint nálad vannak a papírjaid?

- Igen. Gondoltam, Debrecenben van hajléktalan szálló, majd ott meghúzom magamat és napközben kéregetek.

- Esetleg árulod a testedet, ugye?

- Nem tudom, erre nem gondoltam.

- Van barátod?

- Akkor tért volna ki a hitéből a nevelőanyám, ha lett volna. Nincs és nem is volt.

- Mindjárt Debrecenbe érünk. Engemet egyébként Dr. Kansztler Vilmosnak hívnak.

- Orvos tetszik lenni?

- Jogász és közgazdász vagyok. Van egy húsz éves lányom, aki Angliában tanul. Miután leérettségizett, meghalt a feleségem, ő pedig kiment tanulni. Nos, nem tudom mitévő legyek. Nem tartom okos dolognak az elképzelésedet, bár te magadtól nem gondolhatsz másra. A bajom ott van, hogy nem ismerlek. Ha biztos lehetnék benne, valóban az vagy, akinek mondd magadat, magammal vinnélek hozzám és kitalálnám később, mitévő legyek.

- Értem én. Eleve furcsa, hogy itt ül egy toprongyos lány ebben a luxusautóban. Tessék kitenni a város közepén, aztán majd lesz valahogy!

Hosszan hallgattam és töprengtem. Kockázatos, ha befogadom az otthonomba, hiszen akár az életemre törhet, ha alszom, vagy, ami némileg jobb, hogy kirabolhat.

- Nem tetszik megállni? Mindjárt kiérünk a városból és az nem lenne jó nekem.

- Figyelj ide! Ha vállalod, hogy ki kell érdemelned nálam a bizalmat, tehát ameddig nem tudom ki vagy, addig minden lépésedre odafigyelek, ha ezt elfogadod, akkor nem állok meg, viszlek hozzám.

- Jó, de hogy fogom bebizonyítani, hogy nem lopok meg ilyesmi?

- Nincs konkrét elképzelésem, de csak akkor viszlek magammal, ha a körülményeknek aláveted magadat.

- Ezen nem kell gondolkodnom. Illetve mégis. Pillanatnyilag nincs az elképzeléseim között, hogy prosti legyek.

- Ha rajtam múlik, nem leszel.

Egy hang azt súgta, hóna alá kell nyúlnom ennek a szerencsétlen lánynak. Módomban áll, hiszen gazdag vagyok. Bekapcsoltam a magassági kormányt és tűz Budapest! Illetve Buda, mivel a villám ott vár ránk. Keveset beszélgettünk. Hagytam, hogy elmerüljön a gondolataiba. Néha sírdogált csendesen, máskor meg rövid időre elaludt. Benn álltam a kocsival a garázsban, mikor megérintettem a kezét.

- Kislány, megérkeztünk, tessék kiszállni! Majd én viszem utánad a bőröndödet, nem lányoknak való az ilyesmi. Menjél fel a lépcsőkön! Az ajtó úgy nyílik ki, hogy a kilincs feletti három gombból a két szélsőt egyszerre nyomod meg.

A bőrönd és a szatyor ideiglenesen az előtérben maradt. Laurát pedig beirányítottam a fürdőszobába.

- Tessék a meleg vizet megengedni a kézmosáshoz is!

- Köszönöm szépen, de azt hittem ...

- Hinni a templomban kell.

- Oda nem járok. Nincsen okom a hálálkodásra.

A konyhában kétféle felvágottat vettem elő, valamint vajat.

- A kenyeret vegyed ki abból a baloldali szekrényből! Adok tányért és készítsél magadnak vacsorát, illetve reggelit, mert ma még nem ettél.

- Bocsánatot kérek, a falióra szerint éjjel egy óra van.

- Ezek szerint órád sincsen?

- Volt, de tavaly beszabadult a Morzsi a pajtába és szétrágta. Ő az anyukámék kutyája. A bácsi miért nem eszik?

- Tudod, Laura, a bácsi torkig van az olyan szemét alakokkal, mint az úgynevezett anyukád.

- Az ember a szüleit nem választhatja meg. Én boldog voltam, mikor nevelőszülőkhöz kerültem. Természetes volt számomra, hogy kijár nekik a megszólítás. Mostohán bántak velem, de hogy vélekedjek a szülőanyámról?

- Majd még azt is megbeszéljük, de most koncentrálj a táplálkozásra, mert a szövegeléstől kihűl a gyomrod!

- Itt jó meleg van. A pajtában bevacoltam magamat a rongyok közé és olyan volt a hőmérséklet, amit a testem tudott produkálni.

Nem adtam sok kaját, mert a legyengült gyomrot nem szabad megterhelni. Végre csendben evett és mohón. Mire befejezte, elővettem az üdítőt, de azt én töltöttem neki.

- Köszönöm szépen, nagyon finom volt.

- Laura, szeretném, ha megmutatnád az irataidat!

- Nem tudom, hol hagytuk a szatyrot. Máris eltévedtem ebben a nagy házban.

Egyszerűbb volt, ha magyarázkodás helyett én hozom be. Kivett belőle egy papírzacskót és a kezembe adta. Nem néztem rá. Nem szerettem volna, ha kiolvassa a tekintetemből, amit gondolok. Kezemben tartottam egy értelmesnek tűnő nagylánynak az életét dokumentálva.

- Laura?! Ezek szerint, mivel ma, illetve már másfél órája, tegnap volt február 19-dike, születésnap ajándéknak szánta nevelőanyád, hogy kidobott.

- Valóban, tegnap lettem 18 éves. A bácsi szerint nem maradandó ajándék, ha az ember tudomására hozzák ezen a nevezetes napon, álljon meg a saját lábán, elvégre felnőtt lett?

- Átfutva mindent, még nem tudom, milyen sorsot szánok neked, de azt kijelentem, az úgynevezett anyukád meg lesz táncoltatva.

- Nem szeretném. Attól nekem nem lesz jobb életem, ha másoké is rossz.

Végignéztem a bizonyítványát. A nyolcadikat jelessel abszolválta, amennyiben csak matematikából volt négyes, de érdekes, az első hat évben meglehetősen rapszodikus jegyei voltak. Tehát hajlamos a renitenskedésre. Az intézetben nem vették keményen a tanulást, ezért még hármasai is előfordultak, majd a nevelőszülők elkapták a csaj grabancát.

- Ahogy látom a bizonyítványodból, alsó tagozaton nem voltál földreszállott angyal.

- Nem láttam értelmét a tanulásnak. A nevelőszüleim az első két évben bizonyítani akarták a faluban, hogy milyen rendesek. Jutalmazták a jó jegyeimet. Például egy ötösért másnap iskola előtt nem én etettem a disznókat.
- Miért nem mentél gimnáziumba?
- Mert ők is nyolc osztályt végeztek. A kis fattyúból nem akartak kisasszonyt nevelni.
- Fattyúnak emlegettek?
- Valamint: lelencnek, GYIVI-snek és hasonlóknak. Az általánost be kellett fejeznem, mert a faluban az volt az átlagszint.
- Szabadidődet mivel töltötted?
- Beszélgettem az állatokkal és sokat olvastam. Tetszik tudni, nagy szerencsém volt, hogy az apukámnak a testvérei meg a szülei szerettek olvasni. A részleteket nem ismerem, de mikor én hozzájuk kerültem, a fészerben rátaláltam egy egész komoly könyvtárra. A házban egyébként egy darab könyvet nem láttam soha, csak mikor suliba jártam.
- Az előbb említetted, hogy pajtában aludtál.
- Miután befejeztem az iskolát. Addig a házban, mert gondolom, féltek, hogy kibeszélem őket az iskolában.
- Ezt később is megtehetted volna.
- Ritkán találkoztam emberekkel. Mindennapra megvolt a feladatom. Néha saját fülemmel hallottam, mikor anyukám előtt irigykedett valaki, hogy milyen jó, nekik van cselédjük.
- Büszkéek voltak rá?
- Ha valaki kiszolgáló személyzetet tud tartani, az rang mások szemében. Szerintem ez a fővárosban is igaz, nemcsak egy elmaradott faluban.
- Rövid ideig nálunk is volt bejárónő, de keményen megfizettük.
- Én is kaptam fizetést, pedig nevelt lányuk voltam. Anyukám a helyi postán nyitott számlát a nevemre és fogalmam nincs milyen időközönként tett rá pénzt. Még az is lehet, hogy papíron Kocsis Laura nem szegény.
- Elteszem az okmányaidat, mert tervem van velük.
- De ha ki tetszik dobni, akkor szükségem lesz rájuk.
- Mondtam, ha mindenben engedelmes leszel, nem jársz rosszul.

A meztelen igazság

- Nem szeretném, ha félreértenél és megijednél a következő program okán. Látom rajtad, nemcsak szegényes a ruházatod, de nem is a legtisztább.
 - Nyáron jobb a helyzet, de ilyenkor télen nem tudok mosni a kútnál. Márpedig anyukámékhoz a házba csak ritkán mehetek be.
 - Gyönyörű! A fürdőszobában, előkészítem neked a kádat, te pedig ledobálod a ruháidat magadról a földre. Nem kell félned, nem fogok visszaélni a helyzettel!
 - Ezt tessék elmagyarázni, mert nem értem!
 - Többek között ezért örülök, hogy magammal hoztalak. Naiv kislány vagy. Igaz, bőven az apukád lehetnék az ötven évemmel, de azért férfi vagyok. Érted?
 - Tetszik tudni, néha előfordult, főleg ameddig suliba jártam, hogy bent fürödhettem. De hát a nevelőszüleim számára természetes volt, hogy a jelenlétükben vetkőztem, öltöztem és fürödtem.
 - Igen, de akkor még 12 éves voltál, most meg már felnőtt nő vagy.
 - Mielőtt kirúgott az anyukám, még ma megfürödhettem nála és természetesen a szeme láttára. De hát, ameddig apukám élt, ő is láthatta, ha sátoros ünnepeken nem a pajtában lavórban, hanem a fürdőszobájukban tisztálkodtam. Tetszik tudni, belőlem kiirtották az egészséges emberi tulajdonságokat. Én egy „Árvácska” vagyok, ha tetszik ismerni a könyvet. Nincsenek szüleim és születésem óta csak kötelességeket ismerek. Jogaim nincsenek.
- A fürdőszobában előkészítettem mindent, ami egy alapos fürdéshez szükséges. Laura szó nélkül vetkőzött és minden ruhadarabot a sarokba dobott a földre. Még javában folyt a víz, mikor intettem, másszon be a kádba. Úgy éreztem, mintha orvos lennék és a páciensben nem a nőt látom. A tudatalattimban tároltam a látottakat.
- Elzárom a csapot, nehogy belefulladás a mély vízbe!
 - Nekünk ennél sokkal kisebb kádunk van.
 - Javaslom, lubickoljál, próbáld magadat kilazítani! Felmegyek a másik fürdőszobába, hiszen rám is rám fér a zuhanyozás. Majd ha elkészültem, visszajövök egy fürdőnadrágban, mert meg akarom mosni a hajadat. Addig élvezzed a jó meleg vizet!
 - Az jó, ha magamra tetszik hagyni?
 - Hinni szeretném. Tudod, kislány, mindketten kockáztatunk.
 - Én nem. Miután jóllaktam, fürdök egy kád vízben, ha ezek után fel kell öltöznöm és mehetek az utcára aludni, akkor is szép emlékként fogom tárolni ezt az estét vagy éjszakát. Legfeljebb attól kéne tartanom, hogy férfiak jönnek és kihasználják a helyzetemet. Ám, aki első látásra így viszonyul egy senkihez, attól nem kell félnem.
 - Megismétlem, férfi vagyok és bár igaz, tőlem nem kell tartanod, ugyanakkor bőven van okom, hogy féltsem ezt az ártatlan, hiszékeny kislányt.
 - Életem során kevés olyan személlyel találkoztam, akiket jó érzéssel tárolok a memóriámban. Azok viszont kivétel nélkül emberek és nem férfiak, illetve nők.
 - Látom, beszélni azt nagyon tudsz.
 - Általában magammal szoktam társalogni, illetve az állatokkal, ahogy már említettem.
 - Pancsikázzál, megyek én is zuhanyozni!

*

Mire köszönetre nyitottam a számat, záródott a jótévőm mögött az ajtó. Fejemet a kád szélére tettem és élveztem a meleget, valamint az illatos fürdőhabot, amit a bácsi belefűjt a vizembe. Isteni hab alatt kinyújtózni. Elmélkedni azon, hogy kerültem ide. Egész nap rettegtem a tudattól, ha este besötétedik, foghatom a cókómókomat és irány a nagyvilág. Még hamuba sült pogácsát sem kaptam, ahogy a mesében szoktak kapni a vándorok. Félttem, nagyon félttem, azon túl, hogy a bőröndöm sem volt könnyű. Nem fáztam, mert a félelmem és a nehéz súly elnyomta az érzést. Annyit tudtam, hogy azon az úton előbb vagy utóbb Debrecenbe érek. Már tudom a bácsitól, azzal a tempóval, ahogy haladtam, estétől másnap délig gyalogolhattam volna étlen-szomjan. Mentem és közben arra gondoltam, milyen jó volt nekem otthon a pajtában a szalmazsákon beburkolózva aludni egy csomó ócska ruhában. Nem tudom, hogy történt. Talán egy órát kutyagoltam, mikor a semmiből elrobogott mellettem az a nagy autó és rámvillogott. Megszólalt bennem egy hang, milyen jó lehet annak, aki ebben a téli zimankóban olyan szép és főleg meleg kocsi suhanhat az országúton. Megszaporáztam a lépteimet, mert megállt és mivel rajtam kívül egy árva lélek nem volt a környéken, nem kétséges, hogy miattam. Egy határozott, de kellemes hangú úr beinvitált maga mellé. Nem akartam hinni a fülemnek. Velem ilyen nem történhet meg. Nem tudom, hány óra telt el a találkozásunk óta és nem is érdekel. Itt fekszem tele hassal a villa egyik fürdőszobájában fürdőhab alatt és képtelen vagyok a jövőmre gondolni. Azt hiszem, megmenekültem. A bácsi nem fog kizavarni az utcára, mert rokonszenvesnek talált. Picike üröm az örömben, hogy jelenlétében vetkőztem le és nem mozdult meg benne a férfi. Eddig soha nem vágytam férfire, de most, hogy a helyzet hozta magával a furcsa szituációt, azt hittem, levetkőzők, ölbe kap és legalább a testemmel fizethettem volna neki. Azt nem tudom milyen érzés, ha valaki szerelmes. Amiben biztos vagyok, megszerettem egy pillanat alatt a jótévőmet. Cikáznak a gondolataim. Nem tudom, pillanatnyilag hol van ebben a hatalmas házban, de ha aljas lennék, visszaélhetnék vele. Ez a ház tele van értékekkel. Szerintem még a kilincsek is aranyból vannak, de ez nem biztos. Megcsípem magamat és ha fáj, akkor én vagyok. Amit tudok, nevelőanyukámnak a fantáziájában nem fordul elő soha, ami nekem megadatott. Muszáj rágondolnom, hogy mi lesz holnap. Reménykedhetek, de mivel meztelenül nem voltam hatással a bácsira, aligha lát bennem komoly fantáziát. Másom pedig nincsen, csak a testem. Ha rendesen tudnék tisztálkodni, mint most, azt hiszem, nem vagyok csúnya lány. Hosszú szőke hajam van, szépek a szemeim, mert van egy kis tükröm és abban szoktam magamat nézegetni. Nincsenek nagy cicijeim, de amik vannak, azok formásak és ugyanez mondható el a fenekemről. Nem tudom, hány centi lehetek, de az átlag női magasságot nagyjából elérem. Bizonyos körökben tudom, nagy érték, ha a lány még ártatlan. Márpedig én minden vonatkozásban az vagyok, nemcsak testileg, de hiszem, hogy lelkileg is.

*

Folyamatosan füleltem. Ha rafinált lenne, visszaöltözik, körbejárja a lenti helyiségeket és bőven találna magának annyi értéket, amiből egy darabig el tud tengődni. Lévén, hogy zárkózott vagyok és a házamban ritkán fogadok idegeneket. Ugyanakkor a rend másodlagos nálam. Emlékeztem, Linda érettségi után selejtezte a ruhatárát. Egy csomó holmit külön rakott, hogy majdan odaadja valamilyen otthonnak. A legtöbb olyan ruha, amiket hordás nélkül unt meg. Ami biztos, egyetlen darabot nem tett félre, ami ne hatna újként. Mázhim volt, mert kutatás nélkül ráakadtam a sok szép holmira. Emlékeztem rá, milyen vitánk volt, hogy még pizsamákat is kiselejtezett. Nagyjából hasonló testalkatúak, mert bár Linda is sovány, akárcsak Laura, legfeljebb az indítatásuk különbözik. Az én lányom gimnazista kora óta fogyókúrázik. Vittem a pizsamát a földszinti fürdőszobába. Laura mozdulatlanul feküdt a kádban és megijedtem.

- Rosszul vagy?

- Nem vagyok rosszul. Bocsánatot kérek, elábrándoztam!

- Üljél fel, bár tudom, legszívesebben egész éjjel nyújtózkodnál a kádban.

- Tessék elképzelni, mintha megváltoztam volna. Sokkal jobban érzem magamat.

A haja fel volt gumizva és pár ócska hullámcsat is volt benne. Lebontottam a cseppet sem esztétikus frizurát. Belefektettem a kádba úgy, hogy nyaka alatt volt a karom. Csupán az arca nem került víz alá. Megtörtént a bevizezés, jöhet a sampon!

- Üljél fel és csukjad be a szemeidet!

Pillanatok alatt hatalmas feje lett a csajnak, ahogy felhabzott a sampon a haján. Alaposan átdörzsöltem, de keményen ám. Valamikor a lányomat szoktam fürdetni, de hát akkor ő még hat éves volt.

- Laura, nehogy kinyissad a szemeidet!

- Nem nyitom ki, de erősen kell kapaszkodnom.

Háromszor samponoztam át a haját. Közben a füleit meg a nyakát is megmostam. Fogalmam nem volt arról, mit csinálnak a nők a hosszú hajjal fürdés közben, ezért a pipereszekrényből kivettem hajgumit és felkötöttem a feje tetején.

- Álljál négykézlábra, de vigyázzál, a hajad ne érjen be a vízbe! Megmosom a hátadat kefével, azután leengeded a vizet!

A hátát sem kíméltem, ám nem úgy tűnt, mintha haragudna érte.

- Következik a bemutatód. Alaposan mossad le magadat kívül-belül egyaránt zuhannyal, ha érted, mit mondok! Nézlek és ha csak simogatod a bőrödöt, akkor én fürdetlek meg.

- Szeretnék megfelelni az elvárásnak, ugyanakkor nehogy rosszul csináljak valamit, jobban örülnék, ha a bácsi fürdetne meg, miközben tudom, ilyet nem illik mondani egy lánynak.

- Ideiglenesen az illem félre van téve, de ha nem feltétlenül muszáj, a fürdetésről lemondok.

Mindenesetre kezébe adtam a tusfürdőt. Nézegette, de hamar rájött, mire való. Büszke voltam magamra, hogy háttérbe tudtam szorítani a férfit az emberrel szemben. Mivel a munkámnak élek, hölgyekre ritkán jut időm. Ha fürdetés ürügyén elkezdtem volna simogatni, hirtelen, látványosan lett volna szűk a fürdőnadrágom és ezt nagyon nem akartam. Ember szerettem volna maradni előtte. A zuhanyt ügyetlenül kezdte kezelni, mert alaposan kifröcskölt a kádból. Ám, nem spórolva a tusfürdővel, tisztességesen lefürdött. Izgalmas volt látnom, ahogy ujjazta magát, természetesen tisztálkodás céljából.

- Ha végeztél, másszál ki és mielőtt felveszed a pizsamát, alaposan törölközzél meg!

- Hogy hívják a bácsi lányát?

- Majd megbeszéljük, de mielőbb szeretném rajtad látni a pizsamát!

Legalább fél percig csendben maradt és felöltözött.

- Laura?! Ide üljél le a székre és megszáritom a hajadat!

Elmosolyodott. Az első mosoly az arcán. Sokáig szárítottam, bár ebben van gyakorlatom, mert néhai feleségem és a lányom haját is szoktam szárítani.

- Mikor látott utoljára fodrászt a hajad?

- Amikor osztályképet csináltattunk ballagásra nyolcadikban.

- Szeretted, hogy ilyen hosszú?

- Nem szeretem több ok miatt, de nem merem magamnak levágni.

- Reggel, vagy inkább délelőtt felkelünk és elviszlek fodrászhoz. Nem vagy csúnya lány. Főlöleges ekkora loboncot viselned. Miért jöttél zavarba?

- Nem vagyok hozzászokva, hogy rám szépeket mondjanak.

- Az igazat mondtam. Továbbá megkérlek, ne bácsizzál! Vilinek vagy Vilmosnak hívjál és tegezzél!

- Azt nem lehet. Nekem anyukámékat is magáznom kellett.

- Nézzél rám! Az autóban megszabtam a feltételeket. Te egyet kértél, hogy ne csináljak prostituáltat belőled. Tehát, semmi bácsi, semmi magázás! Világos? Ha nem vagy hajlandó rá, akkor most az éjszaka közepén kidoblak az utcára ebben a csipkés pizsamában.

- Bocsánatot kérek, de azt nem hiszem el. Megpróbálom, ahogy tetszik ...

Meghúztam a fülét és felnevetett. Ez már nevetés volt, nem mosoly. Felmentünk az emeletre. Úgy döntöttem, még mindig óvatosságból, hogy az én szobámban fog aludni, mert a szoba másik végében van egy összecusukható fotelágy, azt kinyitjuk. Fenn az emeleten végigmutatam neki, mit hol talál meg.

- Tudod, a megpisíltetést nem vállalom. A fürdetést is csak részben vállaltam.

- Becsület szavamra nem féltem. Örültem volna neki.

Segítettem szétnyitni a fotelágyat, de az ágynemű-húzást rábízta. Én bevackoltam magamat a helyemre, Laurától légvonalban cirka négy méter távolságba. Mielőtt lefeküdt, meglátogatta a fürdőszobát bejelentés nélkül. Pár mondatot még elalvás előtt beszélgettünk, aztán ő aludt el előbb.

Kisasszony

Reggel arra ébredtem, hogy szipog.

- Laura? Mi bajod van, miért sírsz?

- Nem merek lemenni a földszintre a szatyromért, mert abban van zsebkendőm.

- Kapd el, repül a papírzsebkendő! Remélem ez a cirka 80 darab elég lesz, ameddig itatod az egereket.

Elkapta.

- Mesélj, miért sírsz? Honvágyad van?

- Ha jól értem, azt jelenti, oda vágyom, ahol az otthonom van. Ez nagyon nem igaz. Mesében érzem magamat, mintha királykisasszony lennék és tudom, legfeljebb pár óra és zuhanni fogok.

- Ja tényleg: Szervusz, Laura! Ma még nem beszéltünk.

- Jó...

- Mondjad: Szia, Vili!

- Elnézést kérek, nem gondoltam, hogy ilyen komoly akadály elé leszek állítva! Én még a faluban is csak a nálamnál fiatalabbakat tegezhettem. Mindenki lenézte az árvát. Igaz, általában szóra se méltattak.

- Hallod, hogy fúj a szél? Mondod, vagy két perc múlva a csipkés pizsamádban az utcán találod magadat, azután gyalogolhatsz Debrecenig!

- Szia, Vilmos!

- Ez a beszéd. Felkelünk, átmegyünk Linda szobájába.

- Köszönöm, hogy megtudhattam a nevét.

- Köszönjed magadnak. Éjjel megkérdezted, de én éppen fontos elfoglaltságban voltam. Száraitottam a hajadat, miközben szemeimet legeltettem egy hamvas bőrű, pizsamás kislányon.

- Ezt is köszönöm.

- Ha így haladsz, pár hónap alatt beszűkül a szókincsed. Hálálkodásodból momentán sok van az ablakban, mellőzzed ideiglenesen! Ott tartottunk, átmegyünk a lányom szobájába. Remélem találok originál fehérneműket. Ha igen, a továbbiakban magadra hagylak és bátran válogathatsz abból a szekrényrészből felsőruhákat! Sok időd nincsen próbálgatásra, mert felöltözünk, pár falatot bekapunk, azután irány a fodrász! Fodrász után pedig még cipőboltba is kell mennünk, mert Lindától olyanokat nem tudsz örökölni. Szombat van, tehát csipkedjük magunkat!

Mázlis voltam, mert Lindánál az egyik fehérneműs fiókban találtam csomagolt bugyit, valamint harisnyanadrágokat is. Párat a kezébe nyomtam a csajnak, majd kinyitottam a selejtezett ruhák szekcióját.

- Megyek készülni, te pedig szabaduljál meg a pizsamádtól, és keressél alkatodnak megfelelő, de téli holmikat!

- Ne haragudj, képtelen lennék rá, hogy más holmijai között kutakodjak.

- Laura, ne idegesítsél fel! Ezek olyan ruhák, amik Lindának nem kellenek. Megbocsássál, nem fogok egy 18 éves lányt öltöztetni. Érdekes lenne, hogy leveszem rólad a pizsit, aztán felhúszom rád az egyik bugyit, meg a harisnyanadrág valamelyikét. Szokjál hozzá, nő vagy! Ami éjjel történt, azt a kényszer hozta magával. Láthattad, nem volt tiszta a fürdővized. Pár napig még az én szobámban fogsz aludni, azután külön szobád lesz, de nem engedem meg, hogy a jelenlétemben meztelenkedjél.

- Nem szoktam meztelenkedni. Mit csináljak, ha a nevelőszüleim természetesnek vették, hogy a jelenlétükben fürödjek vagy mosakodjak?

- Szervusz, megyek a földszintre. Használd az emeleti fürdőszobát és fél óra múlva, felöltözve várlak a konyhában! Ez halál komoly és nem érdekel semmi kifogás. Megbeszéltük, azt teszed, amit kérek és ez a továbbiakban is így lesz. Nyugi, érezheted, a javadat akarom!

Megint megjelent egy könnycsepp a szeme sarkában, de úgy tettem, mintha meg se láttam volna. A konyhában kifosztottam a hűtőszekrényt. Szerencsére kenyérünk még maradt egy évszázadra. Kipakoltam az asztalra pár ehető dolgot, mire Laura megérkezett. Néztam az órát és 28 perc telt el válásunk óta. Végignéztam rajta és esküszöm, nem hittem a szemeimnek. Leengedve a fenekéig érő hosszú, szőke haja, egyébként nadrágban és pulóverben érkezett.

- Laura, ha most a nevelőanyád látna, nem hinne a szemeinek. Én pedig hátrakötöm Linda sarkát, ha hazajön. Olyan holmik vannak rajtad, amiket még soha nem láttam.

- Higgyed el, másik szekrényt nem nyitottam ki. Ilyen ruhákat találtam és mintha rám öntötték volna. Ezek teljesen újak.

Nem tudtam a kísértésnek ellenállni. Átkaroltam a derekát és megpuszítottam, amit boldogan viszonozott.

- Készítsd el a reggelinket, de vigyázzál a ruhádra!

Percek múlva ültünk és habzsoltuk mindketten a falatokat. Az üdítő megint az én reszortom volt.

- Hogy érzed magadat?

- Erre nincsenek szavaim. Csodálatos, de tudom, ezt a ruha teszi. Nem vagyok és soha nem is leszek kisasszony.

- Kristályosodik a jövődet illetően az elképzelésem. Kisasszonyt nem akarok belőled csinálni, hiszen ideiglenesen te fogod rendben tartani a házat. Gondolom, főzni nem tudsz.

- Tudod, amikor nevelőszülőkhöz kerültem, az állatokhoz sem értettem, de bevállaltam, mert ez volt az érdekem. Nem tudok főzni, de, ha kapok szakácskönyvet, akkor ígérem, megtanulok!

- A cipőd nem harmonizál az öltözkéddel, de ma ezt is megoldjuk. Elég meleg ez a pulcsi, bár felvehettél volna kettőt is, hogy ne kelljen a kopott kabátodat magadra öltetni.

- Megengeded?

- Szaladjál fel, mert ezek szerint találtál többet is. Vegyél alá egy másikat és indulunk!

Két perc múlva rohant le a lépcsőn és követett a garázsba. Beültünk a Mercibe és tűz! A fodrásznál képekről kiválasztotta, milyen haját akar csináltatni. Természetesen viszonylag rövid hajból, azután én elmentem, mert még úgy másfél órát kellett maradnia, hogy végezzek vele. Gondoltam, addig bevásárolok, mert együtt nem lesz rá idő, hogy ennivalókat vegyünk. Elmosolyodtam saját hülyeségemen, mikor egy pillanatra az jutott eszembe, Laura megszökik. Valószínű, agyamra ment, hogy másképpen viszonyulok hozzá, mint például

Lindához. Pedig csupán tárgyi tudásban lehet köztük különbség. Azért, mert árva, szellemileg nem visszamaradott, legfeljebb sok mindennel eddigi silány életében nem találkozott. Vásárlásnál az fel sem vetődött bennem, vajon miket szerethet. Biztos voltam benne, mindent, csak ehető legyen. Miután kijöttem az üzletházból és bepakoltam a csomagtartóba, elégedett voltam önmagammal. Két napra biztos kitart a mennyiség, de valószínűbb, hogy két hétre is. Mentem vissza érte a fodráshoz. Mikor meglátott, odajött és megpuszilt, hiszen ő várt rám, mert öt perce készen volt. Fizettem és elindultunk.

- Szeretném, ha jó anyád meglátna. Mintha nem is az a lány ülne mellettem, akit este felvettem.

- Úgy érzem, nem is az a lány vagyok. Egyetlen negatív érzés van bennem folyamatosan, de az egyre erősödik.

- Laura, ha én hiszem a történetek után, hogy becsületes, rendes lány vagy, akkor légy kedves elhinni, nem vagyok emberevő! Ami biztos, nem fogsz az utcára kerülni. Momentán úgy határoztam, nálam fogsz a házban mindent rendben tartani, beleértve, hogy megtanulsz főzni. A státuszodon még nem gondolkodtam. Az biztos, mindened meglesz, de nem biztos, hogy fizetést fogsz kapni. Viszont minden nap megbeszéljük az igényeidet és ha nem toronyórát kérsz láncsal, akkor meg is fogod kapni.

- Nekem nem kell fizetés. Ha azt kapnék, úgy könyvelném el, hogy bármelyik nap az utcára kerülhetek. Ha viszont becsületesen teljesítek és ezért normális élet vár rám, az bőven elég. Családtagnak fogom magamat érezni, ha szabad.

- Örülök, hogy kapizsgálsz az elképzelésemet. Tudod, ha úgy döntök, hogy fizetést adok, akkor a cégemnél alkalmazlak, de hát végzettséged okán csak takarítónő lehetsz. Ezt pedig hosszú távon nem szeretném. Neked tanulni kell.

Megálltunk a lányom kedvenc cipőboltjánál. Először félcipőt próbált és mikor rátaláltunk arra, ami méretben is megfelelt, a saját cipőjét látványosan bedobtam az üzlet előtti kukába. Ezek után csizmát kerestünk neki és papucsot. Ez utóbbiból kétfélét. Miután dolgunk végeztével visszaültünk az autóba, ő az új csizmájában feszített és megint megpuszilt, mint a fodrásznál. Még volt annyi idő, hogy vettem neki egy nem túl drága karórát és az illatszerboltban pár dolgot. Elvégre iskolás kora óta még fogkeféje sem volt.

- Ugye most már hazamegyünk? Bocsánat, tudom, az nem az én otthonom!

- Igen, hazamegyünk.

- Ne haragudj, picit szeretnék majd felmenni egyedül a szobába, mert fojtogat a sírás. Nem tudom feldolgozni ezt a boldogságot.

- Tudod, kislány, az elvárható tőlem, hogy emberségesen viszonyuljak hozzád, de az az igazság, a komoly lelkizésben nincsen tapasztalatom. Én olyan családba születtem, ahol mindig mindenünk megvolt és kizárólag a jövőmet kellett építenem. Tanultam éjjel-nappal. Minden kitűzött célsomat elértem eddigi életemben. Ha tetszik, te is egy cél vagy, amit ugyan nem kerestem, de az országúton elélem jött. Láttam benned a fantáziát, ezért megérdemled, hogy képletesen a hónod alá nyúljak, de azt ne várjad tőlem, hogy az ilyen nőies, érzéki dolgokat átérezzem! Sírjál, ha jólesik, de számomra idegen ez az érzés. Maga a sírás is.

- Volt feleséged és van egy lányod. Biztos, hogy szerettétek, szeretitek egymást.

- Laura, bármilyen furcsa, ez alatt a pár óra alatt, mióta ismerlek, tégedet is megszerettelek, de tapasztalatból tudom, az én szeretetem fokmérője eltér az átlag emberétől. Tudod, a földön járok, ha érted! Mindjárt otthon vagyunk és szeretném, ha hozzászoknál a kifejezéshez! Mára annyi lesz a feladatod, hogy nézzed át a holmijaidat, amikbe én is beszállok. Szeretném, ha a

hitvány ócskaságokat kidobálnád. Amit érdemes megtartani, azokat pedig kivétel nélkül kimosod gépben vagy kézzel, mit, hogyan kell, nem nagyon értek hozzá. Amit tudok, holnap nem szeretnék arra ébredni, hogy valami a szegényes múltadra emlékeztet. Ez neked sem jó. Ma még én gondoskodom az étkezésünkről, de holnaptól a te feladatod.

- De hát, mondtam, hogy nem tudok főzni.

- Nyugi! Nem állítalak olyan feladat elé, ami teljesíthetetlen. Először egy rántotta, tea meg ilyesmi, azután átnyálazod a szakácskönyveket és magadtól próbálkozol. Ha valamit elrontasz, nem kell félned, nem foglak megbüntetni. Legfeljebb egyikünk sem tud majd enni, mert nem lesz mit.

- Szeretném megérteni, miért vagy ilyen jó hozzám?

- A szüleid bűne, hogy életet adtak neked ilyen formában, ahogy az történt. Ha megszülettél, akkor éppen olyan jogod van az élethez, mint egy grófkisasszonynak. Hiszem, amit mondasz, hogy ma vagy először igazán boldog 18 év után. Miért kéne, hogy büntesselek olyanokért, amiket nem követtél el? Megadom a lehetőséget a normális életre, mert tehetségemből telik. Nekem nem kell megspórolnom azt, hogy te ne járjál rongyokban. Úgy adok, hogy tulajdonképpen én is örülök neki. A többi a te dolgod, hogy élsz vele, vagy eldobod magadtól életed nagy lehetőségét. Kérlek, ne azzal foglalkozzál, hogy mikor kerülsz utcára! Semmi olyan igénnyel nem fogok fellépni, ami részedről teljesíthetetlen. Igyekezzél és főleg eszedbe ne jusson, hogy képletesen megmelegszel a házamban és azután dolgokban ellenszegülsz. A lányommal szemben is voltak elvárásaim.

- Gondolom az, hogy jól tanuljon. De hát én igyekeztem és az lett a jutalmam, hogy ki kerültem a házból a pajtába.

- Az igazi szüleid pár perc örömért feláldoztak tégedet. Világra jöttél és azonnal eldobtak. A nevelőszüleid pedig profitáltak abból, hogy rájuk voltál szorulva. A baj ott volt, te dolgoztál, de semmi hasznod nem volt belőle. Annyiban változik mától a helyzeted, hogy ha nem hagyod el magadat, akkor az eredményeket is tapasztalhatod.

- Még semmit nem tettem, de máris szép ruhám van és... Ne haragudj, nem bírom sírás nélkül!

Éppen beálltam a garázsba, mikor eleredtek könnycsatornáim. Kinyitottam a kesztyűtartót, ahonnan tudott papírzsebkendőt kivenni. Csendben ültem mellette és hagytam, hogy kisírja magát. Szégyelltem a viselkedésemet, de hát jól mondtam, nem tudom én kellően átérezni az ilyesmit. Mától kezdve ő az, akiről gondoskodnom kell és nem kétséges, fogok is.

Stella

- Vili, elrendeztük az adminisztrátor csajjal, amit kellett.
- Csupán egy kérdésem maradt a témát illetően Árpikám. Amit neked, vagy amit neki kellett?
- A magánjellegű ügyintézés elmaradt. A két cég közti adminisztrációs teendőit rágtam a szájába. Közölte, két héten belül meglesz. Kivételesen nem örültem neki, hogy haverok vagyunk. Az egyértelműen látszik, a csaj beléd van zúgva. Ám sajnós azt is tudom, neked sem közömbös a titkárnőd.
- Álljon meg a menet, Árpád öcsém! Te nemrég dobtad Szilvit, a feleségedet egy bögyösért. A madarak azt csicssergik, Kozma nagygazda lett Biatorbágyon a húsz éves Marcsikája mellett. Most meg próbálsz ráröppenni Stellára?
- Vilikém, az asszony tett engemet lapátra. Amúgy pedig nem tudom, hogy vagy vele, én, ameddig nem kopik a szerszámom, addig edzésben tartom.
- Sehogy nem vagyok. Annyira bele vagyok temetkezve a melóba, csupán pisiléskor jut eszembe, nekem is van olyanom.
- Pedig látszólag jól tartod magadat, miközben idősebb vagy, mint én. Ne nézzed az órát, tudom, dumcsizásra Kansztler doktor soha nem ér rá. Húzok tovább. Ha megengeded, az irodád oldalsó ajtaján távozom, nehogy megszédüljek Stella kisasszony látványától.
- Szerencse kísérje utadat, Kozma barátom!

Miután távozott az irodámból, kulcsra zártam mögötte az ajtót, nehogy visszajöjjön. Vén kujon. Csodálatos felesége van és képes volt felcserélni egy fiatal rüfkére, aki ráadásul még tanulatlan is. Ám legyen, ez az ő dolga, de arról nem lehet szó, hogy az én territóriumon belül csipegessen. Pintyőke, anyakönyvezett nevén: Stella, 19 éves, okos, szép lány és van neki barátja. Áрпи téved, ha azt hiszi, hogy belém van esve. Múlt héten bizonyíthatta volna, mikor szerdán és csütörtökön Pécssett tartózkodtunk kettesben. Kétségtelen, éjszaka külön szobában aludtunk, de azért annyira nem lehetek vak, hogy ne vettem volna észre vonzalmát irántam. Muszáj próbára tennem. Nem engedhetem meg magamnak, hogy egy Kozma leradírozzon. Átmentem a szobájába. Megálltam az ajtónál és néztem, mert éppen az asztaláról rámolt be valamit a szekrénybe, közben riszálta a fenekét előttem. Úgy tett, mintha észre sem vette volna jöttömet. Akárhogy is, ajándék nekem ez a lány. Örülök, hogy három hónappal ezelőtt jelentkezett a meghirdetett titkárnői munkakörre. Bomba nő, darázsderék, elől-hátul nem túl méretes domborulatokkal, kellemes a hangja és tudatában van annak, hogy szép. Ahányszor átmegyek a titkárságon, valamelyik érzékszervem mindig jelez. Amennyiben szobán kívül van, orromban érzem parfümjé illatát. Semmi kirívó nincs az öltözködésében, de a mozgása az különleges. Első perctől kezdve, hogy megláttam, álmaimban főszerepet játszik, de nem vagyok nyomulós fajta, miközben státuszom szerint megtehetném. Feleségem halála óta munkával kompenzálom a hiányát. Árpádnak igaza lehet. Ha álmodni tudok Pintyőkéről, akkor némi bátorság-befektetéssel talán nyerő helyzetbe hozhatnám magamat. Felborzolta fantáziámat. Tudom, Stellának barátja van. Nem kérdezősködtem soha tőle, de úgy gondolom, klasszikus értelemben véve barát lehet. Nem szokványosak a programjaik. Színház, kiállítás meg ilyesmi. Biztos van köztük nemi kapcsolat, mert elképzelni nem tudom egy ilyen vonzó lány mellett a közönyt. De hát így örököltem, mikor idejött, akkor is volt neki ez a fiúja. Agyamra ment a nőhiány. Elképzelni nem tudom mellette a közönyt, ugyanakkor pont én bizonyítom. A nőcsábász Kozma rám való tekintettel nem dobta be magát Pintyőkénél, ez betette nálam az ajtót. Döntöttem. Mindent felteszek egy lapra. Azt persze tudom, kedvel

engem, de ez lehet, hogy a jó fizetésnek szól, merthogy én vagyok a főnöke egyedül. Nézem-nézem, kiguvadnak a szemeim, ahogy mozog, ring a csípője, riszálja a fenekét. Sajnálom, hogy hosszú szoknya van rajta, mert mikor előre hajol, beláthatnék a ruha alá. Stella nem hord minit és nincs mély dekoltázsa. Ez a titokzatosság is vonzóvá teszi.

- Mi van olyan különös rajtam, főnök úr, hogy le nem veszed rólam a szemeidet?

- Pintyőkém, számtalanszor megbeszéltük, Vili vagyok a számodra és nem főnök úr.

- Ez a „megbeszéltük” éppen annyira igaz, ahogy én is megbeszéltem veled, nem vagyok Pintyőke. Ami pedig részemről a keresztnevedet illeti, már az is szép, hogy tegezni merlek.

- Tudom, én vagyok az atyaisten.

- A kenyéradó gazdám vagy, aki már ezért megérdemli a tiszteletet, de ami ennél sokkal fontosabb, hogy az apukám lehetnél.

- Miért nem úgy fogalmazol: főnök, te egy vén trotyli vagy?

- Az nagyon nem vagy, ahogy én sem Pintyőke.

- Ha a Pintyőke ellen van kifogásod, hívhatlak Énekespacsirtának. Egy törékeny kis madárka vagy, szívet melengető csipogásoddal. Megállj, Stella, megtanítom neked, hogy számodra nem főnök úr vagyok. Ahányszor kiejted a szádon, annyi pusztit kérek tőled cserébe! Hogy a kérdésedre válaszoljak, jól esik szemeimnek gyönyörködni benned. Pontosítok, nem benned, hanem rajtad.

- Tudom, valamikor boxoltál és cselgáncsoztál, de arról nem hallottam, hogy hobbijaid közé tartozik a barlangászás.

- Malac. Ámbátor szívesen kipróbálnám a társaságodban azt is. Momentán a külsőd, ami megigézett. Te egy tünemény vagy, aki a középkorból pottyant ide. Semmi tipikus fiatalosság nincs benned. Egy igazi nő vagy, aki pontosan tudja, hogy kell egy nőnek viselkednie. Gyöngyszem vagy számomra.

- Főnök úr, ugyan már Jaj, bocsánat! Annyira hízelgőek voltak a szavaid, hogy megfeledkeztem a gondolkodásról.

- Kérem a pusztit!

Mozdulatán látszott, hogy tétovázik. Akarná adni, de a jólneveltsége tiltakozik ellene. Megtette a köztünk lévő pár lépést és megpuszilta az arcomat. Jobb karom ráfonódott a vékony derekára. Magamhoz húztam és szájon csókoltam. Tapadtam az ajkaira és vártam a reakciót. Lassan visszacsókolt. Még szorosabban öleltem magamhoz. Éreztem mellkasomon a kemény ciciket és beszívtam parfümjé illatát. Nem vettem el a számat, viszont nyelvemmel próbáltam megnyitni az ajkait, ami sikerült. Csókolóztunk. Bal kezemmel végigsimogattam párszor a hátát, a gerincoszlopát, majd megfogtam az egyik cicijét. Elpirult. Arc kifejezéséből olvastam, ebben is bizonytalan, mint a pusziadásban. Zavarba jött, de nem lökött el magától.

- Te édes kislány. Megsimogathatom a nyuszikádat?

Nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de a bal kezem gyorsabb volt. Benyúltam a szoknyája alá és bár a combjai zárva voltak, a szeméremdombját meg tudtam simogatni a vékony bugyin keresztül.

- Neee! Kérlek, neeee!

Megfogta a kezemet és kihúzta a ruhája alól.

- Bocsáss meg!

A széke mellett állt. Leültettem, vagy az is lehet, hogy magától ült le, mikor elengedtem a derekát. Ami tény, megsimogattam a haját és szó nélkül mentem vissza az irodámba. Nem volt bántó az elutasítása, de határozottan hozta tudomásomra, ez több, mint ameddig elme-
hetek nála.

*

Próbáltam odafigyelni a munkámra, de cikáztak a gondolataim. Két hét múlva Árpival ismét találkoznak és nincs kétségem, a fazon bepróbálkozik nála. Amit tudok, ha neki sikerül megszereznie a lányt, kénytelen leszek Stellától megválni. Amúgy pedig tudomásul veszem, szexuális téren nem vagyok az esete, hiába tűnik úgy, hogy csípi a burámat. Egy óra telt el az ábrándozással vagy önmarcangolással, mikor kénytelen voltam átmenni hozzá. Szükségem volt egy kimutatásra, ami ott feküdt az asztalán kikészítve. Karjain feküdt a kislány és zokogott. Megálltam mellette, de nem értem hozzá.

- Stella, ha a történetek miatt sírsz, bocsánatot kérek tőled, többé nem fog előfordulni!

Felemelte a fejét, rámszegezte könnyektől csillogó tekintetét.

- Az előbb udvaroltál nekem. A történetek után szeretném tudni, mikor kerülök utcára!

- Stella, ez csúnya visszavágás még kérdés formájában is. Első perctől kezdve tetszettél nekem, mégis soha nem bizalmaskodtam veled, miközben álmaimban főszerepet szoktál domborítani. Hirtelen volt, hogy a puszip után átöleltelek. Igazad van, barátod van és különben is... Biztos lehetsz benne, szó nincs arról, hogy elküldjelek. Nekem egy megbízható titkárnő kellett, amit maximálisan teljesítesz. Hiába vagy gyönyörű, ha lyukas lenne a fejed, régen elküldtelek volna, akár egy hét után. Nem kell félned, nem maradsz állás nélkül.

- Köszönöm. Őszinte leszek. A barátom tegnap javasolt egy állást, ami az otthonom közelében van. Igaz, valamivel kevesebbet keresnék, de én azért szeretnék maradni, hogy a közeledben lehessenek. Jézusom! Kimondtam valamit, amit máris megbántam.

Leborult az asztalra és folytatta a sírást. Kezében a zsebkendője, amivel folyamatosan törölgette a szemeit meg az orrát. Simogattam a haját, úgy folytattam mondókámat.

- Stella, ne szégyelld magadat! Jó lecke volt mindkettőnknek. kölcsönös a szimpátia, csak én picit ennél továbbmentem. Nézzél rám, édeske! Három hónapja fogom magamat vissza. Ma azonban olyan történt, ami elvette a maradék eszemet. Kozma Árpí, aki nemrég volt itt, közölte velem, csak azért nem startol rád, mert tudja, hogy szimpatizálok veled. Ezért nem tudtam visszafogni magamat. Megöleltelek, kicsit megsimiztelek, de ez volt a tanulópenz. Megértem a tiltakozásodat, hiszen barátod van.

- Jólesett az ölelésed, hiszen volt bevezetője. Félttem attól, valaki benyithat és mit gondol rólam? Nem szeretném, ha híre menne, Stella a vezér kurvája. Befeküdt magát a kicsike.

Nem hittem a füleimnek. Nem lett volna ellenére, csak a hely gátolta. Átkaroltam a vállát, úgy húztam magamhoz a fejét. Lehajoltam és szájon csókoltam. Visszaadta.

- Stella! Jól értettem? Ha nem a munkahelyen vagyunk, hanem biztonságban, akkor nem tiltakoztál volna?

- Tisztában vagyok az adottságaimmal és bizonyítottál három hónap alatt, nem éltél ezzel vissza. Ezenfelül mindegy, bevallom, számomra te vagy a férfiideál. Az ölelésedbe beleborzongtam.

- Kislány, nemcsak öleltelek, hanem simogattalak is. Kíváncsi voltam a nyuszikádra, amit végül nem sikerült megsimogatnom.

- Miért nem érezted, akkor rezzentem össze, mert olyan érzést váltottál ki belőlem, csak utolsó pillanatban kattant az agyam.

- Megörültem, édeske. Kívánlak nagyon. Nem tudom titkolni előtted.

- Azt hiszem, én is. Soha eddig nem voltak ilyen vágyaim.

Felállt és ő kezdeményezte a csókot. Megint átkaroltam a derekát, hosszan csókolóztunk.

- Eljössz hozzám?

- Boldogan mondanék igent, ha nem lennék függő viszonyban téled. Szeretlek, de a szeretőd nem akarok lenni.

- Sajnos ismerem a családi körülményeiteket és egyet kell, hogy értsek veled. Angyalka, legalább egyszer legyél az enyém, attól még nem leszel a szeretőm!

- De zsarolhatsz vele.

- Ezt a buta kijelentésedet betudom a korodnak. Valóban zsarolhatnálak, ahogy ebben a minutumban beleköthetnék a munkádba csupán azért, mert más szeretnék a helyedre ültetni.

- Most viszont én kérek bocsánatot! Igazad van, semmi okom arra, hogy bizalmatlan legyek.

- 16 óráig rághad meg a dolgot és ha nem változik a véleményed, ma estére elrabollak!

- A véleményem nem változik, legfeljebb ettől a perctől kezdve reszketek a félelemtől.

Visszamentem az irodámba telefonálni.

- Tessék, Kocsis Laura!

- Itt meg a Vili, szia, kislány! Mivel foglalkozol éppen?

- Búvölöm a számítógépet és képzeld el, vannak sikereim! Főztem pörköltet, ami most jobban sikerült, mint múltkor.

- Azért hívtalak, mert ma vendégem lesz. A főbejáraton fogunk bemenni, tehát nem a garázson keresztül, mert az illetőt este még hazaviszem.

- Nekem mi lesz a feladatom?

- Laurám, annyi lesz, hogy ne zavarjál bennünket, tehát ne gyere fel az emeletre.

- Rendben, ez természetes.

- Úgy gondolom, este nyolc óra magasságában hazaviszem, azután bevacsorázunk a kompozícióból, veled együtt.

- Legfeljebb együtt halunk meg. Erre gondoltál?

- Igen, erre, te pedig tudod, hogy vicceltem.

- Mikor jöttök?

- Fél öt magasságában. Elköszönök, mert még dolgoznom kell. Szia!

- Szia és várom a nyolc órát.

Húsvét

Drukkoltam, hogy ezen a napon ne ő ébredjen hamarabb. Másfél hónapja, hogy magamhoz vettem és mondhatom, jó üzletet csináltam vele. Ezt persze csak magamban fogalmazom így, mert valójában üzletből élek, de Laurát fel akartam karolni és bőséggel megtérül a befektetésem. Egyedüli negatívuma, hogy az állandó fecsegésen túl még kíváncsi természetű is. Azt persze nem tudom, eme tulajdonságát hogy élhette ki az állatok között. Valószínű, sehogy és most elemi erővel tört fel belőle. Mindenre rákérdez, minden érdekli, de maga is érzi, néha olyan dolgokba kotnyeleskedik bele, amihez semmi köze nem lenne. Ezt azután kompenzálja bocsánatkéréssel, miután vallottam neki. A lényeg, drukkoltam, hogy húsvét másnapján, április 5, én ébredjek előbb. Lementem a szobájába a kölnisüvegemmel. Észrevétlenül nyitottam be hozzá, aminek meglett a következménye. Laura már felkelt és éppen anyaszült meztelenül ruhákat keresett magának. Azt nem mondhatom, hogy elszégyellte magát, inkább az volt a baja, hogy megelőztem. Persze a kis buta abban a pillanatban még nem tudta az okát.

- Nem akarok neked bugyuta locsolóverset mondani. Tudod azt a dalt: „Volt egyszer egy leányszoba, fala fehér, mint a hó. Lakója egy szőke kislány, arca sápadó. Levelet ír messzemesse, a keze megremeg.”

- Tiltakozom. Nagyon szépen énekelsz, de én sem eddig sem, ezután nem fogok levelet írni senkinek. Azt pedig tudod, ha valamiben hiányosságaim vannak, hát pont a zene ilyen.

Meglocsoltam a kis borzaskámat, nehogy elhervadjon. Ami a hervadást illeti, a jó táplálkozásnak köszönhetően erősen bimbózik. Kezd látszani rajta külsőleg is a változás. Én pedig szemérmetlenül néztem végig.

- Köszönöm szépen, biztos, hogy nem fogok elhervadni. Képzeld el, 11 éves voltam, mikor utoljára meglocsoltak, még az intézetben. Meg is feledkeztem róla, hogy ilyen még létezik. Persze könyvekből, na meg mostanában a tv-ből is emlékeztetnek rá, de hát sajnos nem tudok cserébe piros tojást adni, mert bár kitűnő életem van, csak hát ha bármit vennék és átadnám neked, annyit jelentene, hogy egyik zsebedből a másikba kerül az érték.

- Laura, megint dumálsz, pedig nincs nagy meleg a szobádban és megfázol ruha nélkül.

- Jaj, tényleg, még nem vettem fel a fűtést.

- Csipkedjed magadat, én is elkészülök és már nagyon kíváncsi vagyok Laura első sonkájára.

- Ez nem jól hangzott, mert olyanja a disznónak van. Bocsika, viccnek szántam!

Mikor ismét találkoztunk, de már a konyhában, engemet terített asztal várt. Furcsán érzem magamat mindig, ha új étel kerül az asztalra. Tudom, ha nem sikerül és azt közölném vele, fájna neki. Ugyanakkor, mivel mindenre odafigyel, nehezen tudom titkolni a kudarcait. Ez a sonka pl. elsőre kitűnően sikerült. Pont annyira lett megfőzve, amennyire kell és még a sónak nagy részét is kiáztatta belőle. Alaposan bereggeliztünk.

- Nem tudom, milyen szinten ástad bele magadat a számítástechnikába, de ha ma délelőtt egymásnak akarják adni a kilincset a fiúk a locsolójukkal, számítsál rá, senki nem lesz beengedve.

- Ha a felkészültségemnek az a fokmérője, hogy hány fiú, máris mondhatom, soha nem fogok olyan szintre fejlődni.

- Azt ne mondd, hogy nem érdekelnek a fiúk!

- Rendben, de mit mondjak helyette?

- Laurácska, az élet rendje, hogy a lányok férjhez mennek.

- Én meg azt mondom, az élet rendje, hogy az anyák megszülik a babájukat és felnevelik. Minden ezután következik. Képzeld bele magadat az én életembe! Valamikor, gyerekként még voltak ábrándjaim, de az évek múlása kimosta belőlem mindet gyökerestől. Csupán olyanokról ábrándoztam, hogy másnap se legyenek fagyok, tudjak vizet venni magamnak a kútnál.
- Azt hittem, ez a pár hét elég volt arra, hogy ismét legyenek ábrándjaid.
- Így hiteltelen vagyok, ha az illetékes szemébe mondom az igazságot. Két hete egyik reggel arra ébredtem, hogy a rádióban a libamájról beszéltek. Milyen drága és kevesen engedhetik meg maguknak. Nem túlzok, negyedóra múlva jöttél le és gondolkodás nélkül meséltem el, mit hallottam. Még azon a reggelen megvetted a májat, csupán egy kikötésed volt, hogy együtt csináljuk meg. Ábrándoztam? Igen, de nem sok időm volt rá. Biztos vagyok benne, magadban úgy ítéled, hogy jó életet biztosítasz nekem. Ám, elképzelni nem tudod, az a jó mennyire nagyon igaz az én számomra. Most mondtad előbb, ne meztelenkedjek, mert nincsenek felfűtve a radiátorok. Én pedig még jó darabig a pajta hőmérsékletéből indulok ki. Igaz, ott nem meztelenkedtem, csak a mosdás erejéig. Nem kell ábrándoznom, mert még a gondolataimat is lesed.
- Figyelsz rám, szövegláda? Ma nem fogunk itthon ebédelni, mert holnap névnapom lesz és ezért étterembe viszem a házvezetőnőmet.
- Én pedig megígérem, bölcsen hallgatni fogok arról, milyen jó Kansztler doktor házvezetőnőjének lenni. Nehogy a locsolkodó fiúk helyett ajánlkozó lányok sorakozzanak a kapunál.
- Komolyan kérdezem, jól érzed magadat nálam?
- Tudod a válaszomat. Ennél jobb életem legfeljebb akkor lehetne, ha én lennék a ház úrnője, te pedig a beosztottam. Ámbátor, azt meg kéne még tanulnom, hogy kell feladatokat osztogatni. Végrehajtó típus vagyok és ez nem is fog változni röpké életemben. A státuszommal meg vagyok elégedve annyira, hogy titkárnőd nem szeretnék lenni.
- Veszedelmes csaj vagy. Életedben egyszer láttad a titkárnőmet, mégis véleményt alkotsz róla.
- Mindenről és mindenkiről alkotok. Ez régen is így volt, csak most már ki is merem néha mondani. Aki gondolkodik, használja az esztét, annak mindenről van véleménye.
- Nézlek, ahogy ülsz az asztalnál, hallgatom szavaidat, a választékos kifejezőmódodat és hihetetlen, hogy te vagy az a lány, akit az országúton találtam februárban.
- Olvastad a bizonyítványomat. A szellemi adottságaim születésem óta megvannak, bár tanulni nem nagyon szerettem. Viszont olvasni igen és most, hogy használhatom az általad gagyinak mondott régi laptopodat, bátran mondhatom, kinyílt a világ. Az iskolához képest azzal a különbséggel, a neten olyan dolgokkal kötöm le magamat, amik érdekelnek. Ha pedig érdekel valami, az ragad rám, mint a kosz.
- Szíveskedjél más hasonlatot használni! Soha nem vagy koszos, még akkor sem, amikor végignyálod képtelen a házban az összes szobát.
- Igen, mert mikor végzek a koszos munkával, rendbeteszem magamat. Megmosdok és másik ruhát veszek fel. Nem biztos, hogy örülnél, mikor hazajössz, egy büdös hónaljzagú lány puszilna meg. Vallom, a státuszommal nem kell, hogy együtt járjon a trehányág.
- Arra gondoltam, nyáron elmegyünk egy hétre valahova és az első napon bekapcsolom a beszélőkédet. Esküszöm, addig foglak hallgatni, míg meg nem unod a dumát. Napokig nem fogunk aludni.

- Pedig csupán a napi eseményeket mondom el neked. Képzeld el, mi lesz, ha belefogok az elmúlt 18 év történeteibe!

- Azokra nem vagyok kíváncsi. Szeretném veled elfelejtetni. Beszéltem a közeli gimnázium igazgatójával, aki barátom. Még ebben a hónapban el fog jönni hozzánk és ha már eljön, veled is elbeszélget.

Felugrott a székéről a kis bolond és lesmárolt.

- Most mondtad, hogy nem szeretsz tanulni.

- Ezzel szemben fogadalmat teszek. Nem fogsz szégyent vallani velem. Jézusom! Valaha eljut oda Kocsis Laura, hogy érettségije lesz?

- Igen, de vigyázzál, mert érettségi nélkül nem mehetsz férjhez.

- Csalódásként fogom megélni. Addig jó nekem, ameddig olyan van tiltva, amit nem akarok csinálni.

- Mi lesz, ha egyszer olyat tiltok, ami ellenkezik a véleményeddel?

- Okos ember, hanem teheti azt, amit szeretne, azt teszi, amit lehet és nem lázad ellene.

- Igen, de tény, ha egyszer kiderül, hogy valamiben nem mondtál nekem igazat, az utcára kerülsz.

- Hurrá! Biztosítva van a fedél a fejem felett örökre. Tudod, hogy szeretlek. Mégis bátran mondom, mérget vehetsz rá, semmiben nem hazudtam.

- Nem fogom feldobni a talpamat a méregtől?

- Bár mindenben ilyen biztos lehetnék.

- Laurácska, azt a szép szürke nadrágot vegyed fel és a hozzá való pulcsit. Nem bánám, ha sminkelnél, de ha akarod, megyek segíteni. Jön a jó idő és többet leszel a szabadban, biztos, hogy nem lesz szükséged a sminkre, de most még nagyon sápadt vagy.

- Vili, én még soha nem voltam étteremben.

- Ma leszel.

- De ez nagyon ciki, mert mindenki azt fogja hinni, hogy a szeretőd vagyok.

- Engemet nem zavar.

- Akkor jóóó! Én pedig büszke vagyok rá.

- Laurám, arra kérlek, mivel közel vannak az asztalok és a beszéd áthallatszik illetéktelen fülekbe, diszkréten cseverésszünk és ha lehet, fogjad vissza magadat!

- Ezek szerint sok butaságot mondok?

- Csupán arról van szó, nem szeretném, ha a szövegedből bármi következtetésre juthatnának idegenek. Ami itthon természetes, az idegen környezetben nem feltétlenül.

- Köszönöm, hogy figyelmeztetsz és megígérem, csak a kérdéseidre fogok válaszolni. Szerencsémre már megtanultam késsel-villával enni, ez nem lesz baj. Alkoholt nem szeretnék inni, mert tudod, attól kótyagos leszek. Azért majd magamban gondolhatok arra, milyen jó lenne, ha a szipirtyó, ahogy te említetted, látná, hogy a kis „Árvácska” egy szuper kocsiból száll ki és úgy vonul be az étterembe, mintha gazdag lenne. Még retikülöm is van már.

- Van pénzed is, de nem költöd.

- Tegnap gondoltam rá, még nem láttam éttermet belülről, mi lenne, ha meghívnálak egy vacsorára. De hát, ennek lőttek.

- Imádom a szöveget. Ilyen múlt után kevesen lehetnek, akik nem savanyodtak be.

- Szerintem egyedüli árva vagyok a világon, aki ekkora szerencsében részesült.

Nem látok a jövőbe. Azt hiszem nem tévedek, ha feltételezem, Laura ameddig mellettem él, addig kislány marad. Bár ez a definíció így nem igaz. Bármire megkérem, mindig teljesíti. Soha nem felejt el semmit és nem vitatkozik a feladaton. Ez viszont nem gyerekes tulajdonság. Persze belenevelték a kötelességtudatot, csak hát ő nálam mindent mosolyogva, jókedvűen csinál. Kezdem azt gondolni, nem ő fogta meg velem az isten lábát, hanem fordítva. Egyedül maradtam két éve és hosszútávon biztos, hogy kellett volna megoldás találnom a ház rendbentartására, nem utolsó sorban a konyhai teendőkre. Azért is szeretnék a jövőbe látni, hogy tudnám, milyen sors vár rá. Annál sokkal értelmesebb, hogy hosszútávon cselédeskedjen és nem leszek olyan önző, hogy rákényszerítsek valamit, aminél a képességei többre predesztinálják. Azzal időt nyerek, hogy gimnáziumba fog járni. Csak hát ő nappali tagozatra nem mehet, ha pedig estire megy, akkor megoldást kell arra találnom, ne kóboroljon egyedül a sötét utcán. De hát nem vehetek autót a házvezetőnőmnek. Félek, komoly bonyodalmak várnak ránk. Érthető, most még azt mondja, nem érdeklik a fiúk, mert tudom, engemet istenít. Csak hát nem vagyok és nem is lehetek partnere a 32 év korkülönbséggel és akkor még Lindát nem is vettem figyelembe. Mit szólna hozzá, hogy a társam fiatalabb, mint ő? Minden bizonytalan, csak egy biztos, hogy készülnünk kell. Mindig van bennem az új dolgok esetén némi drukk. Eddig hibátlanul vette az akadályokat, de hát senki nem tökéletes. Furcsa ambivalens ez az érzés bennem. Miközben büszke vagyok rá, állandó a szorongás, hogy egyszer szégyent vallok vele. Tudom, előttem minimális szégyenérzete sincsen. Simán levetkőzik, de mi van, ha kiderül, nemcsak engemet tüntet ki ezzel a bizalommal?

Szilvi

Hova tette ez a Kozma az esztét? Szilvi határozottan jó nő. Formás alakja fél éve izgatja a fantáziámat, mikor megismertem őt személyesen. Most meg itt ücsörgök az irodájában, mert az adminisztrátor lány azt mondta, Szilvi tíz perc múlva jön vissza. Gondoltam, megvárom. Ami biztos, körülnézve nem cserélném el az irodámat az övével. Szegényes. A bútorok abban az időben lettek vásárolva, mikor céget indított a Kozma házaspár. Ma is ketten tulajdonosok, csak igyekeznek egymást kerülni. Végre mozgást hallok. Nyílik az ajtó. Elé mentem, hogy kezet csókoljak neki.

- Ne haragudj, Vili, nem tudtam, hogy vársz rám!

- Szóra sem érdemes. Szép asszonyra boldogan várok.

- Ebben csupán az a szépséghiba, hogy sok szép asszony fordul elő a környezetedben és én nem tartozom közéjük.

- Szilvike, ha ez igaz lenne, nem jöttem volna el érted. Hiszen azt beszéltük meg, ma délután az otthonomban fogsz felkeresni, hogy átolvassad a szerződést és mindketten kézjegyükkel érvényesítsük. Márpedig, mivel még nem voltál nálam, féltem, hogy egyedül eltévedsz a hegyek között. Egy ilyen szép asszonyra vigyázni kell.

- Kansztler úr, az udvarlás a szerződés részét képezi? Kétségtelen, elmondásod alapján előnyösnek tűnik a számomra az üzlet, de nem szükséges pedálozással megfeyjelned. Egyébként pedig indulhatunk!

- Szilvike, udvarlásom eredete a szívemben gyökerezik, nem az agyam a kiindulási pont. Tudhatod, ha meglátlak, elhagy a józan eszem. Belső kényszerem van, hogy meghódítsalak.

- Furcsán vagytok ti férfiak összeszerelve. Minimális tapasztalatból mondhatom, míg az egyik látomra fejvesztve menekül, a másik, éppen ellenkezőleg. Állítólag elveszti a fejét és ragaszkodna valamihez, amiről fogalma nincs.

- Ne mondj ilyet, tündér virágszál! A lényed, ami mágnesként vonz.

Úgy jöttünk ki tőlük az irodaházból, hogy közben társalogtunk. Szilvi akkor kapott észbe, mikor már a Mercedesben ült mellettem, hogy ő is kocsival van. De hát hiába, mert sebes-ségbe kapcsoltam és kifordultam az utcából. Ifjúnak éreztem magamat, aki éppen leány-szőktetésben érdekelt. A hídon nehezen evickéltem át. Utálok Pestre menni a hidak miatt. Csúcsidőben egyszerűen nem lehet normális tempóban hajtani. Laurának lelkére kötöttem, mivel fél ötre bejelentettem fodrászhoz és kozmetikushoz, hogy véletlenül se késsen. Így azután, mikor megérkeztünk, üres ház fogadott. Feljöttünk az emeletre. Biztos, ami biztos, óvatosan kulcsra zártam az emeleti ajtót, nehogy a kis kíváncsi házvezetőnőm meglepjen bennünket. Bár ekkor még magam is csak arra gondolhattam, lehet, engemet meglepetés ér, mert nem tudom a hölgyet becserkészni. Leültettem magam mellé a pamlagra és kezébe adtam a paksamétát. Szilvi módszeresen, betűről betűre olvasta végig. Nem volt egyszerű. Ami biztos, ebből az üzletből nagyot nem fogok kaszálni. De hát nem is az anyagiak vezéreltek, mikor felajánlottam Szilvinek a két cég közti alkalmi szerződést. Ritka kivétel részemről, amikor nem az anyagiak vezéreltek, hanem a hölgy képviselte az értéket.

- Elolvastam és csupán a határidőkkel van gondom. Nyáron, tudod jól, holtszezon van. Miből gondolod, hogy a szlovákok szállítani fognak?

- Szilvikém, az nem a te céged dolga. Külön szerződése van a szlovákokkal és nem csupán erre az esetre. Nyugodj bele, időben szállítanak, mert különben akkora kötbért kéne fizetniük, amibe beleszakadnának. Tehát aláírod?

- Igen, de áruld el, miért nézel folyamatosan?

- Nem mondtam még, hogy tetszel nekem?

- Mióta ismerjük egymást, párszor hallottam a szádból. Vilmos, neked kitűnő a memóriád, hiszen nemcsak közgazdász, de jogász is vagy. Mint ilyenről, feltételezhető, tárolsz a memóriádban, tehát szükségtelen másodpercenként frissíteni a képsorokat.

- Mivel sorozatban kudarcok érnek személyekkel kapcsolatban, maradék reményem, hogy addig gyönyörködök bájos egyéniségedben, míg sikerül kiábrándulnom.

Ölébe vette a táskáját, hogy tollat vegyen ki belőle. Én pedig a táska felett szájon csókoltam. Hihetetlen, Szilvi visszaadta a csókot. Nem csodálkoztam ezek után, hogy jelzett a műszer.

- Tudod, hogy beleszédültem a csókodba? Ma biztos, hogy lefekvés előtt elmarad az arcmossás. Bódító vagy. A parfümöd pedig észveszejtően finom illatú. Hónapok óta rágódok azon, hova tette az esztét a Kozma, hogy rástartolt arra a kis, névvel nem definiálható, jelentéktelen senkire?

- Nocsak! A doktor úr is megmerítkezett már Marcsika aurájában?

- Fogalmazunk úgy, volt szerencsém egy ízben látni őt. Nem fogod elhinni, balsorsom Biatorbágyra vezérelt és a piacon tojást árult, férjed társaságában. Árpád nem vett észre, én pedig szaporáztam lépteimet a távozás irányába. Groteszk figura az a lány. Ha gyermekeket tenné neki a szépet 18 évesen, megkérdőjelezném az ifjú szellemi adottságait, pedig tudom, a kis Kozma, jeles képviselője az ifjúságnak.

- Most én kérem, nézzél a szemembe és nyilatkozzál a fiam szerelméről!

- Kétségtelen, kellő tehetséggel rendelkezem ahhoz, hogy átlagon felüli életet éljek. Ám, elhagy a józan ész, ha ennek a szépségnek állom a tekintetét. Nem, csillagom. Ha tégedet látlak, megszűnik számomra a külvilág. Ebben a minutumban ideiglenesen megvilágosodott az elmém. Szilvikém, te Magdika, néhai szeretett feleségem reinkarnációja vagy. Igen, őt látom benned és elmondhatom, huszonévig éltünk együtt, de soha nem vágytam más nőre. Az úr elvette tőlem.

Szilvinek a dumám következtében elhomályosodott a tekintete. Éreztem, ezt az alkalmat nem hagyhatom ki. Átkaroltam a derekát, rátapadtam a szájára és csók közben emeltem az ölembe. Lehunyta a szemeit, miközben bal kezemmel feltérképeztem a testét. Tomboltak bennem a szabad vegyértékek. Régen volt, hogy Stellát magamévá tettem ebben a szobában. Mikor a szoknyája alá nyúltam, a combjai olyan lassan nyíltak szét, mintha agyával vezérelné őket. Az ember milyen kevésnek tud örülni. Nem harisnyanadrág volt a hölgyön, hanem combfix harisnya. Így azután egy textília rétegen keresztül érezhettem tenyeremben a párolgó barlangját. Ismét visszatértem a formás domborulataihoz. Kigomboltam a blúzát, hogy közvetlenül vegyem tenyerembe az egyik keblét.

- Mit csinálsz velem? Engedd, hogy levegyem a blúzomat, mert nagyon melegem lett!

Vajon él ezen a földgolyón olyan férfi, aki az adott hölgyet birtokolni szándékozik, mégis ellentmond egy ilyen óhajnak? Felállítottam az ölemből és én, saját kezűleg kezdtem kicsomagolni. Mikor a felsőteste a maga természetességében tárult elém, számmal vettem birkomba a kínálkozó gyümölcsöket.

- Vili, tudnod kell, ennek a vénasszonynak életében te vagy a második férfi, aki intim testrészeit érinti.

- Nem hallom, mit mondsz, édes! Illetve hallom, de nem értem, mert nem jutnak el szavaid a tudatomig.

Ismét az egyik kínálkozó bimbót vettem a számba, de közben lehúztam a bugyiját, amiből kilépett. Ujjaimmal felfedező útra indultam az erdő közepén. Megkaptam a csalhatatlan visszajelzést. Szilvi hüvelye nedves volt. Másodpercek kérdése és feküdt az ágyon. Olyan óvatosan tettem le, talán meg sem érezte, hogy már nem a levegőben van a teste. Miközben felhajtottam a szoknyáját, másik kezemmel villámgyorsan szabadítottam meg altestemet a ruházatomtól. Mivel Szilvi kitárulkozott, ösztönösen, kezemmel beigazítottam szerszámomat a bejáráthoz, majd egy mozdulattal fogtam meg szabad kezemmel a mellét, feküdtem a hasára és csókoltam a száját. Túl jól sikerült az első aktus. Szilvi cseppet sem volt közömbös. Mozgott alattam és mivel levegő után kapkodott, félrefordította a fejét. Ekkor veszítettem el minden önkontrolomat. Nagy lökettel bekopogtam a méhébe, amit sikollyal viszonzott. Egy pillanatig átvillant az agyamon, hogy Laura hazajött és a földszinten meghallotta a kéjes sikolyt. Nehogy arra gondoljon, hogy Vili veszélyben van és felrohanjon.

- Szilvikém, elégek benned. Isteni nő vagy.

Mellei közé temettem az arcomat, ha már nem csókolhatom a száját. Sikerült kibőjtölnöm, hogy teste erős mozgásnak induljon. Így azután, bár féltem tőle, egyszerre volt orgazmusunk. Szilvi ezt is sikollyal hozta tudomásomra. Közben láttam, sikerült a mellkasának színezetét megváltoztatnom és a bimbók még mindig kínálták magukat. Képtelen voltam ellenállni. Így azután anélkül jött a második menet, hogy pihenőt tartottunk volna. Tiszta szerencse, rajtam ing volt, így nem tapadt össze a felsőtestünk, mert mindketten párologtunk. Feltámaszkodtam két oldalán a kezeimre, hogy szabadon mozoghasson alattam. Nem kellett biztatni. Féltem az induláskor, hogy ki fog kosarazni, de ekkor láttam, ha most kihúznám, könnyögőre fogná a dolgot. Megjegyzem, én sem lennék boldog. Próbáltam társalogni vele, már csak azért is, hogy ne a mozgás keltette hangokra figyeljünk az ágyékunk táján, de Szilvivel képtelen voltam szellemi kontaktust létesíteni. Nem túlzott a kifejezés, tombolt alattam. Igyekeztem nyújtani a második menetet. Hitem szerint folyamatos orgazmusa volt. De hát egyszer minden véget ér. Szerelemgyökerem megadta magát a sorsnak. Költői szavakkal mondhatnám, az esőfelhő kiadta maradék csapadékát. Már nem csodálkoztam, hogy a meleg gejzír hatására Szilvi harmadszor is sikolyban tör ki. Óvatosan szédültem le a hasáról, nem akartam a gyűrött szoknyáján árulkodó jeleket hagyni. Mivel ő lehunyt szemekkel pihegett, én kiszédelegtem a fürdőszobába tisztálkodási céllal. Nem biztos, hogy így kell egy vendéggel szemben viselkedni, de abban a percben még mindig az ösztöneim uralkodtak a józan ész felett. Mikor sterilizáltan visszaértem a szobába, Szilvi ugyanabban a pozícióban feküdt, ahogy leszálltam róla. Homlokára tettem a kezemet, fölé hajoltam és megcsókoltam. A királyfi csókjától Csipkerózsika felébredt. Felsegítettem lovagiasan. Derekat fogva támogattam ki a fürdőszobába, majd diszkréten távoztam. A hangokból arra következtettem, hogy megszabadult a szoknyájától meg a harisnyájától és lezuhanyozott. Elég hosszú idő telt el, mire megjelent a szobaajtóban. Erre a szituációra mondják, egy intelligens férfi nem veszi észre a hölgy előnytelen külsejét, vagy ha mégis, akkor nem beszél róla. Ami tény, én már felöltözve fogadtam őt és bármily hihetetlen, megöleltem és megcsókoltam. Elmosolyodott. Ezek szerint tetszett neki az utójáték.

- Megkérhetlek rá, hogy vigyél vissza a céghez?

- Szilvikém, ha akarnád se tudnád megakadályozni. Visszaviszlek, de ha gondolod, hazaszállítalak és átadlak a fiadnak.

- Nem akarok csúnya kifejezést használni, pedig nehéz fékeznem magamat. Maradjunk annyiban, nem lennék boldog, ha Árpika tudomására jutna, amit ma a szeretett anyukája művelt.
- Édesem, nem fogom senkivel kitárgyalni, milyen tested van és hogy viselkedsz az ágyon.
- Nem tudom, ha kitisztul az agyam, mennyiben fog változni a nézetem, de szeretnék le-sokkolni.
- Csillagom, akkor ne öltözködjél, lehúzzom a nadrágomat és megpróbálom munkára serkenteni lógó szerszámomat.
- A hátam közepére sem kívánom.
- Szerintem csacsiság lenne, ha a hátad közepén rajzolgatnék vele.

Úgy tűnt, nem kívánja folytatni szóban sem ezt a kényes témát. Táskájával kivonult a fürdőszobába. Nem kétséges, tudtam, menti, ami menthető. Mikor kijött, haja lenyalva az izzadságtól, a szoknyája mintha a kutya szájából rángatta volna ki. Amúgy tűrhető megjelenéssel. Az arca a smink ellenére sem tűnt kellően üdének, de ezt valószínű egy kívülálló nem vette volna észre rajta. Elindultunk. Sikerült az emeleti ajtót úgy kizárnom, hogy nem vette észre. Kézenfogva mentünk le a földszintre. Állt a teraszon, miközben én zártam volna a bejáratot, ám ekkor nyílt a kapu. Abban a pillanatban, ahogy a két hölgy egymásra nézett, nem szerettem volna a gondolataikban kutakodni. Laura a fodrászszalonból, Szilvi pedig, nem lehet ezt szebben megfogalmazni, alólam. Én is meglepődtem, mert szívesen lemondtam volna erről a találkozásról. Szó nélkül mentünk el egymás mellett. A kapu előtt állt a kocsim, beültünk és még gyorsabban indultam, mint a Kozma-cég elől délután.

Ügyintézés

Ha addig élek is, eladom ezeket a rönkfákat, na meg a faházakat. Csak tudnám a vezérigazgató-asszony miért nem hívott vissza? Ilyenkor este 18 órakor már hiába hívom a Barimpex vonalán. Megpróbálom a mobilján elérni. Legalábbis remélem, ami a névkártyáján van, létező szám. Nézzük csak: Édelkrautné Dr. Kemény Adrienn vezérigazgató és itt a száma, ami húszas. Anyám, a te férjed is szép nevet örökölt, akárcsak én. Bár inkább legyek Kansztler, mint Édelkraut. Ez valami kereszteskáposzta, ha nem tévedek. Óriási, cseng a hölgy mobilja.

- Tessék, itt Dr. Kemény Adrienn telefonja!
- Ha nem tévedek, te egy kislány vagy, ugye?
- Igen. Édelkraut Adrienn, de ez az anyukám telefonja.
- Édeském, adjad nekem az anyukádat!
- Igen, adom, most jött be a fürdőszobából, csókolom!
- Szia, csillagom!
- Elnézést, már átvettem a telefont a nyolc éves kislányomtól!
- Csókolom a kacsóját kedves vezérigazgató-nő. Dr. Kansztler Vilmos vagyok.
- Ja igen. A titkárnőm átadta az üzenetet, csak éppen a telefonszámát felejtette el, ezért nem tudtam visszahívni.
- Nem baj, nem történt semmi. Üzletet szeretnék ajánlani a Barimpexnek.
- Ez esetben szíveskedjen a kereskedelmi osztályvezetőmet keresni, mert én nem értek az üzlethez!
- Önök bőrtermékekkel foglalkoznak, ugye?
- Elsősorban, de nyilván maga is tudja, manapság sok lábon kell állni.
- Tudom, elvégre cégtulajdonos vagyok. Megadná nekem az úr elérhetőségét?
- Hölgy az illető. Dr. Macskássy Enikő. Ugyanazon a központi számon hívhatja, amin engemet keresett!
- Ne haragudjon, hogy az esti órákban zavartam! Máskülönben aranyos kislánya van.
- Remélem, jó üzletet tudunk magukkal kötni és akkor semmi okom a haragra. Viszont-hallásra, Kansztler úr!
- Mit mondjak, nem irigylem a férjedet, anyukám, bármilyen kellemes is a hangod, de ahol az intelligenciát osztották, nem álltál elől. Na mindegy, remélem az osztályvezetőnővel többre megyek holnap. Ez meg ki a fene, aki este telefonál?
- Tessék, Kansztler!
- Üdvözlöm! Kurucz Judit vagyok a Kurucz-vállalkozástól.
- Csókolom a kezét, kisasszony!
- Az már nem, legfeljebb fiatalasszony. Nem hallatszik bele a telefonba, hogy éppen elkezdett sírni az egy hónapos lányom?

- Hallom. Mindenesetre nagyon kislányos hangja van magácskának. Köszönöm a visszahívást. Jól olvastam a reklámot, maguk őrző-védő munkával foglalkoznak, ugyebár?

- Van egy ilyen cégünk, doktor úr. Továbbá például teherfuvarozást is vállalunk.

- Ennek örülök, előfordulhat, hogy azon a vonalon is felveszem magukkal a kapcsolatot. Most azonban a cégnél szeretném megoldani a biztonságos őrzést.

- Semmi akadálya. A férjem kimegy magukhoz és megbeszéljük a részleteket! Kurucz Róbertnek hívják. Holnap sajnos vidéken van és nem tudom, mikor jön vissza.

- Napok vagy hetek kérdése?

- Ne haragudjon, doktor úr, be kell fejeznünk a társalgást, mert a kislányom kitér a hitéből.

- Biztos éhes a kicsike.

- Pontosan. Megvan nálam minden elérhetősége, maradjunk annyiban, ha a férjem visszajön Pestre, keresni fogja magát. Viszonthallásra!

Ez kell az özvegy férfinék. Két ilyen kellemes női hang egymás után. Juditka-Juditka! Szívesen megszoptatnálak, mint te a lányodat. Lementem Laurához, aki viszont a számítógépét nyüstölte. Nem akartam zavarni. Ez a nap nem volt az én napom. Egy buznyákot sem kerestem. Még szerencse, hogy nem egyedül dolgozom a cégnél. Másnap időben kezdtem intézkedni.

- Tessék, Barimpex!

- Jó reggelt kívánok, Macskássy doktornőt szeretném kérni!

- Én vagyok, Macskássy Enikő. Úgy látszik, hozzám futott be a hívás egyenesen.

- Dr. Kansztler Vilmos vagyok és önhöz irányított a főnökasszonya. Van egy, de inkább több üzleti ajánlatom cégük számára. Bőrtermékek, de feldolgozatlanul. Mit szól elsőre hozzá?

- Személyesen kéne megbeszelnünk, mert bizonyos állatok bőrére volna igény a feldolgozóiparban. Ám hajt a kíváncsiság, mi van még?

- Hölgyem, maga az én emberem, ha élhetek ilyen képzavarral.

- Semmi képzavar, a hölgy is ember.

- Kétségtelen, de részemről a hölgyeket másképpen definiálom. Hogy érzékeltessem a különbséget, hangocskájából ítélve kellemes jelenség lehet, nem tudnám szimplán a neve okán nőnek titulálni. A hölgy számomra kedvesebb kifejezés.

- Köszönöm, kora reggel igazán jólesik és hallgatom tovább az ajánlatait!

- Tudok ajánlani Erdélyben készült faházakat 30-100 négyzetméteres méretek között, illetve szintén Erdélyből minőségi gömbfákat.

- Óriási! Képzelje el, van egy jugoszláv cég, illetve mostanság szerbiai, aki csodaszép hálóbútorokat forgalmaz. Felajánlotta nekem vételre az ügyintéző és megkérdezte, nem tudnék valahonnan minőségi diófát szerezni?

- Remek. Dió és fenyő van az ajánlatomban. Mit szólna hozzá, ha még ma felkeresném önt?

- Csak délután lehet róla szó, mert nemsokára értekezletet tart a főnökasszony.

- Tegnapeste volt szerencsém beszélni pár mondatot a vezérigazgató-nővel és mondhatom, fiatal koromban igyekeztem kerülni az ilyen főnököket. Méltó a nevéhez: kemény.

- Szeretem őt, de tény, él-hal a cégünkért. Bocsásson meg, nem tudtam elsőre megjegyezni a nevét. Csupán annyit, hogy német hangzású!

- Dr. Kansztler Vilmos cégvezető a pontos titulusom.
- Feltételezem, szintén közgazdász doktor, mint én.
- Téved, kisasszony, bár közgazdász is vagyok, amúgy pedig jogász.
- Ezek szerint maga egy személyben képviseli, amit mi Adrikával ketten tudunk csak produkálni, mivel ő a jogász. Várom délután az irodámban!
- Többszörös érdekem, hogy jelentkezsek. Felkeltette érdeklődésemet, a kellemes hangnak milyen lehet a tulajdonosa.
- Kansztler úr, emlékeztetem, az előbb hivatkozott arra, hogy mire ügyelt fiatalkorában. Ebből következik számomra, hogy benne van a korban és ilyenkor már a lényeges dolgok kezdenek ellényegtelenülni.
- Remélem nem kell emeletre másznom, mert járókerettel problémás lenne.
- A legjobbakat Kansztler úr és várom!

*

Na, ez az, amit nem szeretek. Házvezetőnőnek szegődtem és nem portásnak. Csenget egy Vili kaliberű nagy darab férfi. Ilyenkor az vigasztal, hogy be van kamerázva a ház. Ám meg van tiltva, hogy bárkit beengedjek. Kidugom az orromat.

- Csókolom, ha nem tévedek, itt lakik Kansztler Vilmos vezérigazgató?
- Nem téved, de nincs itthon.
- Kurucz Róbert vagyok és meg van vele beszélve, hogy jövök üzleti tárgyalásra hozzá.
- Ne haragudjon, mivel mi nem ismerjük egymást, felhívom előbb a főnökömet, hogy mitévő legyek.
- Bölcs döntés, pedig úgy tűnik, maga nagyon fiatal.
- Remélem, ez nem bűn.
- Tessék, Kansztler. Jé, te vagy az Laurácska?
- Szia, Vili. Egy úr kér bebocsátást hozzánk. Állítólag veled lesz megbeszélése.
- Megkérdezted a nevét?
- Kurucz Róbert.
- Ja igen. A cég őrzését akarom vele megtárgyalni. Engedjed be, ültessed le a szalonba és főzzél neki kávé, ha igényeli! Fél óra múlva otthon vagyok.
- Rendben, főnök, szia! Parancsoljon, uram, a főnökömtől zöld utat kapott! Foglaljon helyet itt ebben a bal oldali szobában!
- Fantasztikus. Azt hittem, hogy maga a lánya Kansztler úrnak.
- A házvezetőnője vagyok. Fél óra múlva jön haza a főnököm. Addig megkínálhatom egy kávéval?
- Köszönöm, vidékről jövök és ma már feltankoltam. Mondja, hol lehet szert tenni ilyen fiatal és csinos házvezetőnőkre?
- A fiatal tényleg kell elfogadnom, ami pedig a csinosítást illeti, nincs ellenemre bókákat hallani. Szerintem a középiskolák tele vannak potenciális házvezetőnő jelöltekkel.

- Nálunk ezt a beosztást a feleségem látja el. Tudja, ő univerzális. Feleség, anya, házvezetőnő és nem utolsó sorban cégvezető. Bár papíron én vagyok, de az ő kezében van a hatalom. Gondolom, magának még nincs férje.
- Férjem és hatalmam valóban nincsen.
- Csak nem leányanya? Mivelhogy a felsorolásból csupán ezt hagyta ki.
- Van három gyerekem, de ez nem dominál a beosztásom szempontjából. Mindhármat ráosztam az apjukra.
- Két dolog lehetséges: az egyik, hogy vak vagyok, miközben a ház előtt parkol az autóm, a másik, amit röstellék kimondani, maga nem mond igazat.
- A főnökömmel lesz üzleti tárgyalása. Ebből következik, hogy rám nézve nem kötelező az őszinteség. Egyébként pedig nincsen gyerekem, de ez mit változtat a körülményeken?
- Komolyra fordítva a szót, mi lenne, ha a főnökével az üzlet vonatkozásában az ön személye is terítékre kerülne? Ne értsen félre! Pici babáink vannak és jól jönne egy házvezetőnő a feleségemnek.
- Hűséges típus vagyok.
- Miért nézi ilyen sűrűn az óráját?
- Várom, hogy hazaérjen a főnököm. Azt ugyanis nem mondta, hogy tartsam szóval a vendéget.
- Nagyon kedves. Mondja, nem féltékeny magára a főnök úr felesége?
- Eddig nem volt szó róla. Hála istennek, megérkezett.

*

Beléptem a házba, Laura elém jött és láttam a tekintetén, hogy nem boldog.

- Üdvözlöm, Kansztler Vilmos vagyok!
 - Én meg Kurucz Róbert. Időben érkezett, mert a kisasszony éppen azon vacillált, hogy magamra hagy.
 - Laura, igaz ez?
- Akkor vettem észre, hogy magunkra hagyott a csaj.
- Csodálkozom, hogy a lakásomon keresett fel, mert a neje azt mondta, ilyenkor felméri a terepet, amit védeni kell.
 - Nem tudom, mit mondott magának a feleségem, mert velem csupán azt közölte, hogy lélekszakadva keressem fel magát. Köztünk legyen mondva, ha Judit így találja elém az elintéznivalót, akkor az ő fejében már a döntés is megszületett. Uram, a feleségemnek vérében van az üzlet. Az ilyen vénával felvértezett egyénekre mondták régen, mikor még a rádióban vízállás jelentést olvastak fel naponta, ha Szolnoknál a Tisza 2.40 és Szegednél 3.60, akkor Szolnokon meg kell venni és Szegeden eladni.
 - Ötletes. Mi lenne, ha most visszamennénk a cégemhez és bemutatnám magukat egymásnak, mert az előző biztonságiakkal pár nap múlva lejár a szerződés és nem akarom hosszabbítani.
 - Linkek?
 - Végignézve magunkon, ketten tudnánk helyettesíteni azt a tíz kákabelűt, akik ellátják a szolgálatot. Vézna, fiatal gyerekek. Nálunk pedig sok az érték.
 - Rendben, menjünk!

Komoly döntés

Este tíz óra magasságában támadt az ötletem, hogy illik, nem illik, belenézek Laura számítógépébe. Ő már aludt, de valami miatt a gépét bekapcsolva hagyta. Mivel évek óta a házban lévő minden gép elérhető egy hálózatról, nem tudtam kíváncsiságomat féken tartani. Olvasgattam a naplóját meg egyéb írásait és legszívesebben lerohantam volna hozzá, úgy felspanoltam magamat. Az éjszakámnak lőttek. Így azután hajnalban én ébresztettem a kisasszonyt, szokásunktól eltérően. Ő is meglepődött, mikor meglátott pizsamámban feszíteni az ágya mellett.

- Szia! Jézusom, elaludtam?

Leültem és nem engedtem felkelni.

- Nem késtel el, de ez momentán lényegtelen. Mindig azt mondod nekem, jól érzed magadat nálam.

- Mit vétettem? Mondjad meg és megpróbálom jóvátenni!

- Laura, meg vagyok veled elégedve. Illetve ...

Elkezdett sírni.

- Miért nem vagy hozzám őszinte, kislány?

- Esküszöm, soha nem hazudtam neked.

- Én meg azt mondom, még a gondolataidat is lesem. Áruld el, mi bajod van!

- Semmi, komolyan semmi, de könyörgöm, mondjad, mit vétettem! Az életem árán is megpróbálom jóvátenni.

- Pontosan ettől félek, hogy életed árán. Eddig soha nem jutott eszembe, hogy belenézzek a számítógépedbe. Most megtettem. Olvasom a derűs naplódát. Nagyon szépen írsz. Igen ám, de olvasok egy másik naplószerűséget, amiben nincsenek dátumok, csupán a hangulatodat írod bele. Igaz, hogy miközben jól érzed magadat, meg akarsz halni?

- Vili, ne haragudj, erről nem szeretnék beszélni!

- Köszönöm az őszinteségedet. Ezt érdemlem tőled.

- Nem ezt és tudod, nekem csak te vagy. Rendben, jogod van megtudni a fájdalmam okát. Hónapok óta keresem a megoldást, hogy úgy végezzek magammal, neked ne legyen bántódásod belőle. Ameddig nem voltam bejelentve hozzád, simán megtehettem volna. Anyukám ki-rúgott, nem volt nyoma, hogy te befogadtál. Kit érdekel, hogy egy apátlan, anyátlan árva végzett magával az erdőben? Ma már ez nem jó megoldás, hiszen tégedet vonnának kérdőre, mivel bejelentettél.

- Ha mindened megvan, akkor egy lány abban az esetben dobja el magától az életét, ha reménytelenül szerelmes.

- Igen, szerelmes lettem. Soha nem mondtam neked olyat, hogy ez kizárt az életemből. Azt mondtam, nem foglalkozok fiúkkal.

- Édesem, ha belém vagy szerelmes, mi ebben a reménytelenség, hiszen én is szeretlek tégedet. Feleségem meghalt, maradt a lányom, aki pedig itthagyt. Érzelmileg távolodik tőlem. Az én döntésemmel beléptél az életembe és ma már nem tudom definiálni, milyen szerepet játszol benne. Ami biztos, érzelmileg életem része lettél. Szeretném megérteni a butaságodat. Ha ennyire labilisak az idegeid, elviszlek orvoshoz.

- Emlékszel az első estére, mikor idehoztál?
 - Mindenre emlékszem. A napnak nincsen olyan órája, amikor ne jutnál eszembe.
 - Akkor is eszedbe jutok, mikor valamelyik szeretőd sikoltozik alattad?
 - Fején találtad a szöveget. Bánt, hogy néha hölgyvendégem van? Laura, igaz, hozzád képest idős vagyok, de még férfi.
 - Magam is így hittem első találkozásunk óta, amit azóta tudok. Örültem, hogy az országúton a jó szerencsém egy becsületes férfivel hozott össze, aki nem akart befektetni a hátsó ülésre, hogy dolga végeztével kidobjon a kocsijából. Ám azon az éjszakán az volt az óhajod, hogy vetközzek meztelenre. Még az anyajegyemben is gyönyörködhetnél volna. Akkor már abban reménykedtem, legalább a testemmel tudok fizetni a jószágodért. Tudod, abban a szituációban, nem kellett félnem, hogy kidobsz. Lényegében megfürdettél, a hajamat is megszáritottad. Azóta is te mosod a hajamat és kétszer előfordult, hogy én a kádban ültem, a többi alkalommal a mosdónál szoktad, de rajtam legfeljebb nadrág van, ám előfordul, hogy csupán egy kis bugyi. A kis hülye reménykedik, na most felfigyel rám, mint nőre a gazdám.
 - Gazdádnek tartasz?
 - Zavarban vagyok a téma miatt, nem utolsó sorban ideges. A szerelmemnek tartalak, de már mondtam. Ám a státuszomat te határozod meg. Nekem, az utolsó pár hónap kivételével, mindig alantas szerep jutott. Hidd el, mások előtt nem vetköznék le, de te első perctől kezdve természetes vagy a számomra. Párszor előfordult, hogy láthattál és láttál is, mert néha észreveszem, hogy végigmérsz. Sokszor megdicsérsz, nemcsak a munkám okán, de azt is mondd, látszik rajtam, hogy megfelelően táplálkozom. Itt vagyok, nem kéne alkalmi szerelmi partnert vadásznod, de felettem, mint nő felett átnézel. Soha, egyetlen mozdulatoddal nem hoztad még tudomásomra, hogy hatással vagy rád. Ám ezzel is megbékélnék, hogy az árva, nemcsak emberileg nulla, de még a neme is meghatározhatatlan, ha nem látnám a konkurenciát. Legalább ne aláznál meg. A jó mód kialakított bennem egy értékítéletet. Két nővel sikerült összefutnom és szerintem nem kell a nembéli társaim előtt szégyenkeznom.
- Megfogtam a kezét.
- Azért akarod eldobni magadtól az életedet, mert nem tekintelek nőnek?
 - Egy átlagember számára ez nevetséges indok. Engemet a posványból emeltél ki 18 év után és anyagi értelemben úgy élek itt, mintha grófkisasszony lennék. Sokszor követek el hibát, mert még ügyetlen vagyok, de fejmosást soha nem kapok érte. Igen ám, de a jólléttel nálam együtt jár, hogy kialakult bennem valamiféle önérzet, ami nem biztos, hogy egészséges, de hát az vesse rám az első követ, aki ilyen előélet után realisabban képes önmagát megítélni!
 - Irigylem a beszédkészségedet, miközben én vagyok a jogász. Ismerem a múltadat, tudom, eddig nem volt férfi az életedben. Elsődleges szempont volt nálam, hogy benned ne a nőt lássam, hanem az embert, akin segítenem kell. 100 férfiből 99 biztos, hogy élt volna a kínálkozó lehetőséggel, figyelmen kívül hagyva a lelkivilágodat. Én meg akartam nyerni a rokonszenvedet és a találkozásunkat nem szerencseként kezelni, hogy akadt egy fix nő, akiért még lehajolnom sem nagyon kellett. Biztos vagyok benne, ha első napon lerohanlak, aligha lennél belém szerelmes.
 - Nem tudom. Amit igen, hogy örök hálával tartozom neked a napnak minden percében. Talán nem lennék szerelmes, de legalább lenne bennem az a jó érzés, hogy én is tudtam valamit viszonzni a jószágodért.
 - Laurácska, immár jóval több, mint két éve halt meg a feleségem. Annyira szerettem őt, hogy eszembe nem jutott a pótlása. Pár hónapja rátaláltam erre az árva kislányra. Igenis, az első

este már megkívántalak. Fékeztem magamat, ahogy tudatosan azóta is teszem. Ne vessél ki, neked köszönhető, hogy időközönként becserkészek egy alkalmi partnert. Stella és Szilvia is el tudnák mondani, könyörögtem a kegyeikért, miközben gazdag vagyok és a pénzemért annyi nőt kaphatok, amennyit csak akarok. De ha már a kényszer rávisz, válogatok, mert akárki nem kell.

- Furcsán vagyok összeszerelve. A pajtában, mostoha körülmények között is megértem. Ágyékomban több éve érzem a vágyat valami után. Míg ott, azon körülmények között hetenként egyszer kényszerültem magamat kielégíteni, mára eljutottam odáig, hogy a közelléted miatt, naponta. Százszor ismétlem magamat, mindent megkapok tőled. Elintézted, szeptembertől gimnazista leszek. Már csak részben hordom Linda ruháit, mert jóvoltodból és persze a pénzedből gazdagodik a ruhatáram. Biztos vagyok benne, a lányod sem élt melletted jobban, mint én.

- Mégsem akarta eldobni magától az életét.

- De nem is volt szerelmes az apjába. Továbbá, te meséltél róla, 16 éves korában veszítette el a szüzességét. Muszáj felkelnem. Reggelit kell csinálnom, mert elkésem.

- Az szép lenne, ha a tulajdonos elkésne a saját cégétől. Kislány, előbb megpróbálom kivenni a fejecskédből a buta gondolatokat. Nem érted, hogy a nőt is látom benned? Akkor is láttam, mikor csóró voltál. Azóta pedig kigömbölyödtél. Ugye, nem okozol nekem szomorúságot?

- Csak legalább azt ígérjed meg, hogy nem a szemem láttára hozod ide a csajokat!

- Rendben, megígérem, de tudod? Most pedig tessék felkelni!

Laura kiugrott az ágyából, egyenesen a karjaimba. Büszke voltam magamra, mintha hölgyek vetkőztetéséből doktoráltam volna. Mesteri gyorsasággal szabadítottam meg két darabból álló éjszakai ruházatától, majd átkarolva a derekát visszafektettem az ágyra. Főle hajoltam és nem kellett könyörögnöm a csókjáért, bár igaz, olyan időközönként előfordult addig is köztünk, hogy a puszi tulajdonképpen csók volt. A napot soha nem kezdjük és nem is fejezzük úgy be, hogy ily módon ne üdvözlőnének egymást. Mosolygott a csaj és magamban úgy tárolom, hogy a győztesek mosolyát láttam orcáján. Hosszan csókolóztunk és közben a lehető legfinomabb érintéssel simogattam végig a testét.

- Kislány, mondtam én már az első napon, hogy megnőnek a cicijeid, ha normálisan étkezel. Ezt most megtetézem azzal, még inkább így lesz a rendszeres nemi élettől.

- Rendszeres?

- Ne szemtelenkedjél, kis fruska! Minden kezdet nehéz. A többi már rutin. Szeretném még ma kiirtani az erdőt itt a combjaid között.

- Tudod jól, mikor felvettél az autódba, nekem csupán egy kikötésem volt, hogy nem leszek prostituált. Ma is ez a nézetem. Ezenkívül, nem kérhetsz tőlem olyat, amit gondolkodás nélkül ne teljesítenék. Naponta érezheted, nekem te vagy az istenem. Jaj, ez nagyon finom.

- De nem ismeretlen érzés, hiszen magadat szoktad ujjazni.

- Ismeretlen, csodálatos érzés. Úristen, máris olvadok.

Ekkor vettem számba az egyik bimbóját, majd nemsokára a másikat. Ezek után végigcsókoltam a testét, beleértve a karjait is. A szeméremdombjánál felemeltem a fejemet, hogy lássam az arcát. Lehunyt szemekkel élvezte, ami történik vele. Szétnyitottam a combjait és nyelvemmel érintettem a szerelemkelyhét.

- Ez nem lehet igaz. Ebbe az érzésbe belehalok. Tudom, olvastam, hogy létezik ilyen, de nem egy úr és egy parasztlány között. Vili, nem bírom ki sírás nélkül, de hidd el, ezek az öröm könnyei! Kész, végem van. Mától kezdve én nem az vagyok, aki eddig voltam.

- Ne dumáljál, élvezzél el! Esküszöm, ha vénasszony korodban a halálos ágyadon agonizálni fogsz, a nyelvedet külön kell agyonütni.

- Nem igaz.

- Erről van szó, hogy még ma leborotválom a nemi gazt.

- Tudd meg, ha beszélek közben róla, annál jobban rögződik bennem az érzés!

Barlangja ontotta a kéjnedvet, amit boldogan nyeltem. Táncoltatta a fenekét és mintha sok éve lenne nemi kapcsolata, élvezés közben felsikoltott. Eljött az ideje, hogy megszabaduljak a nadrágomtól, mert nagyon úgy nézett ki, hogy Laurát megcsalom a heverőjével. Lassan vezetem be szerszámomat a hüvelyébe. Pici sikkantás és tövig benne voltam. Feküdtem a hasán, ez a kis bolond meg lesmárolt. Biztos, hogy ideiglenesen elhagyta a józan esze, hiszen nem voltam éppen csók szempontjából higiénikus. Sajnos, annyira jó volt egybeolvadnunk, hogy nem sokáig élvezhettük, mert ő másodszor, én pedig először jutottunk csúcsra. Picit nagyot sikoltott a fülembe, mert orgazmus előtt félrehajtotta a fejét és érezve barlangjában a kitörő vulkánt, sikítással hozta tudomásomra.

- Hogy érzed magadat nagylány?

- Ha azt mondom életem második legboldogabb napja, az elég neked, hogy hozzáteszem, mindkettő hozzád kötődik? Eddig is rabod voltam.

- Laurácskám, nem akarom még kivenni belőled, mert isteni vagy. Nagyon fáj, hogy mozगतom?

- Butaság ilyet kérdezned tőlem. Az elmúlt 18 évemnek egyetlen napja nem volt, ami ne fájt volna jobban, pedig néha embernek tekintettek az első években. Soha ne vedd ki! Itt akarok alattad meghalni.

- Laura?! Ha nem veszed le napirendről a halált, nagyon megverlek.

- Egyszer fogok élni a felajánlásoddal, de most nem. Szeretném, ha nagyon megverné. A verés az kimaradt az életemből, bár néha meg lettem legyintve.

- De én porolóval fogom elverni a meztelen fenekedet.

- Kár, mert azt a régi vacak porolót múlt héten dobtam a kukába. Jaj, most picit ne mozogjáááá! Tartsad ott beeeeent!

Tartottam, de hiába. Nem lehet igaz, hogy az első szeretkezésakor egymásra hangolódtunk, mert most is egyszerre volt orgazmusunk. Mellé feküdtem és magamhoz öleltem.

- Első perctől kezdve kívántalak, de én benned nem akartam a nőt látni. Hidd el, így volt helyes, hogy nem használtam a testedet. Ma már tudod, hogy szeretlek, tehát nem használatról van szó. Megígérem, illetve megfejelem az ígéreteimet, nem fogsz találkozni alkalmi partnereimmel, mert nem is lesznek. Mától kezdve megváltozik a státuszod. Néven nem nevezhető, de minőségi változás. Buta kislány, bebebe! Azt nem tudom, mi történik, ha mindjárt az első szeretkezés jól sikerült? Ami tény, nem igyekszel kimosakodni.

- Szeretnék valamit megkérdezni, ha megmosdok, biztos, hogy nem lesz kisbabám?

- Reménykedek benne.

- Biztos, ami biztos, nem megyek ki mosdani.

- Különben pedig honnan tudod, hogy parasztlány vagy? Azért, mert szülőanyád szekéren hagyott?
- Elképzelni nem tudom a szituációt. Tegyük fel, most terhes maradtam!
- Semmit nem teszünk fel. Illetve, Laura kimegy tisztálkodni és felteszi a kávéját. Úristen! Látod ezt rajtam?
- Jé, tényleg! Ez az én drága vérem.
- Ebből tudjuk, hogy parasztlány vagy, mert ha nemes lennél, azoknak kék a vérük, nem piros. Megszólt benne a kötelességtudat. Megcsókolt és elszaladt.

Értekezés

Fantasztikus ez a lány. Nem ő fogta meg az isten lábát velem, hanem én vele. Már egész sok dolgot el tud készíteni a konyhában és tegnap arra vetemedett, hogy süteményt süssön. Teljes a boldogsága, mióta enyém lett.

- Valami baj van, hogy ilyen komoly vagy, Vili?
- Tulajdonképpen semmi, csak egy nem-szeretem dolgot kell veled megosztanom.
- Mit vétettem megint, hogy kitelt a becsületed?
- Igazad van. Te csak egy dologra tudsz gondolni, ha komolynak látsz. Gyere, ülj ide az ölembe!

Nem kellett megismételnem, de - bár jogosan érezhette, hogy nincs semmi bajom vele - mosolyogni nem mert.

- Bepereltem a nevelőanyádat.
- Ennek nem örülök. Ha beperelted, következménye, hogy találkoznom kell vele. Nincs kedvem hozzá. Amúgy pedig amit hat év alatt elkövetett ellenem, azt soha nem tudja kárpótolni.
- Azt hittem örülsz neki, hogy nem kerülsz az utcára, mert bármi negatív hangulatváltozást veszel rajtam észre, gondolatban csomagolsz.
- Vajon mit csomagolnék? Amik voltak gönceim, kidobáltattad velem. Gyakorlatilag csak olyan holmijaim vannak, amiket tőled kaptam. Azokat pedig nem vihetném magammal.
- Emlékszel, múltkor mit ígértem?
- Verésről volt szó, de hamar lemondta róla, pedig én örültem neki.
- Bolond. Nem fogsz az utcára kerülni soha. Amúgy pedig minden a tiéd, amit kaptál tőlem és persze ezután is fogsz kapni. Laura, félned nem kell, mert a védelmem alatt vagy. Ám az a szipirtyó havonta szép összeget markol fel jogtalanul. Képzeld el, a nevelési díj az öregségi nyugdíj mindenkor legkisebb összegének 120%-a, az ellátmány az éves nevelési díj 25%-a, továbbá családi pótlék, emellett nevelőszülői díjat is kap. Összesen havonta úgy 60 000 forintot markol fel utánad, még ma is. Nem tudom, honnan szerzett igazolást, hogy középiskolába jársz.
- De hát ez nem igaz. Egyetlen napig nem jártam középiskolába.
- Maradjunk annyiban, megtáncoltatom a nevelőanyádat. Legszívesebben felkeresném és addig ütném, ameddig élet van benne. Tudod, ez nagy szó, mert nem vagyok agresszív. Nőt pedig soha nem lennék képes verni.
- Ebben a pillanatban foszlott szét egy reményem. Tudom, perverzitás, de klassz lett volna, ha egyszer elfenekelsz.
- Mondtam már az első napon, hogy elkapom a frakkját.
- De mi lesz, ha károm származik belőle?
- Akkor az utcára kerülsz, mert azt jelenti, hogy nekem nem mondtál igazat. Kérek egy nagy puszt!
- Tudod, hogy soha nem tudnék hazudni neked.

- Bizonyítani fogjuk, hogy abból a szép összegből szinte semmit nem költött rád. Mit szólsz hozzá, ha a nevelőanyádtól kapott pénzen vesszük meg az első kocsidat?
 - Elájulok. Miket forgatsz a fejedben?
 - Laurám, mi ez a cirmis itt a ruhád alatt?
 - Kisnyuszi, de ne engedjed el!
 - Ki az, akinek most kell telefonálnia? Vedd fel a telefont, mert valakinek hiányzom!
 - Tessék!
 - Szia, Emese vagyok.
 - Elnézést kérek, átadom a telefont.
 - Tessék, Kansztler doktor!
 - Szia, Vili! Kristóf Emese vagyok. Linda nem ismert meg.
 - Csókolom a kezedet, gyermekorvosok gyöngye. Linda nem ismerhetett meg, mert Londonban tanyázik. Aki felvette a telefont, ő a házvezetőnőm és Laurának hívják.
 - Ilyen fiatal házvezetőnőd van? Jelzem, valamit döngicsélt a vejem.
 - Mesike, mikor Magdikám meghalt a klinikáton, még lányod sem volt, nemhogy vejed.
 - Azóta két unokám lett, nemcsak vejem. Szóval hallom, hogy a te cégedet is ők védik, akár-csak a Schuller-klinikát.
 - Laura, ne nézzél ilyen szúrós szemekkel! Vilmos meghülyült. Olyan dolgokat mondanak a telefonba, hogy képtelen vagyok megemésztetni.
 - Vili! Felhívom Juditkámát és megkérem, dedikálja neked a „Judit karácsonya” című könyvét. Holnap beviszi valaki a cégedhez. Elolvasod és mindent meg fogsz érteni.
 - Nem mondd, Mesike, hogy Kurucz Judit a te lányod?
 - Könyörgöm, ezért hívtalak, mert elpletykálták, hogy nálatok is ők teljesítenek szolgálatot. Most elköszönök, mert a házvezetőnő alighanem félreérti a szituációt. Még annyit, örülök, hogy befejezted a gyászolást. Magdika aranyos volt, de élőnek élő a társa. Ennyit a házvezetőnődről. Isten veled!
- Meg se várta, hogy elköszönjek tőle.
- Megkérdezhetem?
 - Gyere ide vissza az ölembe! Mit akarsz megkérdezni?
 - Kivel beszéltél?
 - Kurucz Robinak az anyósával. Tudod, az a másik nagy melák, aki múltkor csapta neked a szelet, míg haza nem értem.
 - Te nem vagy melák, csak nagy.
 - Figyeljél rám! Remélem, még időben vagyunk. A féltékenység az csúnya dolog. Azt jelenti, hogy nem vagy magadban biztos.
 - Csodálkozol rajta?

- Azon az ominózus reggelen, mikor birtokomba vettem ennek a csinibabának a testét, megfogadtam, soha nem leszek hűtlen hozzá. Sok ismerősöm van, de a munkám kapcsán is millió nővel kell tárgyalnom. Emese magánklinikának az igazgatója és a feleségem náluk halt meg. Egyébként ő gyermekorvos lenne.
- Mennyi idős?
- Nem tudom, nagyjából annyi, mint én. Ha a lánya Robinak a felesége, akkor nem lehet mai csirke.
- Szerinted én milyen csirke vagyok?
- Többször említettem, nem tudok udvarolni. Engemet a cselekedeteim alapján kell, hogy megítéljél! Mindenesetre egyre jobban tetszel nekem. Például, hogy rá mertél kérdezni, kivel beszéltem.
- Nem biztos, hogy mindig féltékenység, ha odafigyelek arra, amit csinálsz. Nincsen társaságom, minden információt rajtad keresztül gyűjtök be. Interneten olvasgatok, de mivel senkit nem ismerek, nincsen mércém.
- Ez alatt mit értesz?
- Azt mondtad, Kurucz úr csapta nekem a szelet és ezt mosolyogva adtad elő. Biztos vagyok benne, ha rossz embernek tartanád, kioktattál volna. Azt tudom, hogy féltesz. Mivel te rendes embernek tartod, ez nekem a fokmérő, mert tégedet jól ismerlek.
- Azt hiszem, ezután többször viszlek magammal, hogy szokjad a társaságot.
- Nem tudok viselkedni.
- Emlékszel, húsvétkor elmondtam, mi az elvárásom az étteremben és maximálisan meg voltam elégedve veled. Sok mindent nem tudsz, viszont nem sértődsz meg, ha oktatlak. Nem hivatkozol rá, hogy felnőtt vagy.
- Soha nem fogok ilyenre hivatkozni. Én a kezébe tettem az életemet, minden szempontból. Néha a magányomban elgondolkodom és icipici dolgot sem találok, ami ne tetszene. Egy volt, de már elmúlt. Az baromira fájt, mert tudom, külsőleg megállom a helyemet a nembéli társaim között.
- Ami azt illeti, a fejedben is van annyi, hogy senki nem venné észre rajtad a csupán nyolc osztályt.
- Ennek örülök. Tényleg miattam hoztad ide azt a Szilvit, vagy kicsodát, meg a titkárnődet is?
- Laurácskám, a fene evett, mikor hetenként mostam a hajadat és vigyáznom kellett, nehogy a fenekedhez érjek a nemesebbik részemmel. Beszorítottam a combjaim közé, mint a róka.
- De jó lett volna, ha lerohansz olyankor.
- Remélem, már nincs panasz?
- Nincsen, de az miért van, hogy néha a szobámban kell aludnom?
- Mert, amikor együtt alszunk, reggel álmosan ébredünk.
- De olyan fincsi szeretkezés után elaludni az öledben.
- Ez az. Mesike csak telefonon hallott bennünket és már kitalálta, hogy te nem a házvezetőnőm vagy, hanem a szeretőm.

- Úgy örülök, hogy ezt kimondtad. Magamban sokszor fogalmazok így. Tudod, olyankor el-szégyellem magamat. Hogy jövök én ahhoz, hogy egy ilyen gazdag ember mellett szeretőnek képzeljem magamat?
- Pedig két hete az vagy.
- 18 napja.
- Mit gondol a fejcskájában ez a kislány, mikor a gazdag ember a nyelvével kényezteti a nunikáját?
- Olyankor tök üres a fejem. A fellegekben járok. Tudom, az a gyönyörűség csak kiváltságosoknak adatik meg.
- A szeretőm vagy, de másoknak nem mutathatlak így be. Ebben a pillanatban ölelgetlek és ragyognak a szemeid.
- Engemet nem zavar, minek mutatsz be. Tudod, boldog vagyok, mert jobb híján élek az emlékeimből. Telefonálás előtt simiztél és még bennem van az a jó érzés. Ugye vicc volt az autó téma?
- Nem volt vicc. Le fogsz vizsgázni autóvezetésből és veszek neked egy használt kocsit.
- Még a biciklit sem tudom elképzelni, pedig azt gyerekkoromban megtanultam.
- Szeretném, ha minél távolabb kerülnél a múltadtól. Jó lenne kiirtani a fejcskédből a sok rosszat.
- Szerintem alkalmas vagyok rá. Néha már hihetetlen, hogy hideg vízben kellett mosdanom télen is.
- Tiszta szerencse, hogy nem szedtél össze valami betegséget.
- Nem szedhettem, hiszen nem voltam fiúval.
- Buta vagy. Arra gondoltam, hogy naponta mostad magadat alul és nem fáztál fel.
- Mert mindig este csináltam és utána bebújtam a vackomba. Sok ócska ruha közé és ott jó meleg volt. Télen csak az orrom volt szabadon.
- Hogy lehetnek ilyen kegyetlen emberek? Na, majd szembenézek a nevelőanyáddal. Nem tudom, mennyi pénze van, de megkopasztom, az biztos.
- Nem gazdag. Lehet, hogy van pénze, de szegényesen él.
- Mindenesetre jó, hogy eltettem a felvételeket arról a napról, mikor rád találtam.
- Remélem a bíróságon nem fogsz meztelenül mutogatni, mert a szégyenembe belehalok.
- Nyugi, meztelenül csak én láthatlak.
- Az jó!
- Ha jó, akkor gyorsan megvacsizunk és utána fenn a szobámban megnézem, megint mennyit nőt a kis cirmis.
- Észre sem veszed, hiszen naponta látod.
- Laura, elhiszem, jól érezted magadat eddig az ölemben, de vár a konyha!
- Mit csináljak a sült húshoz, mert a krumpli elfogyott?
- Konzerv zöldbab van még?
- Igen, az van.

- Megyek, felbontom, te pedig elkészíted és én közben csipegetek belőled.
- Imádom.
- Megérdemeled a boldogságot.
- Szeretném megkérdezni, ha majd egyszer dolgozó nő leszek, saját fizetéssel, születhet kisbabám?
- Pillanatnyilag ennek két akadálya van. Nagyon fiatal vagy, valamint le kell érettségizned. A fizetés lényegtelen. El tudlak tartani kettőtöket is.
- Megértem, hogy tanulnom kell, de miért tartasz a szüléshez fiatalnak? Soha nem fogok más-hoz férjhez menni.
- Az az élet rendje.
- Én boldog szeretnék lenni, egész életem során ilyen boldog, mint most. Nem érdekel, mi van megírva a virtuális nagykönyvben.
- Nem volt tudatos, de tény, megvásároltam a szerelmedet. Majd egyszer jön az igazi, az érdek nélküli.
- Bocsássál meg, megyek a dolgomra!

Linda

- Laura! Ébresztő van, kisasszony.

- Ne haragudj, Egész éjjel nem aludtam. Mostanában sikerült picit elszunnyadnom. Baromi ideges vagyok.

- Linda miatt?

- Igen. Szeretnék ideiglenesen elbújni a föld alá, hogy ne találkozzak vele. Tudom, érzem, az lesz a vége, hogy lapátra kerülök.

- Ha nem kelsz fel, oda fogsz kerülni, mert nem szeretnék éhen halni.

- Ugye, megvédsz tőle?

Megölelgettem, megpusztilgattam, hogy bátorítsam, de magamban tudtam, nem szeretnék a találkozáskor a helyében lenni.

- Ki kell, hogy takarítsam a szobáját.

- Ez bizony igaz, bár gondolom, csak portalanítani kell, hiszen be sem tesszük oda a lábunkat.

- Gyere le velem a konyhába és meséljél addig, míg elkészítem a kávé és a reggelit!

Válaszomat meg sem várva, kirohant a fürdőszobába. Sebességbe kapcsolta magát. Azért így is, mire felöltöztünk, eltelt fél óra.

- Régen láttam őt. Ha abból indulok ki, akkor soványabb, mint te, hiszen mikor hozzám kerültem, voltatok nagyjából egyformák. Laurának azóta van egy kis husikája. Ami ennél fontosabb, Linda határozott, öntudatos nő. Engemet nem, de az anyukáját mindig ugráltatta. Két kézzel szórja a pénzt és semminek nincs nála értéke. Tapasztalhattad, milyen ruhákat selejtezett le. Pattogós, lekezelő a stílusa, de ha felemelem a hangomat, lecsillapodik.

- Rólam mi a véleménye?

- Ez az egy, ami aggaszt. Linda eddig nem tudott a létezéséről. Kerülni akartam a látszatát is, hogy magamhoz vettem egy lányt azért, hogy legyen kivel szexelnem.

- Boldog vagyok. Ezek szerint komoly esély van rá, hogy ma kerülök utcára.

- Valóban, csillagom, komoly esélyed van rá, elvégre szeretjük egymást. Nemcsak te, hanem én is tégedet. Megértem az idegességedet, de kérlek, használd az eszedet!

Ilyen idegesnek még nem láttam. Elvágta a kezét reggeli készítés közben. Így azután Linda szobájának kitakarításánál segítettem neki. Öt percenként nézte az órák valamelyikét.

- Laurácska, most fog kiderülni, mennyire bízol bennem.

- Minden hiába. A lányod mellett nem rúghatok labdába.

Azzal telt a délelőttünk, hogy egymás idegein zongoráztunk és közben jártak a kezeink. Abban biztos voltam, megvédem a kis butámat, de azt nem tudhattam, Linda tarsolyában mi van. Akinek ilyen élete volt, mint ennek a kislánynak, azt egy szóval földre lehet döngölni. Odafigyeltem, hogy olyan ruha legyen rajta, amiket neki vettem, nehogy a hisztis lányom beleköthessen. 11 óra volt, mikor megszólalt a kapucsengő. Természetesen én mentem ki, de Linda másodmagával jött.

- Apu, bemutatom Louist, a barátom, de csak angolul beszél.

Szerencsémre nekem ez nem volt akadály, hiszen elég jól bírom a nyelvet. Betessékeltem őket. Egyenesen bevonultak ideiglenesen Linda szobájába. Mivel Laura elbújt az ő szobájában, ami történetesen Lindáé mellett van, kihívtam a csajt és a szalonban vártuk őket. Pár perc múlva megérkeztek. Laurán láttam, minden színben tündökölt az idegességtől.

- Ezek szerint Katinka igazat mondott.

- Kislányom, még nem tudom miben nem hazudott a barátnőd, majd elmondod, de most bemutatom neked Laurát, a házvezetőnőmet!

Ronda jelenet. A nyolc osztályt végzett Laura felállt, hogy megpuszilja Lindát, az egyetemista lányom pedig kitért előle és ledobta magát a kanapéra, maga mellé húzva barátját.

- Ez gyönyörű jelenet volt. Gratulálok, kislányom. Ezért érdemes külföldön tanulnod drága pénzért.

Végignézve a srácot, összehasonlítva magammal, erre szokták mondani, reggelire ilyeneket kajálok. Vékony, nagyon vékony, de nyurga gyerek. Nálamnál nem magasabb, de hát ez nem csoda.

- Apu, ne állítsál a falhoz! Ez a csaj a szeretőd és szégyellj magadat, hogy anyu után egy kis pisist vettél magad mellé.

- Szégyelljem magamat? Elfelejtetted, hogy az apád vagyok, valamint jelenleg az én házámban tartózkodsz. Szíveskedjél magadra öltetni az úri modort! Laura, te pedig csukjad be a füleidet! Üljlél nyugodtan, mintha nem hallanál semmit! Megbeszélésem van jelenlétedben a lányommal.

- Bocsássál meg Vilmos, nem lenne jobb, ha bemennék a szobámba?

- Vilmoos?! Kisanyám, neked az apám legfeljebb Vilmos bácsi.

- Engedélyezte, hogy keresztnéven szólíthatom.

- Nocsak! Budapesten így szokás, hogy a cseléd keresztnéven nevezi a gazdáját, a kenyéradóját?

- Nem tudom Budapesten mi a szokás, nem vagyok jártas benne.

- Linda, nézzél rám! Ismered az apádat, ha még nem felejtettél el. Fogjad vissza magadat addig, ameddig nem telik be a pohár!

- Rendben, levegőnek tekintem ettől a pillanattól fogva a szeretődet. Térjünk a lényegre! Katinka elmesélte, hogy megtaláltad anyu utódát. Siettem haza, hogy még időben tisztázzam az örökségemet.

- Erről fúj a szél, kislányom? Ha Laura annyi idős lenne, mint én, mibe kötöttél volna bele?

- Ez a te életed, de nem hagyom magamat kisemmizni. Ez a kis kurva nem fog beleülni abba, ami engemet illet.

Laura elkezdett sírni.

- Mondtam, Laurácska, ne figyeljél ránk! Biztos lehetsz benne, Linda mihamarabb visszahúzza az agarait.

- Nem szeretnék konfliktust köztetek. Linda a lányod és megértem, a mérleg nyelve felé fog billenni. Engedd meg, hogy összeszedjem pár holmimat és távozzak!

- Két tűz közé kerültem, de hát nem azért voltam élsportoló valaha, hogy ne tudjak úrrá lenni egy ilyen helyzeten. Maradsz a helyeden! Linda, nyissad ki a melletted lévő szekrényt! Az alsó polcon találsz egy fémkazettát, azt hozd ide az asztalra!

Megtörtént. Én pedig benyomkodtam rajta a hat jegyű kódot és kinyílt.

- Szolgáljad ki magadat, kislányom! Olvassad alaposan át a papírokat!

A hiéna szikrázó szemekkel vetette rá magát a paksamétára. Figyeltem közben őt. Lassanként változtak, elbizonytalanodtak a vonásai. Miután végigolvasta, hátradőlt. A barátja meglehetősen közömbösen figyelte az eseményeket. Az egy dolog, hogy nem tud magyarul, de ha annyira szereti Lindát, illetl volna ráhangolódnia az ő hangulatára. Míg Linda olvasott, Louissal pár mondatot váltottam. Elektroműszerész és csupán érettségije van. Valamint tíz évvel idősebb a lányomnál.

- Elakadt a szavad, édesem? Ne mondd, hogy nem tudtad, ez a villa az én örökségem a nagyszüleidtől. Bevallom, mielőtt anyukáddal összeházasodtunk, elvette a szerelem az eszemet. Nagypapád nem hagyta annyiban a dolgot. Esküvő előtt közjegyzőnél nyilatkoztunk mindketten a külön vagyonainkról. Szerencsére anyukád elfogadta apósa ötletét. Kétségtelen, anyukád után te vagy az örökös. Volt egy Audija, amit halála után közvetlenül eladtam és az ára az utolsó fillérig a bankszámlára lett utalva. Ami pénzünk volt, abban maradtunk, hogy támogatom a külföldi taníttatásodat, függetlenül az összegtől.

- Nem tudtam, hogy a ház csak a te neveden van.

- Tudnod kellett, mert ott voltál a hagyatéki tárgyaláson. Ettől függetlenül, ha nem így lenne, elvinnéd magaddal Londonba a fél házat? Várjad meg, míg meghalok, azután örökölni fogsz!

- Apu, de őszintén, imádtátok egymást anyuval, hogy tudsz ilyen aljas lenni az emlékéhez?

- Figyelmeztetlek, második ledegradáló jelződ felém és akkor még Laurát nem számoltam. Ne várjad meg, hogy kijöjjek a béketűrésből! Semmi közöd a magánéletemhez. Mivel eltartalak, joggal kérdezhetném meg, mi a perspektíva a barátoddal a kapcsolatokban, de nem kérdezem, mert nem érdekel.

- Könyörgöm, ez a kis ...

Abbahagyta a mondatot, mert hirtelen felálltam. Természetesen, nem volt szándékomban bántani őt, csupán hatni akartam a józan eszére.

- Fogadjunk, hogy fiatalabb, mint én!

- Képes lennél az apáddal fogadni? Elmondom neked, 18 és fél évesnek mondható, apátlan, anyátlan, árva lány, akit kidobott a nevelőanyja azon a napon, mikor nagykorú lett. Az országúton láttam meg, ahogy gyalogolt a sötét éjszakában egy bőrönddel a kezében és felvettem. Ha hiszed, ha nem, Laura valóban a házvezetőnőm. Ne felejtse el, anyád halála után egyedül maradtam, mert neked fontos volt Londonban tanulnod. Tőled az apád éhen döglöhetne, csak tömjön pénzzel. Két éve nem érdekel, ki főz, ki mos rám és ki takarítja ezt a nagy házat, miközben én gürizek reggeltől estig.

- Ugyan már, apu! Szükséged volt egy nőre. Tudod, mikor megérkeztünk és Louissal rövid időre bementünk a szobámba, azt mondta nekem, egy ekkora embertől, mint te, ő félne és hagyjam az örökséget a fenébe!

- Szerencse, hogy bátor lányom van. Ami pedig a nőt illeti, két évig éltem egyedül.

- Nem vagyok bátor, de bízom benne, nem fog az apám agyonverni.

- Engedjed meg, hogy bemenjek a számomra kijelölt szobába! Nincs kedvem hallgatni a vitákat. Nem tartozik rám. Amúgy pedig sajnálom, hogy miattam zajlik. Ráadásul, mintha kínaiul beszélnének. Az én szótáramban a vagyon, az örökség nem szerepel. Bocsássál meg, Linda, tudom, ha tehetnéd, végeznél velem és hidd el, nem kívánom sajnáltatni magamat, de ezek a kifejezések az én életemből kimaradtak. Az apukádnak örökre hálás leszek, mert a

mocsokból kapart ki és ha a véletlen nem hoz vele össze, másnap valószínű, kénytelen lettem volna a testemmel megkeresni azt a pénzt, amiből annyi ennivalót vehetek, hogy ne dögöljek éhen két nap után. Nem kell elhinned, hogy itt élek és jól, nem a testemnek köszönhetem. Apukáddal ott az országúton az éjszakában közöltem, minden munkát vállalom, de prostituált nem akarok lenni. Megértettem, nem annyira a személyemmel van bajod, hanem a korommal. Félted az örökségedet. Nézzél rám! Én ebben az öltözékemben kimondhatatlanul boldog vagyok az apukád mellett. Hiszed vagy nem, vezetem a háztartást. Annak tudatában, hogy bármelyik pillanatban az utcára kerülhetek. Volt egy nevelőanyám, aki az állatok mellett tartott, de havonta szép összeget kapott az államtól, mert el tudta hitetni, hogy engemet iskoláztat.

- Befejezted?

- Igen és tudom, ennyit is fölösleges volt mondanom. Nem tudom a természetedet kitől örökölted, de hogy nem az apukádtól, az biztos. Bár ő naponta szeretettel nyilatkozik az anyukádról, tehát ő sem lehetett kegyetlen.

- Apu, állítsad le a kurvádat! Nem vagyok kíváncsi a süket dumájára.

- Gyermekek, figyelmeztettelek. Ez az én házam és nem tűröm, hogy bárki ilyen hangot engedjen meg magának. Szedjétek össze a holmijaitokat és távozzatok!

- Ezt nem hiszem el. Nem lehet igaz, hogy a törvényes lányodat kirúgod.

- Annak tudatában teszem, hogy idővel megjön az eszed és bocsánatot kérsz. Ameddig a két kezemet emelni tudom és tudatomnál vagyok, ebben a házban én leszek az úr. A hülye gondolataid, amiket szövögetsz magadban, hidd el, ártanak hosszútávon az egészségednek! Laura marad és hiszem, hogy az én életemben örökre.

Elkezdtek angolul társalogni. A fickó győzte meg, hogy húzza vissza az agarait, mert látszik, nem viccelek és kidobom őket. Angolul folytatódott velem is a társalgás.

- Hétfőre van jegyünk a visszaútra. Ha maradhatunk, megígérem, viselkedni fogok, de azt nem várhatod el tőlem, hogy Laurával bratyizzak.

- Nem várom, de nem is teszel rá megjegyzéseket. Tegnap délután főzött hétvégére. Ha nem féltek a főztjétől, négyesben megebédelünk, azután a többit megbeszéljük, de még egyszer mondom, vége az ellenségeskedésnek!

Laura és Judit

Korábban jöttem haza és még nem készült el az ebédnek szánt uzsonna, viszont baromi jó illatok terjengtek, elsősorban a konyhában. Üdvözöltük egymást a kis kötényes, fityulás Laurámmal, majd jobb híján beültem a nappaliba a zongorához. Különböző szerelmes dalokat játszottam, de hát Laura ezeket még csupán most kezdi megismerni. Persze, ha énekelném, az egészen más lenne, de hát olyat én nem szoktam. Ettől függetlenül ráéreztem, hogy neki szólnak a dalok, mert bejött és megpuszilt.

- Szeretném, ha legalább egyet elénekelnél!

- „Nem adlak másnak, nekem rendelt az élet. Nem adlak másnak, ha kell, harcolok érted.”

- Aranyos, köszönöm.

- Ha aranyos, akkor miért mosolyogsz?

- Ne haragudj, elképzeltem, hogy harcolnod kell értem.

- Ez számodra nevetséges?

- Akkor nem, ha az oroszántól kéne visszahódítanod, de megbocsássál, ember aligha akad, aki merné összekötni veled a bajuszát. Emlékszel, mikor Linda azon a szombaton lekurvázott, te pedig felálltál mellőlem. Ha én lettem volna Linda helyében, tuti, hogy összepisilem magamat. Félelmetes voltál.

- Linda is megijedt, de tudja a nyavalyás, hogy soha nem bántottam. Laurácska, szombaton kilenc napra lemegyünk a Balaton mellé. Mi a véleményed róla?

- Balatonról vagy az ötletedről? Ami a Balatont illeti, könyvekben, neten és a tv-ben láttam eddig. Igaz, még nem vagyok 19 éves sem. Az ötleted az másik kategória. Szívem szerint ott a helyem, ahol te vagy. A kötelességről még nem is ejtettem szót.

- Majdnem butaságot kérdeztem.

- Nem kell kérdezned, lavórban nem tanultam meg úszni, de még kádban sem. Vállalom, hogy a kedvedért belefutadjak a vízbe.

- Visszavonod, vagy magamévá teszek!

- Megijedtem a mondatod első felétől és majdnem visszavontam. Különbözik pedig volna okom a félelemre, mert nekem más véleményem kristályosodott ki Mesike barátnődről a könyv alapján.

- Befejezted a „Judit karácsonya” című könyv olvasását? Sajnos, ebben én nagyon nem vagyok kompetens. Ezek szerint nem szeretnél találkozni szülőanyáddal?

- Jámor baromnak nevelt az élet, de őt lehet, hogy képes lennék megölni.

- Függetlenül a jelenlegi helyzetétől?

- Abszolút. Tudom, rám lehet fogni, hogy jó életem van és ha teszem azt, milliomos a szülőanyám, akkor sem vagyok rászorulva. Maradjunk annyiban, nem szoktam foglalkozni a személyével. Gyűlölöm. Jobban gyűlölöm, mint a nevelőanyámat. Neki legalább annyi köszönettel tartozom, hogy élek. Lehet, pajtában tartott, de nem hagyott télvíz idején a falu szélén egy árva, rozzant szekéren. Ott biztos volt számomra a halál. A véletlennek köszönhetem, hogy időben, rendes emberek rámtaláltak. Látod, azok érdekelnének, akik megmentették az életemet.

- Juditról mi a véleményed?

- Szeretnék vele találkozni. Elérhető közelségben ő az egyedüli, aki el tudja képzelni a múltamat. Én is az övét.

- Szerintem, cseréltél volna vele.

- Tévedsz. Látszólag sokkal jobb élete volt 24 éves koráig az intézetben. Ráadásul tanulhatott. Ám az utolsó két év borzalom lehetett. Tudod, Vili, százszor jobban undorodom a férfiaktól, mint egy varacskos disznótól. Én legalább belsőleg tiszta maradtam, ha külsőleg nem is. Gyászos múltam után elképzelni nem tudom, amin neki át kellett esnie abban a két évben és tetézte ezt Kurucz-cal való megismerkedése. Szerettem volna, ha első este magadévá teszel, de nem ilyen barbár módon. Te egy nemes lélek vagy, benne lakozik a sátán.

- Imádják egymást.

- A pénzt könnyű imádni. Kétségtelen, Judit is megfogta az isten lábát, amin szintén nem volt köröm. Bennem azonban a mai napig nem él minimális negatív élmény sem veled kapcsolatban. Amit tettél értem a törvényes lányoddal szemben, ha vallásos lennék, imába foglalnám a nevedet. Vili, ez nem hízélgés, nem udvarlás. Valószínű, akkor sem dobtad volna ki a lányodat, ha nem mérsékli magát, de számomra nem is az a lényeg. Körömszakadtáig védtél. Nagyon meglepődtem, hogy míg itt voltak, éjszakánként ragaszkodtál hozzá, hogy melletted aludjak. Tartottál attól, ha a földszinten a szobámban alszom, esetleg éjjel Lindával meccsezünk egyet. Valóban, a kezemet nem emeltem volna fel a lányod ellen. Megverhetett volna, legfeljebb az életemet lettem volna képes megvédeni, hogy leállítom. De ameddig itt voltak, csak a toalettbe engedték egyedül.

- Ismerd el, mikor meséltem neked Lindáról, jól festettem le a hisztis lányomat.

- Volt módom összehasonlítani tégedet a harminc éves Louissal. Kínos volt, ahogy napokig bámult. Utálok a férfiakat. Mindegyik a nőt látja bennem és nem az embert.

- Tetszettél Lajoskának.

- Kösz, nincs rá igényem. Testileg-lelkileg a tiéd vagyok. A jelzők pedig tulajdonképpen nem érdekelnek. Lehetek a cseléded, lehetek házvezetőnő, vagy a szeretőd, de akár a fizetett kurvád is. Tulajdonképpen mind igaz, legfeljebb a tálatás hamis. A szívemben pedig a szerető hitvesed vagyok.

Szerencse, hogy nem égette le az ebédünket. Félelmetesen tud dumálni. Táplálkozás után Laura mosogatott, én pedig a szobámból felhívtam Emesét. Röviden vázoltam neki, hogy mindketten képbe kerültünk a lányát illetően. Felvettem, Laura szeretne Judittal találkozni, mivel ő is árva lány. Rövid csend következett, mert Mesikének torkán akadt a szó. Majd mikor észhez tért a hallottak után, villámgyorsan elköszönt tőlem, hogy megy Laura útját egyengetni. Pár perc múlva visszamentem a földszintre, hogy Laurának beszámoljak a telefonomról. Ám megszólalt a készülék a szalonban. Újabban nemigen kell noszogatnom őt, hogy vegye fel a kézibeszélőt.

- Tessék!

- Szia, én Kristóf Emese vagyok.

- Szia, én pedig Kocsis Laura és adom neked ...

- Veled szeretnék pár mondatot beszélni, nem Vilivel. Az imént elárulta nekem, te is hasonló sorsban nőttél fel, mint a lányom. Szeretnék benneteket összehozni. Biztos vagyok benne, személyemet megvted és igazad van. Én is megvetem magamat. Judit viszont örömmel vette az ötletemet, de mivel ő gyakorlatilag éjjel-nappal dolgozik a vállalkozásaikban, nem ér rá,

hogy tégedet felkeressen. Otthon a házuknál van neki az irodája, tehát, ha bármikor elmegy hozzá, örömmel venné. Egészen fellelkesedett, hogy végre találkozhat egy hasonló sorsú lánnyal.

- Köszönöm a közbenjárásodat, könyve elolvasása után én is szeretném őt megismerni, de csupán pár hónapja élek Budapesten és egyedül csak vásárolni járok. Meg kell Vilivel beszélnem, hogy valamikor vigyen el Judithhoz.

- Laura, zárjuk rövidre ezt a témát, ne nyújtsuk, mint a rétestésztát! Holnap reggel elmegyek érted. Ha rossz is rólam a véleményed, nem árt, ha megismered ezt a gonosz anyát. Elviszlek a lányomhoz. Ahogy ismerem, a napodnak lóttek, mert végig fogjátok traccsolni. A hazameneteled pedig könnyen megoldható. Borítékolom, hogy Juditkám fog hazavinni. Mit szólsz hozzá?

- Tudod, hogy Vilinél házvezetőnő vagyok.

- Laura, a munka megvár, Vili pedig örülni fog, hogy a szerelme jól érzi magát. Jól hallottad. A hanglejtésekből következtettem ki a pontos szituációt. Adjad a barátomat és reggel megyek érted!

- Csókolom a kezedet, doktornők gyöngye. Csak sejtem, mit magyaráztál Laurának, de a szemei beszédesen csillognak.

- Szia, Vili. Holnap a hozzájárulásoddal elviszem őt Juditkához. Biztos vagyok benne, mindkét lányra nyugtalan éjszaka vár. Az szerintem nem lenne szenzáció, hogy két árva összetalálkozik, de az már igen, hogy két szerencsés árva. Biztos vagyok benne, Laurának melletted éppen olyan arany élete van, mint Róbert mellett Juditkámnak.

- Kapsz egy piros pontot az ellenőrződbe, Mesike. Szeretném, ha Laurának lenne barátnője, mert hosszútávon nem megoldás, hogy csak én vagyok neki.

- Viliiii?! Szerezsek a házvezetőnőnek egy jóképű barátot? Nálad úgyis csak dolgozik. Ne lihegjél! Neki is mondtam, a hanglejtésekből tudom, sokkal szorosabb a kapcsolatokat, mint amit kifelé próbáltok mutatni. Reggel találkozunk. Nyolc óra magasságában ott vagyok nálatok, szia!

- Laurám, te félsz vagy örülsz?

- Elsősorban örülök, de mivel még soha nem voltam vendégségben, kicsit félek. Segítsél, milyen ruhát vegyek fel?

- Édesem, hölgyeket vetkőztetni szoktam, de öltöztetni soha.

- Nem igaz, mert engemet már öltöztettél.

- Maradjunk annyiban, Laurácska ma este kikészíti a ruhákat, amiket fel akar venni és majd én lezsűrizlek. Olyan ruháid nincsenek, amikben ízléstelen lennél, hiszen számolnod kell azzal, találkozni fogsz Robival is. Ezenkívül van két pici gyerek, tehát túlzottan előkelően se öltözzél fel, mert biztos, hogy fogsz velük játszani. Legyél náluk természetes, hogy ne egyszeri alkalom legyen a találkozások.

- De hát, én nem tudom meghívni, hiába fogok szimpatizálni vele.

- Meséljél, miért nem tudod meghívni?

- Bocsánat, közben rájöttem, hogy meg tudom.

- Ez az otthonod. Az ábra azt mutatja, mivel egész nap itthon vagy, jobban az otthonod, mint az enyém. Az biztos, férfi vendégeket nem engedném, hogy fogadjál.

- Hagyjuk ezt a butaságot! Tisztáztuk, de az mindenképpen igaz, a te házad felett nem én diszponálok. Megengedted és mostantól így veszem tudomásul. Mehetek ruhákat keresni?
- Ha gondolod, elkészönök tőled és felmegyek a szobámba.
- Éjszaka veled szeretnék aludni!
- Laurácskám, az nem okos ötlet. A te gondolataidban most Judit szerepel a fő helyen.
- Ez igaz, de éppen ezért, mert ideges vagyok, szeretném, ha majd lesokkolnál! Nem most, mert megyek ruhákat válogatni.

Utólag elmondhatom, nekem volt igazam. Ráfoghatjuk, hogy lesokkoltam, majd a búcsúpuszi után elfoglalta helyét az ölemben. Kitűnő érzéssel a továbbiakban mindig akkor kérdezett valamit, mikor már majdnem elaludtam. Átlagban öt percenként szólalt meg. Fontos és kevésbé fontos kérdések röpködtek. A könyvből mindketten tudjuk, Juditnak van egy kislánya és egy kislánya. Ám ez kérdésként felvetődött az éjszaka közepén, mintha nem lenne mindegy. Mekkora házban élnek, volt-e Juditnak másik udvarlója, milyen egyetemre fog járni és még sorolhatnám. A bosszantó, hogy mindez benne van a könyvében. Nincs mit szépíteni, reggel úgy keltem fel, mintha agyon ütöttek volna. Bezzeg ő rohangászott, mint a mérgezett egér. Cseppet sem volt álmos. Készítette a reggelit, közben mosdott, öltözködött, felrohant az emeletre, hogy beágyazzon, miközben abszolút nem volt rá szükség, hiszen üres lesz egész nap a ház. A reggelijét félig akarta csak megenni, de bekeményítettem, ha nem eszi meg, nem mehet sehova. Ebben nem hitt, de a másik érvem hatásos volt. Nem megyünk vendégségbe üres gyomorral. Mikor Mesike megérkezett, úgy éreztem, két perc múlva Laura véleménye megváltozott róla. Természetesen üdvözléskor összepuszkodtak, de mivel még Laura nem volt teljesen készen, tehát Emesének várakoznia kellett, többször megölelte a házvezetőnőmet. Naná, hogy olvadt a csaj. Egyszerre indultunk. Miután elkanyarodtam előlük, ahol szétváltak az útjaink, csupán egy vigaszom maradt, hogy péntek van. Biztos voltam benne, az én nagy dumás szerelmem fejében egész nap jegyzetel és mindent szóról szóra elmesél majd, amit illik meghallgatnom, de hát érdekel is. Lőttek a következő éjszakának. Bár magával vitte a kis táskájában a telefonját, én mégis inkább Emesét hívtam fel a délelőtti folyamán. Nagyon megnyugtató. Az ő lánya az embereket két kategóriába sorolja: ügyfelek és - nemes értelemben - szerelmek. Még hozzátette, Laura ugyebár nem ügyfél. Persze elmagyarázta a doktornő, hogy Judit is zárkózott. Akiket közel enged magához, azokat átlagon felül értékeli. Laurával két perc ismeretség után felverték a házat. Baba dögönyözéssel kezdődött. Amikor Mesike elment dolgozni a klinikára, addig szó nem esett arról, hogy mindketten árvák voltak.

Vili

Nagy a lelkesedés, csak kitartson négy évig. Megvettem, pontosabban: megvettük neki a könyveket és minden egyéb rekvizitumot, ami a gimiben szükséges lehet. Úgy rohangászott az üzletben, mint Linda alsós korában. Nem csodálkoztam rajta, hiszen tudom, hogy akar tanulni. Ráadásul életében első alkalom, hogy ő választhatta meg, amikre szüksége van és persze ezenfelül, amik megtetszettek neki. Ül a szobájában, szétpakolva minden és köti be a könyveit meg a füzeteit, mintha gyerek lenne. Ezt a lelkesedést Lindánál csak akkor tapasztaltam, mikor még kislány volt. Gyorsan rájött arra, a szülei bármit megvesznek neki, elég csak rámutatnia. Ez lett belőle, hogy életét elégedetlenül fogja leélni, miközben ma sem kell nélkülöznie. Lauráról leszállt, mert megfenyegettem, ha ellenségeskedik, megvonom a támogatásomat tőle. Féltékeny kis hülye. Azt hiszi, Laura érdekből parkolt le mellettem. Rossz a megfogalmazás, mert ez speciális találkozás volt. Magamhoz vettem az országúti árvát és csak később derült ki, üzletnek sem volt rossz a döntésem. Ma már persze neki is van értékítélete, de soha nem követelődzik. Most, hogy tanszereket vásároltunk neki, a tekintetét kellett követnem. Abból olvastam ki, miket szeretne magáénak tudni. Lehet, hogy 50 éves korban helytelen, hogy hosszútávon számolok a személyével, de úgy érzem, mivel valószínű én fogom előbb itthagyni ezt az árnyékvilágot, biztosítom életem végén számára a jövőt egy végrendelettel, de természetesen Lindát nem fogom kisemmizni. Önző, hisztis bolond, de az én lányom. Az látszik, soha többé nem fog tartósan hazajönni. Nem baj, csak találjon magának egy jó társat. Azért arra majd odafigyelek. Furcsa megfigyelésem van. Nem tudom, általánosan igaz-e, hogy az árván felnőtt lányok monogámabbak a monogámnál. Persze, máris itt a cáfolat, hiszen sokan elzülkenek. Talán azokra igaz a definícióm, akiknek szerencsésen alakul az életük. Laura és Judit megbonthatatlan barátságot kötöttek. Így azután a két család közelebbi kapcsolatba került egymással. Nem tagadhatom és nem is tagadom a szentem előtt, hogy szimpatizálok Judittal. Az soha nem jutna eszembe, hogy megkörnyékezzem, mert Laurának tönkretenném az életét vele. Soha nem fogok csalódást okozni neki semmilyen téren tudatosan. Vigyázni kell rá, mert sebezhető a lelkivilága. A lényeg, Robinak Laurám szimpatikus, nekem pedig az ő felesége. Ám a két csaj még azt sem veszi jó néven, ha szánkból elhangzik egy-egy dicséret, ami a nőiességükre vonatkoztatható. Azt hittem, csak Laura ilyen távolságtartó más férfiakkal szemben, de nem. A kétgyerekes családnya is ilyen. Mesikétől persze hallottam, hogy Judit vagy szívébe zár valakit, különben pedig abszolút közönyös mindenki iránt. Hogy bővül a társaságunk, Lauránál ugyanezt tapasztalom. Kedves mindenkivel, de a három lépés az inkább négynek mondható nála. A másik, amit furcsa volt meg tapasztalnom, hogy a ragaszkodásukat nem rejtik véka alá. Mindkét csaj ösztönösen úgy viselkedik, hogy észrevegye a környezetük, kihez tartoznak. Magdikámmal jó házasságban élünk, de társaságban, ha valaki idegen váratlanul becsöppent volna, legfeljebb tartós odafigyeléssel azt észleli, hogy mi összetartozunk, bár még ez sem biztos. Szombaton pl. megszállta otthonunkat egy Kurucz-csapat. Négy Kurucz és bónuszként egy Kristóf. A közös ebéd után, amit természetesen Laurácska prezentált, több csoportosításban töltöttük a délutánt késő estig. Ebben volt kártyázás, sakkozás, zenehallgatás és főleg dumcsi. Azonban biztos, hogy félóránként legalább egyszer a két csaj látványosan hozta tudomásunkra, hogy hozzánk tartoznak. Mintha összebeszéltek volna. Néha minden bevezetés nélkül Laura megpuszilt vagy megölelt, ahogy Judit is Robit. De hát, hogy magunkról is beszéljek, tény, mindketten többször áradoztunk a szerelmünkről, ami normál körülmények között nem kerül terítékre, hiszen természetes. Judit többször megfogalmazta, mindenhez ragaszkodik, amit megszerzett magának. Ez nemcsak tárgyakra, személyekre is vonatkozik. Tudja magáról, ez beteges tulajdonsága. Laurának persze még nincsen sok tapasztalata, de alighanem ugyanazon az úton indult el, mint a barátnője. Hozzám és a holmijaihoz olyan szinten ragaszkodik, hogy külön

energiámba kerül, hogy kidobassak vele egy elszakadt harisnyanadrágot. Képes lenne egy fiókban élete végéig tartogatni. Még a gondolataival is így van. Sokat ír és nagyon szépen. Ám eddig csak egy dolgot tudtam vele kitöröltetni a gépéből, a buta öngyilkossági szándékát. Azt kitörölte a kedvemért, de semmi mást nem hajlandó. Fél év után, ha valaki beszabadulhatna a gépébe, tökéletes képet kapna a kapcsolatunkról. Legtöbbször még a szeretkezéseinket is duplán éli meg, mert utólag rögzíti a fontosabb momentumokat írásban. Persze, mindent jelszavaz, de előttem nincsenek titkai. Ami engemet illet, még titkolom előtte a karácsonyra szánt ajándékomat. Csodálatosak a versei és már általánosban is írta őket. Hamarosan rászedem, hogy állítsunk össze egy kötetre valót és kiadatom. Judit fűzte az agyát. Milyen boldog lesz, ha kezében tarthatja első verses kötetét. Laura mindenért hálás. Érzelmeivel számszorosan kapom vissza tőle, amit anyagilag befektetek. Mindennek örül. Sokszor elmegyünk fagyizni. Véletlenül sem mondaná meg, mekkora adagot akar enni. Egytől számolok és közben nézem őt. A tekintetéből olvasok. Szeptember végére tüzték ki a tárgyalást. Ettől fél a kis butám. Hiába mondom neki, én vagyok a felperes. Őt tanúként fogják kihallgatni. Más kérdés, hogy koronatanúként, hiszen milliószorta többet tud a múltjáról, mint én, aki csak elvétve tapasztalok momentumokat. Nem tagadom, a bosszú vezérel. Eldöntöttem, ha a bíróságon a nőnek adnak igazat, nyomban fellebbezek. Az államnak vissza fogja fizetni a jogtalanul felvett összeget, valamint kártérítést fizet Laurának. Ám, ha a bíróság ezt nem ítélné meg, akkor is képes leszek évekig pereskedni vele, hogy lelkileg tönkretégyem. Inkább fizetem a perköltséget, de a bosszú vezérel. Ugyanakkor logikátlanak tűnik, hogy neki adjanak igazat. Jogot végzett ember vagyok, bár soha nem éltem meg belőle. Ugyanakkor sikerült egy kitűnő ügyvédet fogadnom. Kis bolondom, néha még olyan is eszébe jut, hogy a nevelőanyja megveri. Esküszöm, bohózatba illő történet lenne. Azért annyit már elértem a kis mimózámnál, hogy a nevelőanyja nem Linda. Megértem, hogy Lindának nem ment volna neki, de a nevelőanyja megérdemelne tőle pár fülest. Jelzem, felsőtagozatos volt, mikor elkezdett titokban verseket írni és néha prózát is. Ezekből szépen kiolvasható, milyen élete volt a nevelőszüleinél. Természetesen, keresetemben szerepel pár idézet Laurától. Stella gyermeket vár. A Pintyökére már nem hallgató, dögös kis titkárnő. Szerencsémre nem én vagyok az alkotó, hanem a barátja. Kétségtelen, azon az ominózus délutánon igencsak megoldoztam a testét és ma is fülemben cseng, mikor éppen abban a pozitúrában voltunk, hogy Stellácska lovagolt, tudomásomra hozta, szakít Attila nevű barátjával és leparkol mellettem. Akkor nem tudatosult benne a reagálásom, de utólag megvilágosodott az elméje. Elképzeléseink a jövőt illetően nem voltak szinkronban. Testileg semmi kifogásom nem lehetett ellene, de birtokviszonyt nem óhajtottam létesíteni a személyével, még aranytartalékként sem hosszútávra. Este azután, mikor elindultunk, hogy hazakísérjem, a kis szemtelen Laura, mintha a föld alól bújt volna ki, megjelent rövid időre az előszobában, még mielőtt Stellával elhagytuk volna a bázist. Ez volt az a pillanat, mikor a csajban 180 fokot változott a velem kapcsolatos elképzelése. Ő ugyanis, bár titkárnőm azóta is, de addig olyanról nem hallott, hogy a főnökének házvezetőnője van, aki csinos és még nálánál is fiatalabb. Laura, aki ma sem rafinált, ösztönösen bemutatkozott, ahogy illik a konkurenciával szemben. Tekintetük összetalálkozott és sokatmondóan. Miközben egyetlen szó nem hangzott el. Az autóban abból tapasztaltam, hogy Stella véleménye megváltozott, mert egy szót nem szólt hozzám és a lakásuknál is csupán egy sziával búcsúzott tőlem. Folytatása annyi volt, hogy mindketten drukkoltunk, nehogy a fergeteges szeretkezésből utód jöjjön létre. Szerencsénkre, megúsztuk. A kapcsolatunk viszont átalakult abszolút hivatalossá. Továbbra is megbízható, de a nyájaskodásnak se híre, se hamva. Volt egy másik baklövés, ami viszont célba talált. Szilvikével sikerült összehoznunk az utódjelöltet. Amúgy a történet kísértetiesen megismétlődött, mint Stella esetében, azzal a különbséggel, hogy ez Laura részéről nem volt tudatos. Fodrásznál töltötte a délutánt, míg mi gyötörtük egymást kifulladásig Kozma Árpádnéval. Szilvike leamortizálódott azokban a szeretkezős órákban. Mentette, ami menthető, de hát, különösen a szoknyája, igencsak árulkodott. Mi

éppen kiléptünk a házból, mikor Laura, tipp-topp külsővel nyitotta a kaput. Úgy ment el mellettünk, mintha meg se látott volna. Szilvike, aki igencsak ad magára, hasonlatosan nézett ki, legfeljebb picit elhanyagoltabban, mint mikor Laurámat megláttam az országúton. Természetesen Szilvikének is szemet szűrt a házvezetőnőm. Tiszta szerencse, hogy az érdeke megkívánta, ne szakítson meg velem minden kapcsolatot, hiszen éppen egy kitűnő üzletet írtunk alá, amit muszáj volt vízszintesben megünnepelni. Ennek lett az eredménye, hogy megfogant benne a kis Kozma. Mivel nem vált el, logikus, hogy a közös gyerekünknek Kozma lett volna a családneve. Természetesen elvetette, de ragaszkodtam, mint gáláns úr, ahhoz, hogy a felmerülő költségeket én fizessem. Az ügyintézés kapcsán sikerült egy közvetett ismerősre szert tennem. Szilvit akartam felhívni a lakásán abortusz után, de egy idegen női hang vette fel a kézibeszélőt. Bemutakoztam neki, ahogy illik és ő is elrebecgte a nevét: Brandstetterné. Elkezdett kattogni az agyam a név hallatán. Brandstetter Magyarországon legalább olyan ritka név, mint a Kantsler. Bátorkodtam a hölgynek felvetni, véletlenül nem ismer Amerikában egy Brandstetter Géza nevű mérnök urat? Rövid csend. Ilyenkor szoktak az emberek vacillálni. Vacilla egy virtuális hangszer. A macerák családjába tartozik. Büszkén állíthatom, ötven évem alatt három hangszerrel sikerült elsajátítanom. A zongorán kívül szoktam vacillálni és ritkábban macerálni is. Néha, ha Horváth Sunyi Jóska barátom meg tud fűzni egy-egy közös fellépésre, olyankor nem hagyom ki a macerálást. Előfordult már olyan is, hogy bosszúból fejemhez akarta vágni a gitárját, de ránézve nagy melák természetemre, jobbnak látta, hogy még vacilláljon egy kicsit, mielőtt repülne a gitár. Végül a hölgy megszülte a választ, hogy Brandstetter Géza, az egyik üzletfelem, neki volt valamikor a férje, de ma már nem ő használja. Ezt a megfogalmazást nem én találtam ki, a hölgy mondta így. Kedvesen közölte Szilvikével, hogy az a Kan kezdetű nevű alak keresi, de ha Szilvi óhajtja, elküld engemet a francba. Szilvike odajött a telefonhoz, én pedig biztos voltam benne, hogy Brandstetterné valamiért haragszik rám. A hónap elején majdnem kilenc napot töltöttünk el a Balaton mellett. Két fontos dolog, ami örökre emlékezetessé teszi a nyaralásunkat, egyrészt, Laura megtanult úszni, valamint megtetszett a csaj az egyik srácnak, aki naponta rámolta ki a svédasztalos reggelit. Udvariasan próbálta hárítani a csávó bókjait, de csekély sikerrel. Azt hiszem, ekkor láttam először igazán mérgesnek Laurácskát. Közölte, ő többé nem hajlandó betenni a lábát az étkezdébe, ha a srác ott van, én pedig véleményeztem a döntését annyiban, ha még egyszer beszél neki a gyerek, összenyomom, mintha teleszkópos lenne és bedobom a vízbe, hátha nem tud úszni. Másik megoldás, hogy kinyírom, mint óvodás a papírkutyát. Ebbe belenyugodott a szentem. Nem biztos, hogy igazam van, de mintha várta volna a megegyezésünk után, hogy a srác dicsérje a frizuráját.

Menyasszony

Elkezdődött. Sőt, ami azt illeti, javában benne vagyunk. Ami nem volt bekalkulálva, hogy a kis gimnazista nem szándékosan, de időközönként kérdéseivel piszkosul égetni fog. Szerintem a pozitív cselekedetre nem illik, hogy „piszkosul”, ám bőrömmön tapasztalva a hatását, képtelen vagyok másképpen fogalmazni. Laura tanul. Elkönnyelhetném úgy, hogy nem mindig mond nekem igazat. Valamikor határozottan állította, általánosban az első hat évben azért volt négyes tanuló, majd hetedik-nyolcadikban jeles, mert nem szeretett tanulni, de az újdonsült nevelőszülei keményen rászálltak. A keménység részemről sem hiányzik. Elég meglátnom őt és gondolataim a padlásról levándorolnak a földszintre. Semmi túlzás, Laura minden szabadidejében tanul. Néha mintha ráérezne hiányosságaimra, váratlanul feltesz olyan kérdéseket, amikre könyvből tudja a válaszokat, ám kíváncsi a felkészültségemre és ritkán tudok választ adni. Semmi házvezetőnő. Ez nálunk, mint titulus, érvényét veszítette. Laurácska gimnazista. Szombatonként jár iskolába. Illetve ma még nem mondható ez róla, mert reggel nyolcra viszem és 15 óra után én is hozom haza. Büszke vagyok rá. Nem arra, hogy sofőr lett belőlem, hanem, hogy mindent komolyan vesz.

- Alszol?
- Kislány, a te kedves hangodat észlelik füleim?
- Feljöttem hozzád, hogy dumcsizzunk, de nem akarlak zavarni.
- Nem aludtam, ábrándoztam.
- Akkor meséljél te!
- Lehunyt szemekkel feküdtem eddig az ágyon és körülöttem, rajtad pásztáztak gondolataim.
- Benne vagyok, régen volt este.
- Megismétlem, rajtad és nem benned.
- A gyakorlat azt igazolja, egyikből következik a másik. Képzeld el, az angol tanárnőnk úgy beszél a nyelvet, mintha anyanyelve lenne! Irigylem őt.
- Laurám, biztos vagyok benne, minden tanárod szakterületéről ugyanez elmondható. Most találkozol szembe az igazsággal, ez nem egy falusi általános iskola, hanem elit gimnázium.
- Ne haragudj! Tudod, minden újra rácsodálkozom.
- Addig jó nekem. Mi lesz, ha kellően felvilágosult leszel?
- Maradjunk annyiban, ezt nem akarom megérteni.
- Mesélj arról, milyen társaságot sikerült magad köré gyűjtened!
- Próbálkozom, de egyik baj, hogy általában mindenki idősebb, mint én, ami rosszabb, hogy nem merek beszélgetni.
- Engemet szégyellsz, vagy a múltadat?
- Soha nem foglak szégyellni. Egyébként is, azt látom, nem vagyunk egyedi eset. Sok csajnak van idősebb párja. A múltamat viszont nagyon szégyellem. Nem merek arról mesélni, hogy árva vagyok. Ebből a szempontból szeretnék vagy tíz évvel idősebb lenni, körülöttem két gyerekkel. Egy anyuka nem mesél a múltjáról, mert van fontosabb témája.
- Mi lenne, ha kegyes hazugságba mennél és azt mondanád, hogy az apukád vagyok?

- Akkor inkább maradjak árva, semhogy az apukám legyél. Megtagadnám az érzelmeimet. Az nem működik, miközben szeretném kikiabálni a nagy világba, hogy boldog vagyok.

Illegette magát az ágyam mellett. Én pedig feküdtem. Oldalra nyúltam és a következő pillanatban Laura repült mellém, rajtam keresztül.

- Édesem, szerintem te belebetegednél, ha állandóan csókolóznánk.

- Mindent a maga idejében. A kommunikáció számomra ugyanolyan fontos, mint a szerelmeskedés. Nagyjából egyszerre jöttem rá mindkettőre.

- Ki hallott már olyat, hogy egy házvezetőnő vasárnap délelőtt a háziúrral szeretkezzen?

- Nem tudom és cseppet sem zavar, hogy formabontók vagyunk.

Simiztem ruhán keresztül.

- Mióta gimnáziumba jársz, még annyira sem tudom meghatározni a kettőnk kapcsolatát. Félek, ez életem végéig bizonytalanságban tart.

- Magam is úgy érzem, kinőttem a házvezetőnő szerepből, ha egyáltalán klasszikus értelemben voltam az valaha.

- Most, hogy kezeimmel tanulmányozlak, a szerelmem vagy. Ám, mikor iskolába vislek, akkor a lányom. Ha hazajövök munkából és te tálalod az ebédet, akkor mintha húsz éve a feleségem lennél. Néha pedig a magányomban sajnos árvának érzek. Ettől félek, hogy soha nem tudok megszabadulni az érzéstől.

- Ebben a pillanatban árvának érzel?

- Nem. Most a szerelmem vagy, akit örültül megkívántam.

- Hess, félre a gondolatokkal! Itt a cselekvés ideje. Vili lehet, most fog nekem csinálni egy kisfiút. Azzal mintegy megszűnik a bizonytalanság.

- Ide sűgom a fülecskédbe, nem emlékszem rá, hogy bármikor is ígértem volna neked egy kisbabát. Ám kétségtelen, benne van a pakliban. Felteszem a kérdést, mi lesz, ha lesz, de nem akarlak feleségül venni?

- Szerinted ez irányomban jó kérdés? Szilvinek felvethetted volna, de nekem a szemem sem rebben. Százalékosan biztos, hogy az árva lányokból a legtöbb leányanya lesz. Viszont örökre megszűnik árva lenni.

- Mi ez az erényöv?

- Tépjed le rólam! Emlékszel?

- Október 23-ra? Igen, emlékszem. Adtunk a nemzeti ünnepnek. Megkértelek, hogy ne hagyjad magadat és kitűnően játszottad a szerepedet, még meg is haraptál. Én meg úgy bevadtam, hogy leszaggattam a ruhádat meg a bugyidat is gyakorlatilag egyszerre.

- Akarod, hogy most is játszunk olyat?

- Szeretnéd szórni a pénzemet, mi?!

- Nem kell szórni, van már elég ruhám. Egyszer majd, mondjuk a születésnapomra szeretnék egy olyan dolgot kérni, amit most kimondani még nem merek.

- Laura?! Semmi gond. Te nem mondod ki, én pedig nem teszek magamévá. Ne nevéssél!

- Boldog vagyok, mert ilyen megfogalmazást szerintem rajtam kívül még egy nőnek sem mondtak. Vilikém édes, nem szeretném, hogy bosszút álljál magadon. Tudod mit? A tiéd akarok lenni!

Kénytelen voltam a felszólításának eleget tenni. Nem tudom, hogy van, néha én amortizálom őt le, máskor pedig fordítva történik. Ezen a vasárnap délelőttön az utóbbi valósult meg, de legalább közben megtudtam, szeretné, ha lenne egy akármilyen egyszerű gyűrűje. Semmi ékszere nincs, mert nem volt rá igénye. Nem akarom elhalmozni drágaságokkal, de egy gyűrű, egy nyaklánc és egy fülbevaló, ennyi befektetést még megérdemel tőlem. Ezt persze így nem fogalmaztam meg neki, mert bár életvidám, de nagyon érzékeny és még komolyan venné. Miközben kénytelen vagyok szembenézni az igazsággal, ma már szívesebben veszek neki valamit, mint Lindának. Linda nagyon ronda volt nemcsak Laurával, de velem is és ehhez sok idő kell, hogy elfelejtsem. Hetenként egyszer beszélünk telefonon, de Laurát nem említi, így azután én sem szórákoztatom a személyével. Tegnap felhívtam, de elküldött, mert baromi ideges volt. Azt mondta, Louissal szakítottak.

- Képzeld el, éjjel Lindával álmodtam!

- Laurácska, ismételd meg, mit mondtál, mert nagyon el voltam gondolkodva!

- Éjjel Lindával álmodtam, de ne kérdezzed, hogy mit. Legyen elég annyi, hogy sokat sírtam miatta.

- Működik a telepátia. Nekem is most ő volt az eszemben, hogy milyen ronda veled.

- Mi lenne, ha valahol, hivatalos helyen nyilatkoznék arról, hogy nem fogadok el tőled semmi komoly értéket. Tudom, te elhiszed, hogy nem azért szeretlek, mert gazdag vagy. Ha úgy találkoztunk volna, hogy egy picike lakásod van és magadhoz veszel, én éppen olyan boldog tudnék lenni. Kár volt kidobálnod a régi holmijaimat. Linda biztos örült volna, ha ócska, kopott ruháimban lát.

- Nem érdekel minek örült volna. Továbbá nem fogsz sehol hivatalosan nyilatkozni. Ketten tudjuk, mi a dörgés és a többivel ne törődjél!

- Azért bánt, mert a lányod. Természetes, hogy nagyon szereted őt. Engemet is szeretsz, de ez nem biztos, hogy örök életre így lesz.

- Nem érdekel. Ma ünnep van és persze vasárnap is.

- Tudom, a nagy októberi akárminek az ünnepe. Olvastam a neten, hogy november 7-én régen Magyarországon azt ünnepelték.

- Holnap délután elmegyünk és veszek neked gyűrűt.

- Látod, milyen vagy? Elvetted az eszemet és közben kifaggattál.

- Nehogy sírva fakadjál, mert széttéplek, mint etióp gyerek a segélycsomagot!

- Te olyan jó vagy.

- Édesem, negyedórája, hogy kicsúszott belőled, nehogy most dicsérjél!

- Mit tegyek, ha még mindig bennem érezlek? Különben pedig ez esetben jóság alatt az arany szívedet értettem.

Hétfőn délután siettem haza.

- Laurácska, azt hittem díszmagyarban vársz. Megyünk gyűrűt venni.

- Öt perc és indulhatunk. Nézheted az órát!

És valóban. Öt perc múlva indulásra készen volt. Ezek szerint a hölgyek is képesek csipkedni magukat, ha az érdekük úgy kívánja. Mikor kiszállt a kocsiból, úgy nézett ki, nem mer bejönni velem az ékszerboltba. Ilyen alkalmakkor sírva tudnék fakadni. Egy kimondottan szép, csinos, majdnem 19 éves lány, aki még nem látott belülről ékszerboltot. De hát sajnos több

mindennel van így, viszont tud alkalmazkodni az új dolgokhoz. Annyira gyönyörködött az ujjára húzott két gyűrűben, hogy el sem jutott a tudatáig, meg kéne nézni az árakat. Utólag szégyellte magát. Vettem neki egy kövesgyűrűt és persze mindkettőnknek karikagyűrűt. Amit szintén nehezen fogott fel, hogy ceremónia nélkül eljegyeztem. Tiszta szerencse, hogy utóbb megjött az esze. Előbb ugyanis ott az üzletben smárolt le és közel voltunk ahhoz, hogy megdöntöm mindenki szeme láttára, mint nagyjaink a szocializmust. Hazafelé elgondolkodtam, ha egy nő ennyire tud annak örülni, ha eljegyzik, milyen csodálatos érzés lenne naponta jegygyűrűket vásárolnom változó személyek számára? Így sem panaszkodhatok, de az a sok öröm csokorba kötve frenetikus lehet. Még a kocsiból felhívta egyetlen barátnőjét, hogy eldicsekedjen vele, menyasszony lett. Alighanem Judit megkérdezte, mi volt a menü. Laura ugyanis említést tett neki a paprikás krumpliról, ami várt itthon bennünket. Kis butám, elmagyaráztam, az ilyesmit egy ünnepélyes táplálékfelvétellel szokták megpecsételni, de nálunk ez elmaradt. Nem láttam rajta a hiányérzetet. Hálás az viszont volt. Még vacsora előtt. Nem csodálkoztunk, hogy könnyen csúszott a paprikásburgonya. Szokásunktól eltérően egy kupica rövid italt vettünk magunkhoz étkezés előtt, hogy koccinthassunk mindkettőnk egészségére.

- Komolyan mondod, hogy menyasszonyodnak tartasz?

- Eddig is annak tartottalak, csak most meggyűrűztelek azért, hogy ha eltévelyedsz tőlem, könnyebb legyen rádtalálnom.

- Még viccnek is borzasztó. Válaszolhatnám: Vili, nincs olyan szerencséd, hogy megszabadulhatsz tőlem. Kidobhatsz, de itt fogok feküdni éjszakánként a küszöbödön.

Gyásznap

2010. november 9. kedd.

- Tessék, Kansztler doktor!

- De jó, hogy elértelek. Szia, Vilmos! Kurucz Judit vagyok. Rohanjál haza, ahogy csak tudsz! Laurát lelőtték ott a házatokban.

- Úristen, mi történt? Juditka, máris elindultam, de mondjad!

- Még annyit, felhívtam a mentőket, a rendőrséget és Robi is odament. Laurával beszélgettem telefonon, mikor becsengettek hozzátok. Kiment, mert azt mondta, ismerős, aki csenget. Nem tudom, ki volt, egy angolul beszélő férfi. Laura beengedte. Az illető ordítva parancsolgatott neki olyasmit, hogy a szalonban álljon a falhoz! Laura is mondott valamit, de ő nem érti még az angolt. Én, amit ki tudtam venni. Elég az hozzá, hogy pár másodperc és két dörrenést hallottam, egy sikollyal, majd gondolom, Laura kezéből kiesett a telefon, de még hallottam, hogy az illető bevágja maga után az ajtót. Ennyi, amit tudok.

- Jézusom, már kocsiban vagyok. Ha ez igaz, nem élem túl. Juditka, nagyon köszönöm, hátha nem sikerült a lövés. Jaj, csak úgy lenne.

- Vilmos, szétbontom a vonalat. Igyekezzél! Én közben várom Robi jelentkezését tőletek.

Mikor megérkeztem, ott állt a háznál a mentő, a rendőrség és Róbert kocsija is. Berohantam. Szerencsére élt, de minden véres volt körülötte, ő pedig elvesztette az eszméletét. A mentősök elállították a vérzését és betették Laurámat az autójukba. Róberttel pár szót tudtam váltani. Egyszerre érkezett a mentősökkel. A házba simán be tudott menni, mert az ajtók csupán csukva voltak. Laurával nem tudott ő sem beszélni. Hörgött, ennyi volt, ami arra utalt, hogy él. Szerencsénkre a kamerák mindent rögzítettek. Számomra pillanatok alatt kiderült, Louis, Linda szerelme az elkövető. Közöltem a rendőrökkel, Angol állampolgár és nagy az esélye, hogy dolga végeztével még ezen a napon távozik az országból. Laurámat a kórházban meg-röntgenezték, kiderült, meglehetősen ügyetlen lehetett a gyilkosa, mert valóban két golyó találta el, de az egyik a karját, a másik pedig behatolt a testébe, de a szívét nem érte. Az orvosok szerint szerencséje van, életben fog maradni. Róbertet a háznál hagytam a rendőrökkel, akik nyomokat rögzítettek. Berohantam a kórházba. Megtudva a diagnózist, én, az ateista, hálát adtam az istennek, hogy remélhetőleg megmarad nekem a kis menyasszonyom. Nem lehet a sors ilyen kegyetlen, hogy 18 év szenvedés után kioltásuk az életét. Közbenjárásomra kétszemélyes szobába került. Megölelgettem. Talán eljutott a tudatáig, hogy én vagyok, ez nem biztos, mert sok vért veszített. A gyilkosnak arról nem volt tudomása, hogy a házunk be van kamerázva. Magdikám halála után gondoltam erre és megcsináltattam. Természetesen a véletlen hozhatta úgy, hogy a lányomnak nem számoltam be róla. Az elkövető kesztyűben dolgozott, hogy minél kevesebb nyomot hagyjon maga után, de hát a felvételek mindent igazoltak. Ezek szerint Louis úgy képzelte, Laura meg fog halni, tehát nem marad élő tanú. Nem tudtuk, nem is tudhattuk, mit keres Magyarországon, de a biztos urak jól gondolkodtak és kiadták a körözést ellene, különös tekintettel a repülőtérré. A kórházból való hazaérkezésem után két órával fogták el a reptéren. Délután indult volna a londoni járattal haza. Mindent bevallott. Pénteken érkezett Budapestre. Az nem derült ki, honnan szerezte a fegyvert, de biztos, hogy nem hozta magával a repülőn. Figyelte a házunkat és mikor egyértelmű volt, hogy Laura egyedül van otthon, akkor támadott. Még azt is bevallotta, hogy Linda megszarolta. Ha nem teszi meg, szakít vele. Bátorította, nyugodtan megteheti és dolga végeztével utazzon haza. Kicsi az esély, hogy rájöjjenek, ki volt a tettes. A hulla nem fog vallani. Utólag sem tudom visszaidézni, milyen érzések dúltak bennem. Laura másnapra észhez tért, de olyan

gyenge volt, hogy csupán suttogásra telt az erejéből. A kezelőorvos még nem javasolta ki-hallgatását. Közben nemzetközi körözést adtak ki Kansztler Linda ellen, akit gyorsan elkaptak a londoni albérlésében, de a kiadatására várni kellett. Napközben szokásomhoz képest is még jobban beleástam magamat a munkámba, hogy ne tudjak gondolkodni. Délutánjaimat a kis betegem mellett töltöttem. Természetesen anyagiakkal egyengettem a gyógyulás útját. Az éjszakák voltak borzalmasak. Csodálkozom, hogy nem bolondultam bele a kettős fájdalomba. Laura életem része lett, de annyira, hogy nélküle minden értelmetlenné válna számomra. Linda? Nem voltunk jó szülők. Nem akartam gyereket, de imádtam a feleségemet. Jelzem, most is ebbe a helyzetbe kerültem. Laura gyereket szeretne és remélem, lesz tehetségem, hogy ezt a boldogságot megadjam neki. Miután Linda megszületett, nemcsak Magdikám, de én is majomszeretettel vettem körül a kis hercegnőt. Szép kislány volt és főleg okos. Könnyen vette az akadályokat eddig a napig, bár soha nem volt stréber. Ragadt rá a tudás, mint átlagemberre a kosz. Csak hát a majomszeretetnek az lett az eredménye, hogy a szüleiből csinált majmot. Nincs túlzás benne, lestük a gondolatait a lányunknak. Linda átlagon felül mindent megkapott. Gimnazista korától kezdve körülhongták őt a fiúk. Magdika próbált szavakkal hatni rá, hogy vigyázzon a becsületére, de akkor már érezhető volt, falra hányt borsó. Állítólag 16 évesen veszítette el a szüzességét. Visszagondolva, úgy rémlik, engemet elfogadott, de azt hiszem, érzelmileg nem kötődött hozzám. Csak ezzel tudom megmagyarázni, hogy a feleségem halála után úgy döntött, Angliában folytatja tanulmányait. Nyelvész szeretne lenni. Azt persze nem tudom, a történetek után álmaiból mi fog megvalósulni. Ügyvéd barátom azt mondja, nagyjából annyit fog kapni, mint a barátja, hiszen az ő fejében született meg az ötlet. De ez nem elég, mert még érdekeltté is tette a barátját. Megzsarolta, ha nem végez Laurával, akkor szakít vele. Amit tudok, mikor itt voltak három napig, nagyon úgy nézett ki, csóró gyerek. Valószínű, Linda támogatja anyagilag, az én pénzemből. Úgy hírlík, még decemberben Pestre hozzák. Nem tudom elképzelni a szituációt, mikor a lányom, mint potenciális gyilkos szemébe kell nézmem. Mindig azt hallottam, a vér nem válik vízzé. Érzelmeimet mennyiben befolyásolja, hogy gyakorlatilag gyilkos lett a lányom? Furcsa, de ebben a zavarodott állapotomban úgy érzem, ha ez egy számomra ismeretlen személy ellen történik, természetesen megvetném a lányomat, de érzelmileg nem távolodnék úgy el tőle, mint most. Pontosan tudta, mit jelent nekem Laura. Számolnia kellett vele, ha sikerül a terve, tulajdonképpen az apját is megöli. Mindezt miért? Azért a rohadt pénzért. 51 éves leszek és mivel évtizedekig sportoltam, remélem van még pár évtized hátra az életemből. Következésképpen az örökség, mint olyan, ideiglenesen halasztódik. Persze tudom, Laurának a bűne a kora. Ha hetven éves lenne, tehát nem potenciális örökösjelölt, Linda aligha törődne a személyével. Ám neki meggyőződése, hogy a 18 éves lány a pénzemért parkolt le mellettem, ami persze közvetve Linda pénze is. Képtelenség, hogy a bíróságon, vagy nem tudom hol, szembenézzek a közvetett gyilkossommal. Sajnos azt hiszem, annyira eltorzult a lelkiivilága, hogy pénzért képes lenne ellenem fordulni. Amit nem ért meg senki a környezetemben, hogy mindent megadok neki, tehát nem ismeri ma sem a nélkülözést. Laurámat két hét után hazaengedték. Bevallom, bizonyos értelemben nem voltam boldog, mert megbízható ápolónőt nem tudtam mellé fogadni, aminek következménye, hogy lábadozik egyedül a házban. Persze minden nap napközben váratlanul meglátogatom.

- Hogy érzed magadat csillagom?

- Testileg egyre jobban, de lelkileg, ha szabad úgy mondanom, pocsékul. Nem tudom, mikor fogok rettegés nélkül belépni a szalonba.

- Laurám, ha vennék egy lakást, az segítene a lelkiivilágodon?

- Brrr! Hallani nem akarok róla. Képzeld el, ülnék a lakásban és nem tudnék szabadulni a gondolattól, számolnom kell azzal, hogy betelik nálad a pohár. Vettél egy lakást, hogy megszabaduljál tőlem. Tudod, sokszor mondtam, ha egy picike lakásod lenne, én ott is boldog lennék, de csak veled és nem egyedül. Minden porcikámban hozzád tartozom.
- Nyugi, én is így érzem és még örülök is neki, hogy hallani nem akarsz a lakásról. Csupán az emléktől szeretnék távol tartani.
- Az emlék végigkíséri életemet, ahogy a pajta légköre is. Soha nem tudom elfelejteni, viszont tapasztalom, hogy nem vagyok rágódós a múltamat illetően. De hát könnyörgöm, most a lányodról van szó. Vettél a nyakadba egy nagy nyűgöt, aminek következménye, hogy bűnöző lett a lányodból. Furcsa, de sajnálom Lindát. Ha rajtam múlna, felmenteném a vád alól.
- Mit tegyek, muszáj kimondanom, Lindát elvakította a pénz. Ez nem fog megváltozni.
- Azt mondd, ha kiszabadul, retteghetek?
- Korai ezen rágódni. Momentán ott tartok, hogy nézek a szemébe?
- Nem gondolod, hogy őt hasonló gondolatok foglalkoztatják?
- Linda értelmes lány. Biztos, hogy végiggondolta tettének következményét.
- Nem tudom, én buta vagyok ehhez. Senkinek nem tudnék ártani. Úgy érzem, most hajlamos vagy azt gondolni, megtagadod a személyét, legalább annyira, hogy nem fogod őt támogatni. Én pedig ezt nem szeretném.
- Mit szólnál, ha hirtelen megjelenne?
- Megpróbálnék kezet nyújtani neki, ahogy tettem, mikor itt voltak. Tudod, Vili, más az elmélet és más a gyakorlat. Linda megálmodott egy butaságot, de mondd meg, miért nem ő akarta végrehajtani? Tudod, miért nem?
- Sejtem. Ahhoz, hogy valaki kioltsa egy másik ember életét és saját szemével lássa az áldozat vergődését, ahhoz abszolút eltorzult jellem kell. Remélem Linda ennyire nem romlott. Más az elmélet és más a gyakorlat. Amiről két ember tud, az már nem lehet titok, tehát kockázatot vállalt azzal, hogy beavatta a barátját. Akkor is kockázatot vállalt volna, ha Louis nem hajlandó végrehajtani. Hiszen Linda azzal követte el a bűnt, hogy Louist megbízta. Játszunk el a gondolattal, a srác a beszélgetésüket rögzíti, de nem hajlandó végrehajtani a gyilkosságot. Lindát feladja a zsaruknak és ő hűvösre kerül úgy is, hogy neked hajad szála nem görbül meg.
- Valóban, az lett volna a simább ügy, ha valamilyen ürüggyel ő jön haza és végrehajtja saját ötletét.
- A srácnak is baráti kezet nyújtanál?
- Soha. Ő a gyilkosom. Lindát a pénz vezérelte, de a srácnak nem sok érdeke fűződött ahhoz, hogy kioltsa egy ember életét. Lindát az indulatok vezérelték, de Louis hideg fejjel cselekedett. Ő bármikor képes lenne megismételni.
- Vétkesnek érzem magamat. Tehetségünkől sokkal több telt volna, semhogy felneveljünk egy értéket nem ismerő lányt. Még Angliában sem élt rosszul. Mit szóljon az, aki nincstelen, ha egy jómódú képes kioltani a pénzért egy ártatlan ember életét?
- Azt gondolom, kár ezen meditálnunk. Okosabbak nem leszünk, viszont azt a pici jót is tönkrevágjuk, ami manapság érhet bennünket.
- Pici jó? Édesem, az nem pici jó, hogy itt ülök melletted és foghatom a kezedet. Mikor Judit felhívott a hírrel, csoda, hogy nem zavarodtam meg.

- Tudom, azt mondtad neki, hogy ha meghalok, nem éled túl. Mondd, kaphatok tőled ennél csodálatosabb ajándékot? Én a senki, az országúton talált árva.

- Borzalom rágondolni, ahogy feküdtél a sarokban élet és halál között. Az ugyanis biztos, ha Judittal nem beszéltél volna, ma nem élnél. Önkívületi állapotban voltál. Elfolyt volna a drága véred és véged. Tudom, butaság ilyet mondanom, de becsüld meg a barátnődet, akinek az életedet köszönheted!

- Immár ketten vagytok, akiknek köszönhetem. Vajon, bővül még a névsor?

- Azon gondolkodom, Judit és te bőrötökön tapasztaltátok meg, milyen a mostoha sors. Ennek köszönhető, hogy kialakult bennetek egy egészséges értékítélet. Biztos, hogy ebben a szellemben fogtok mindig élni. Két ártatlan lány, akik magukban felesküdték arra, hogy a társadalom hasznára legyenek.

- Vilikém, ez a definíció csupán Juditra igaz. Sajnos, én eddig a percig értéket nem tudok felmutatni.

- Éppen úgy belecsöppentél a gazdagságba egy pillanat alatt, mint ő. Neked sem jutott eszedbe, hogy az első napon megszedsz a házban magadat és olajra lépjél. Akkor még ez volt a feladatod, hogy a kísértésnek ellenállj.

- Ez nekem miért nem jutott eszembe?

- Mert embernek születél a szó nemesebbik értelmében. Judit éppen úgy kezdte Robi mellett, mint te. Ellátta a háztartást. Annyival volt könnyebb a helyzete, hogy rendelkezett egy érettséggel és jóval több élettapasztalattal, mint te.

- Mennyi időnek kell eltelnie, hogy én eljussak az alapokhoz, ahonnan ő indult? Gimiből egy csomó kimaradásom lesz. Mi van, ha nem engedik a félévi vizsgát letenni?

- Remélem, decemberben már tudsz járni és addig is tanulsz, hiszen látom. Gyakorlatilag mindenki ismeri a történetedet. Saját szorgalmadon múlik, hogy levizsgázzál.

- Ez biztos, mert nagyon félek, hogy elutasítanak.

- Tudod édes, felesküdtem arra, hogy egyengetem az utadat, amin persze neked kell végigmenned. Bízzál magadban, a többi az én dolgom! Első perctől kezdve bizonyítasz nekem.

- Elkeserít, hogy fáj a bal karom. Illetve, inkább az a bajom, hogy nem tudom terhelni.

- Nem kell cipekedned, mert nem engedem meg. Itthon annyit csinálsz, amennyit bírsz és elvárom, ne terheljed meg magadat. Eszedbe ne jusson a komoly főzőcskézés!

- Jólesik, hogy ezt nemcsak mondod, így is gondolod. Csak tudod, van ennek a történetnek egy másik olvasata is. Azt úgy hívják, hogy önbecsülés. Megtehetem, hogy lógam a lábaimat és közben járatom az agyamat, én valóban egy mihaszna senki vagyok, aki a nyakadra telepedett.

Megszólalt a telefonja, ami szerencsémre véget vetett a buta beszédnek.

Esküvő

Mondhat bárki bármit, Laurának 2010 december 20. hétfő lett eddigi életének legboldogabb napja. Másfél hónapon belül megélte a két végletet a kis sírós babám. A házasságkötőteremben, mikor a hölgy feltette neki a kérdést:

- Kocsis Laura, feleljen: akar az itt megjelent Dr. Kansztler Vilmos felesége lenni?

Nagyon füleltem, hogy meghalljam tőle az igent. Szerintem az anyakönyv-vezetőnő, szájról olvasta le a válaszát. Potyogtak a drágám könnyei és ekkor még nem tudta, ezen a napon nem az utolsó megpróbáltatása. Neki természetesen Judit volt a tanúja, nekem pedig sajnos a cégetmtől a kereskedelmi vezető. Fájó szívvel kell kijelentenem, de a tények makacs dolgok. Egyedüli közeli rokonom, aki elméletileg a legközelebb kéne, hogy álljon a szívemhez, földrajzi értelemben viszonylag közel volt hozzánk, mert már Budapesten tartózkodik előzetesen. Laurám kérésére mindent elkövettem, hogy szabad lábon védekezhessen a lányom, Linda, de a szökés veszélye miatt ebbe nem egyezett bele a bíróság. Múlt héten történt és úgy emlékszem, gyerekkorom óta akkor sírtam először, igaz, kettesben. Ez a nemes lélek képes lett volna arra, hogy a potenciális gyilkosa nálunk szálljon meg és nem félt egy pillanatig sem tőle. Ezt kaptam Laurától karácsonyi ajándéknak, bár ő nem annak szánta. Természetesen én is igent mondtam a hölgy feltett kérdésére. A ceremónia végén kijöttünk a teremből és ekkor lett a kis csillagnak érzelmi világa még inkább felfeszelve. Ugyanis Robi intézte verseskötetének kiadását. „Laura gyermekei” címmel. Nem tudom szavakba foglalni azt a boldogságot, amit láttam az arcán a könnyfűgöny mögött. Nem potyogtak, ömlöttek a könnyei, mikor az előtérben Judit külön gratulált a költőnőnek és kezébe adta megjelent könyvének egy példányát. Ma sem tudom, viszontagságos életében, hogy sikerült pár gyerekkori képet megőrizni magáról, amiket természetesen még az intézetben készítettek róla. Igaz, van ballagási képe is az általánosból. Könyvének fedelén áll egyedül a kislány. Próbál mosolyogni, de ez a mosoly számomra nagyon erőltetett. Valószínű, más ezt nem így ítélné meg, de én nagyon ismerem Laurácska igazi mosolyát. Bizony, a komoly kislány, ma meghazudtolja gyerekkori önmagát. Kizárólag akkor komoly, ha tanul. Házimunka közben általában jókedvű. Ami nekem furcsa, hogy sokat beszélget magával. Néha titokban hallgatom, mit művel a konyhában. Felteszi a kérdést önmagának, kell-e a levesbe még valami és azonnal meg is válaszolja. Lekopogom, úgy tűnik, túl van november 9-én. Testileg feltétlenül, de szerintem lelkileg is. Annyi pozitív élmény éri, hogy homályba borul az a gyászos nap. Persze, elfelejteni nem lehet, ahogy a múltját sem, de talán annál jobban örül a mostani életének. Laura sugárzik a boldogságtól. Sokszor figyelem a viselkedését és irigylem. Én beleszülettem a jóba. Igaz, szüleim keccsöltek, meg néhai feleségemmel egyetemben mi is, de megvolt az eredménye. Laurám, elkészíti a reggeli kávéját. Leül velem szemben az asztalhoz és látom a tekintetéből, hogy örül a kávénak. Megadatott az árvalánynak, hogy kávéját ihasson. Minden apróságnak örül. Nemrég azt mondta, nem barátkozik az iskolában senkivel, mert bár szívesen tenné, el kéne árulni magáról olyan dolgokat, amik nem dicsekvésre méltók. Nem akarja, hogy megtudják, neki nincsenek szülei. Nagyon nem mondanám jó szerencsének, hogy meg akarták gyilkolni, ám ennek köszönhető, hogy Laura ma már nemcsak az osztályában, de általánoságban híres lett. Előfordul, hogy az utcán ráköszönnek. Csoda, hogy a gyászos történet után volt ereje összeszedni magát. Természetesen leviszsgázhat félévkor és le is fog. December elején elkezdett suliba járni. Viszem-hozom, ahogy az már nálunk bevált. Itt jegyzem meg, találkoztam a nevelőanyjával még szeptemberben. Részemről peren kívül megegyeztem vele. Laura számára kértem 1 000 000 forintot, amely összeg hozzájárulásával majd veszek neki egy használt autót. Természetesen, hogy a nő évekig felvett utána indokolatlanul pénzt, az nem az én dolgom, az illetékesek havi bontásban vonják tőle és fogalmam nincs, mekkora

összeget. Mit mondjak? Titokban felvételeket készítettem a találkozásunkról. Ráfogható, hogy valamivel jobban öltözött, mint Laura volt, mikor rátaláltam. Egyszerű paraszttasszony, aki alighanem milliomos, de a pénzére ráül. Csak ennek tudhatom be, hogy egyszerű ruhában volt felöltözve, miközben tellene neki különre is. Laurám örült, hogy nem kellett találkoznia a boszorkánnyal. Úgy tervezem, ha befejezi a félévet, addigra beíratom egy autósiskolába. Nem, ő nem tiltakozik ellene. Egyszerűen nem tudja elképzelni, hogy neki kocsija legyen. Ennek örülök, mert tudat alatt benne van az igény. Mivel februárban lesz 19 éves, csodálkozni ráér pár évtizedig. Örül és csodálkozik. Amikor ehette az első tortaszeletet, nem hitt saját ízlelőbimbóinak. A fagyi már nem volt olyan elérhetetlen, hiszen intézeti életében vagy kétszer evett. Emlékszem, mikor hozzám került és vettem neki karórát. Nem volt drága, ezzel szemben elég olcsó. Mégis, naponta százszor tekintett a csuklójára, neki órája van. Esküszöm, abban az időben vártam, hogy ajánlatot tegyen, ha kíváncsi vagyok, mennyi az idő, majd ő megmondja. Ez persze nem következett be. Mikor novemberben eljegyeztem, nem gondoltam, hogy komoly gondot okozok neki a gyűrűkkel. Természetesen, arra nem hajlandó, hogy gyűrűvel a kezén bármi munkát végezzen, hiába mondom neki. Illetve mondtam, mert nem szeretem falra hányni a borsót. Kirohan valamiért a fürdőszobába, majd megfordul és visszaroohan, mert le kell venni a gyűrűt, nehogy beleessen a lefolyóba. A piperepolcra nem lehet tenni, mert onnan esetleg leveri és beleesik a lefolyóba. Kizárólag szobákban hajlandó letenni. Semmilyen vizes helyiségben. Persze azért ez nem napi történet, mert már rutinja van, de még ma is előfordul, hogy kirohan a toalettre pisilni és visszaroohan, mert le kell tenni a gyűrűket. Na ez az, amire én képtelen lennék. Ha kell, akkor utolsó pillanatban kirohanok és nincs az az isten, aki ebben az intenzív mozgásban megakadályozna.

- Angyalkám, letennéd a könyvet?

- Óhaja szerint, uram. Parancsolj velem! Vállalom cserébe, hogy kapok egy horgot, amire ráharapok.

- Nem hiányzik neked, hogy házasságkötésünk után nem mentünk nászútra?

- Vilikém, az micsoda? Ja igen, tudom, valahol olvastam róla, de lehet, hogy a neten láttam. Ott szokták megmutatni a fiatalok egymásnak a hozományukat, ugye?

- Miért hangsúlyoztad ki, hogy „fiatalok?”

- Uram, ebbe az utcába nem fogok besétálni. Ha túl leszek a vizsgáimon, akkor nem bánom, egyszer rágódhatunk közösen rajta. Nem érdekel a korod. Milliószer elmondtam, engemet te érdekel az arany szíveddel. A gazdagságod éppen olyan sallang, mint az, hogy 50 éves vagy. Tudod jól, most ugyan tanulnom kell karácsonykor is keményen, de ha nem kéne, akkor sem izgatott volna a nászút. Egymásé lettünk és ez nem tegnap történt meg. Ha szabad úgy fogalmaznom, legjobban itthon érzem magamat.

- Lányom, ennek verés lesz a vége, ha még mindig nem tartod otthonodnak ezt a házat.

- „Lányooooom?” Az soha.

- Laurácska, komolyabban beszéljessünk!

- Rendben, de vessél fel olyan témát, ami komoly!

- Magam miatt nem ragaszkodnék hozzá, de neked szeretném, ha teljes életed lenne, ehhez pedig szükséged van arra, hogy anya legyél.

- Kezdek vetközni? Jól hangzik. Ötletedet megvettem.

- Még majdnem négy év a gimnázium, hiszen éppen csak elkezdted. Ez idő alatt nem lenne szerencsés egy babával lekötni a szabad vegyértékeidet. Ugyanakkor, ha megvárjuk az érettségit, a hamut is mamunak mondom.

- Ebben van némi igazság, de tudnod kell, a gyerekünk az anyanyelvén fog megtanulni beszélni, miből is következik, te bátran mondatsz hamu helyett mamut.

- Vessed le a nadrágotat és feküdjél hasra arra a székre!

- A bugyi rajtam maradjon? Buta kérdés, mert, ha papás-mamást akarsz velem játszani, az meztelenül az igazi. Fogadóképesnek érzem magamat hátulról is.

- Miben reménykedsz, Kansztlerné?

- Na ezért muszáj pár puszt kiutalnom.

Ott termett mellettem és a következő pillanatban ült az ölemben. Karjaival magához húzta butuló buksimat és mindent bele alapon, hatalmasat csőröztünk.

- Buta vagy, édesem. Nézzed meg, hogy lüktetnek az erek a halántékomban! Ne a nácimat birizgáld!

- Vilikém, a kevés időt ki kell használni. Lényegre térek. Remélem, nem ilyen kemény jövő vár ránk. Úristen, elkéstünk! Azt szerettem volna, ha nyár elején, az évvégi vizsgáim után megszülném a kis Vilikét.

- Laurát.

- Nem baj, de legalább nem lesz Kocsis.

- Az nem, ezt jól elintézted, hogy Kansztlér Laura néven éljed hátralévő 80 évedet.

- Na persze. Kettőnk közül ki volt az, aki anno Robinak súgott, hogy a könyvem Kansztlér Laura néven jelenjen meg? Tudod, milyen boldog voltam?

- Bevallom, nem tűnt fel. Az én kis házvezetőnőm majdnem mindig boldog.

- „Majdnem” törölve. Egyszer az életben végezni akartak velem, ennyi tapasztalat nekem bőven elég. A továbbiakban megszakítás nélkül szeretnék boldog lenni.

- Vívódom még valamennyit. Nagyon nem szeretném, hogy gyereket vállaljunk a tanulásod rovására.

- Bocsássál meg, igaz, tanulok, háztartást vezetek, de ezenkívül a fenekemet vakarom.

- Kivéve, mikor én csinálom.

- Azt is szeretem, csak ritkán fordul elő.

- Naponta hányszor?

- Nem számolom. Viszont végre végszót adottál. Két hétig voltam kórházban. Ezalatt...

- Ezt az ízléstelen kérdéset, amit fel akartál tenni, azonnal visszavonod! Ne felejtse el, neked testi fájdalmaid voltak, nekem pedig lelkiek, amik még ma is vannak.

- Vilikém, akinek pénze van, annak hatalmat is adott az isten. Nem értek hozzá, de szívből szeretném, ha Linda felfüggesztett büntetést kapna. Hátha el tudod intézni. Ami még ennél jobb lenne, ha itt élne velünk az apukája szárnyai alatt. Úgy érzem, kordában tudnád tartani. Naponta órákon keresztül foglalkozom a személyével. Mi van akkor, ha az ötlet nem Lindától származik? A srác itt nálunk látta, hogy szálla vagyok Linda szemében és ő akart végezni velem, hogy tetszelegjen a szerelmének?

- Lindának tudni kellett a tervről, hiszen Louis napokig tartózkodott emiatt Magyarországon. Ezenfelül kétségtelen, aljasság volt a lányomtól, de ismerve őt, vállalni fogja a balhét. Karakterisztikus egyéniség, amit mindkettőnkől örökölt.

- Reménykedek. Egy év alatt átéltem mennyet és poklot. Összességében a szerencse mellém szegődött. Drukkolok, hogy elképzelésem szerint alakuljon a helyzet. Tanuljon itthon és éljen itt melletted. Lakva ismerszik meg az ember jelleme. Láthatná, nem a pénzedért szeretlek és tudom, te sem azért, mert fiatal vagyok. Ha az országút vándora hatvan éves lett volna, akkor is megállsz, ebben biztos vagyok.
 - Kétségtelen, meg az is, hogy momentán a státuszom még mindig özvegy lenne és nem férj. Segítettem volna, de feleségül nem veszem. Nem megy a fejembe, hogy képes lennél Lindával barátkozni.
 - Megbeszéltük. Más a felbujtó és más a végrehajtó. Még az is lehet, hogy Linda egy csirkének nem lenne képes elvágni a nyakát.
 - Nem lehet, hanem biztos. Fél az állatoktól.
 - Ez is valami. Tőlem nem félt, tehát embernek tart.
 - Laura, a könyvedből elvándorolnak a betűk.
 - Nem érdekel. Felizgattál, tessék megnyugtatni, de hogy ne érjen meglepetés, mától kezdve nem szedek fogamzásgátlót.
 - Ne fenyegezz! Ezzel azt sugallod, hogy kössem fel a gatyámat?
 - Azt akarom, hogy vegyed le! Versenyezzünk, melyikünk szabadul meg előbb a textíliájától. Mit nevensz?
 - Elképzelem magamat a halálos ágyamon, mikor még a szerelmem mindig fiatal lesz és üde.
 - Biztos lehetsz, nem szavakkal fogom felállítani. Ugyanakkor közlöm, ha feladod földi léte-det, nyomban követlek. Nekem te biztosítod az árnyékvilágban a létet. Linda egymás melletti sírba fog temettetni bennünket. Éjfélkor mindig átmegyünk egymáshoz, hogy meggyőződjünk róla, melyikünknek van kukaca.
- Csoda, hogy az épületes szöveg után ruháink repkedtek szanaszét a leányszobában?

Karácsonyi ajándék

Naponta többször úgy érzem, jobb lett volna akkor azonnal megzavarodnom, mikor Judit felhívott, hogy Laurát lelőtték. Ugyanakkor sajnos igaz, ha cselekvésképtelenné válok, az Laurám halálát jelenthette volna, akkor is, ha felgyógyul. Neki nincs senkije, de ami rosszabb, hogy pénze sem. Ugyanakkor, mint értelmesnek mondható ember, hetek óta képtelen harapdálom az ujjaimat. Szívemben érzem, Linda lányom nem lehet potenciális gyilkos. Csak hát rendkívül indulatos, önérzetes, mit ne mondjak, egoista. Ebbe pedig akár az is belefér, hogy valakit az érvényesülése érdekében eltaposson. Ez lenne az én árva Laurám. Kis bolondom, minden nap rágja a fületem, hogy tegyek valamit Linda érdekében. Szép és nemes vonás részéről, de hát sajnos nulla az élettapasztalata. Mi van, ha elintézem, hogy Linda szabad lábon védekezzen, itt lakik velünk egy fedél alatt, hiszen hol lakhatna máshol és Laurára mégis rátamad? Az egy dolog, hogy ma már elképzelni nem tudnám életemet a kincsem nélkül, de ráadásul annak tudatában kéne élnem azután, hogy én okoztam a vesztét hozzájárulásommal. Sajnos az az igazság, hiszem, hogy Linda nem bűnöző, de tudni csak azt tudom, hogy Laura egy ártatlan teremtes. A hit az nem tudat.

- Valami baj van, azonkívül amibe bele vagyok avatva? Vili?! Percek óta itt állok melletted és észre sem veszel. Hallod?

- Bocsássál meg, édesem! Elgondolkodtam. Gyere, üljél le mellém, hogy foghassam a kezedet!

- Sok időm nincsen, de aggaszt a viselkedésed. Biztos, hogy mindent elmondasz nekem? Biztos, hogy nem bántad meg ezt a házasságot? Nem tudok mire gondolni.

- Ami azt illeti, kétségtelen, nőügy, méghozzá két nő az érintett.

- Légy kedves, ne ijesztgessél! Ha két nő, akkor tudom, hogy Linda és én. Félttem, hogy egy harmadik.

- Az a baj, helyzetednél fogva tégedet könnyen tudlak sarokba szorítani. Kéne most nekem ide egy olyan hazugságvizsgáló készülék, ami értékelné a válaszaidat. Laurám, az életeredről, illetve kettőnk, esetleg hármunk életéről van szó. Komolyan hiszel abban, hogy Lindával nem kerültök összetűzésbe, ha kihozom a fogdából?

- Igen, ezt nagyon komolyan gondolom. Alaphelyzet, remélem elhiszed, lehet velem bármilyen utálatos, maximum elzárkózom tőle. Nem fogok vele vitatkozni, veszekedni, mert a szerelmemnek a lánya. Neked pedig, nincs túlzás benne, az életemet köszönhetem.

- Igen, elhiszem, hogy Lindát nem provokálnád, de azt sem szeretném, hogy tégedet cselédként kezeljen és ugráltasson.

- Ezt megfogadhatom neked, mindent csak a te hozzájárulásoddal. Ha ugráltatni akar, közlöm vele, veled beszélje meg és ha jónak tartod, neki is ugrálni fogok.

- Logikusnak tűnik. Mi van, ha annyira irritálja őt a személyed, hogy az életeredre tör?

- Milliószer végiggondoltam ezt az elképzelhetetlen variációt. Az esetben védekezni fogok, de nem támadni. Vili, bennem minimális ellenszenv nincs Linda iránt. Linda a te lányod és ha lealacsonyodnék odáig, hogy pofozkodjak vele, kezem minden mozdulata neked szólna. Soha. Érted, soha. Ha most te mondanád, hogy álljak a falhoz és végzel velem, esküszöm, nem tiltakoznék. Baromira félnék, de kezembe adtam az életemet. Lindát pedig nem tudom és nem is akarom tőled függetleníteni. Tehát, próbálnám magamat megvédeni, de nem visszatámadva. Halál komolyan gondolom és nagyon szeretném, ha szabadlábbon védekezhethetne. Én

lényegében tudom, mi az a börtön, bár a birtokon vagy akármin szabadon mozoghattam. Nem akarom, hogy a lányod okkal vagy ok nélkül bűnhődjön. Továbbra sem hiszem, hogy az ő fejében született meg ez az aljas gondolat.

- Laurácskám, de mi van, ha igen és mivel a srácnak nem sikerült, ő befejezi, mondván, neki már a külföldi karrierjének úgyis mindegy?

- Hülyeség ezt kimondani, de akkor bátran halok meg. Hidd el, ez is valami!

- De én egyedül maradok teljesen és még az is lehet, mivel előidéztem a szituációt, engemet is felelősség terhel.

- Ehhez buta vagyok. Hidd el, naponta foglalkozom Lindával, de nagyon ritkán jutok el odáig, hogy a gyilkosom lehetne. Ma már azt mondhatom, tudat alatt hittem gyerekkorom óta, hogy megváltozhat az életem. Nem volt tudatos bennem, de hát bármikor megszabadulhattam volna tőle, mégsem tettem és most hálás vagyok, hogy még nincs egy éve, hogy találkoztunk, mégis a múltamról fájdalom nélkül tudok beszélni. Neked köszönhetem és ha ezért az életemmel kell fizetnem, arra is képes vagyok. Brrr! Nem szeretnék tovább ilyesmikről beszélgetni veled. Kimondom még egyszer, ha rajtam múlna, Linda egy percen belül itt állhatna előttünk szabadon. Tudom persze, hogy ez neki nem teljes szabadság, de itthon lenne és valószínű, nem utál engemet annyira, hogy ne nézné szívesebben az ábrázomat, mint a többi előzetesben lévőké. Vilikém, ne nekem hozzon a Jézuska ajándékot, hanem a lányodnak és abból én is részesülni fogok! Holnap Szenteste lesz. Csekély emlékem van az ilyen napokról, de azért van. Azt mondtad, holnap délután ketten fogjuk díszíteni a fát. Szeretném, ha ez megvalósulna. Na, az lenne számomra az igazi boldogság, ha egyáltalán a mostanit még lehet fokozni, hogy ketten díszítenénk, de nem veled, hanem Lindával. Tegyel meg mindent, hogy áttegyék házi őrizetbe!

Megölelgettem őt és egyetlen szó nélkül indultam dolgozni. Hiszem, szívünk azonos ritmusra dobogott. 14 órára rendelték be az illetékesek, hogy mehetek a lányoméért. Lindával november hatodika óta nem beszéltem. Akkor telefonban nekem azt mondta, ideges, mert szakítottak Louissal. Ez egy szombati nap volt és Louis már Magyarországon szötte aljas terveit. Várakoztam egy helyiségben rá és mikor kísérőjével megjelent, potyogtak a könnyei. Nem tudom miért, de abban a pillanatban apai szívem azt súgta, a lányom nem gyilkos. Megpusztuk egymást, de úgy, hogy én kezdeményeztem, majd a hivatalos ceremónia után elhagytuk az épületet. Beült mellém a kocsiba és még mindig ott tartottunk, hogy egyetlen szó sem hangzott el köztünk. Nem akartam egyből hazamenni vele, hiszen Laura egyébként sem tudott az érkezésünkről. Bevittem a lányomat az irodámba, hogy kettesben elbeszélgessek vele.

- Ismered a feltételeket, hogy engedtek szabadon?

- Igen, közölték velem és köszönöm, hogy intézkedtl a történetek után érdekemben.

- Linda, Laurát három napja feleségül vettem. Társalgásunkban ez az alap. Tudod jól, felelősséget vállaltam érted, mert te pedig a lányom vagy.

- Megismétlem, köszönöm.

- A saját lelkiismeretteddel neked kell elszámolnod. Tudnod kell, hogy intézkedtem érdekedben, nagy mértékben Laurának köszönheted. Nem tudom nélküle hogy döntök, de ő azon volt, hogy szabadlábban védekezhessél. Ő mondta, te a lányom vagy, ő pedig a szerelmem és mindkettő fontos kell, hogy legyen számomra.

- Neki is köszönöm, közölheted vele!

- Kislányom, hazaviszlek és az én felelősségemre egy fedél alatt fogtok lenni. Tetszik, nem tetszik, a potenciális gyilkos és a felépült áldozat.

- Nem vagyok gyilkos, csak degenerált barom voltam. Apa, biztos lehetsz benne, nem azért, mert áldozatot vállaltál értem, e nélkül sem tudnék Laurának ártani. Ne féljél, azt még nem tudom, hogy alakul vele a kapcsolatom, hiszen kettőnkön múlik, de az életemre esküszöm, maximum, ha ő úgy viszonyul hozzám, akkor személyétől elzárkózom.

- Elfelejtetted, kislányom? Mikor nálunk voltatok, Laura kezet nyújtott neked, te pedig nem fogadtad el.

- Nagy lecke volt számomra, amik azóta történtek és még ezután jön a java. Sajnálom, ma már elfogadnám. Hidd el, tudom, okos ember más kárán tanul, de én, a buta is megtanultam egy életre. Kétségtelen, nagy árat fizetek érte, de hidd el, ha nem kéne fizetnem, akkor is bele-néztem a virtuális tükrömbe. Te anélkül garantáltad, hogy nem fogok megszökni, hogy velem beszéltél volna. Kijelentem, mindent vállalom és tudom, azonfelül is vállalom a felelősséget. Laurával a kapcsolatunk rajta múlik, én pedig nem fogok megszökni a felelősség elől. Ami tégedet illet, készpénznek veheted, több szégyent nem hozok a fejedre.

- Rendben, a többi hármában szeretném megbeszélni veled. Felkészültél a Laurával való találkozásra?

- Ebben nem vagyok biztos. Minden oka megvan arra, hogy gyűlöljön. Új, amit róla most megtudtam tőled. Ám lehetséges, nálad kikönyörögte, hogy próbálj kihúzni a slamasztikából azért, hogy majd ő számol a fejemmel. Erre nem készültem fel. Félek tőle. Ez van, nincs mit szépítenem a dolgon.

- Linda, harmadéves egyetemista vagy a nyolc osztályt végzett Laurával szemben. Ő nem fog tégedet bántani. Nézzél magadba, kislányom, hogy bár garanciát vállaltam érted, benne mégis jobban bízom. Laurát nem vakítja el a szerelmen kívül semmi más.

- Apa, ti neveltetek önzőnek. Nem tudom, mi lesz a vége, de abban biztos vagyok, nem tanulhatok tovább Angliában. Az elképzelt karrierem kettétört. Igen, vagyok olyan okos, hogy saját káromon belássam, az önzőségem vezetett el ide. Hazudnék, ha kijelenteném, gyökeresen megváltoztam. Egy azonban tény, arra rájöttem, a pénz nem minden.

- Készülj fel lelkileg a találkozásra! Laura nem tud róla, hogy ma hazaviszlek, bár reggel úgy köszönt el tőlem, veled szeretné a karácsonyfát holnap feldíszíteni.

Nem tudott válaszolni. Elsírta magát. Kézenfogva vezettem ki az autóhoz. Ilyen is régen fordult elő, hogy kézenfogom a lányomat. Na meg az is, hogy Linda fél valamitől. Határozott félelmet láttam rajta, mikor beálltam a garázsba és kiszálltunk. Drámai volt a szituáció, nekem mégis kedvem lett volna nevetni. Eldöntöttem, ezt valamikor Laurának diszkrétan megsúgom. Alighanem életében először tart valaki tőle. Feljöttünk a garászból a lépcsőkön a házba és mivel Laura meghallotta érkezésemet, elém jött. Figyeltem az arcát, mikor Lindát meglátja. Óvatosan kezet nyújtott a lányomnak és amit nagyon nem reméltem, Linda miközben elfogadta a kéznyújtását, Laurát megpuszilta. Immár harmadszor kezdett könnyezni a lányom, csak most paralell az újdonsült háziasszonnyal egyetemben.

- Édeském, mit főztél, mert bár Linda érkezéséről nem tudtál, biztos vagyok benne, ő sem lakott jól az elmúlt hetekben.

- Nem tudtam, hogy sikerül elintézned, de nagyon örülök neki. Tudod, ezt kértem karácsonyi ajándéknak tőled magamnak és Lindának is.

- Köszönöm, erről álmodni nem mertem, hogy megbocsátod az el nem követett, de gondolataimban szerepelt vétkeimet. Igen, sajnos nagyon éhes vagyok.

- Akkor megyek a konyhába, a többi apukáddal beszéljétek meg!

Érdekes volt, Laura megpuszilt mindkettőnket és kirohant vagy berohant, mert a szalonban voltunk. Abban egyeztünk meg Lindával, rövid tisztálkodás után asztalhoz ülünk és majd jólakottan bevonul a szobájába, mi felmegyünk az emeletre, ő pedig megpróbál emberi körülményeket teremteni maga körül. Fürdik, átöltözik és minden. Laurámnak segítettem a tálalásban. Természetesen Linda kapta a legtöbb kaját, hiszen pár hete aligha volt komfortérzete. Be is termelt mindent. A lányok étkezés közben nézték egymást, de egyikük sem kezdeményezett társalgást. Érthető, hiszen nemcsak nekik volt ismeretlen a szituáció, de nekem, a hétpróbásnak is. Miután az asztalról, de a lábasból is elfogyott minden, Lindát magára hagytuk a szobájában.

- Vilikém, úgy látom, nem aggódsz az életemért.

- Ambivalens helyzet. Persze, hogy hiszek a lányomnak és neked is. Ő tőled tart, nem ok nélkül, te pedig tőle.

- Ez nem igaz. Minimális félelem nincs bennem iránta. Megismétlem, de már némi tapasztalatból, Linda nem a gyilkosom. Az pedig butaság részéről, ha fél a bosszútól.

- Laurácska, a hit az nem tudat. Az apa hiszi, hogy nem vétkes a lánya, de a tényekkel szemben ez csekély érv. Ami tény, nekem be kell mennem még a céghez, ti ketten maradtok itthon. Lindával megbeszélem, sehova, senkinek nem telefonálhat. A vonalas telefont kikapcsolom, te pedig nem adhatod oda neki a készülékedet. Az övét megkaptam és eltettem.

- Miért nem telefonálhat, ha nem bűnös?

- Ne felejtse el, van egy Katinka nevű barátnője, aki kellően felhangolta ellened. Kezességet vállaltam érte, hogy a barátaival nem veszi fel a kapcsolatot. Szerzek neki egy jó ügyvédet és majd ő megmondja, Lindának ebben a helyzetben mit szabad és mit nem. Ami biztos, tedd el a telefonodat, hogy Linda ne eshessen kísértésbe, mert ahogy tégedet ismerlek, egy szóra adnál neki telefont.

- Nem adnék, ha nem szabad. Megmagyaráznám neki, miért nem szabad.

- Jól van, kis butám. Az tény, a szerelmem örök életére naiv marad. Ha megfürdött, közöljed vele, circa három óra múlva jövök haza, nehogy addig megöljétek egymást!

- Miért beszélsz így, ha hiszel mindkettőnknek?

- Édesem, mert a hit nem ténykérdés. Hazajövök, ha Linda úgy tartja jónak, hármasban elmegyünk vásárolni. Ha nem akarja, ő itthon marad.

Barátnők

Telnek a hetek és bennem az aggodalom egyre inkább szégyenné változik át. Persze mindkettő túlzás, ami a szokványostól eltérő jelenlegi életünkkel magyarázható. Ma már biztonsággal kijelenthetem, ami karácsony táján még hit volt, az tudat lett. Linda nem lenne képes embert ölni. Ma már tudom, nemcsak hiszem. Szenteste reggelén mindkét lány tanúbizonyságát adta, egy hallal nem voltak képesek végezni. Azt mindig tudtam, Linda csirkét vágni nem mer, mert erre volt precedens, mikor még élt Magdikám. Fejbe vágni a halat? Hazahoztam és kiugrott a szatyorból. Csapkolódzott végig a konyha kövezetén. Ezek meg mindketten menekülőre vették a figurát. Szégyen ide, szégyen oda, két nő mellett nekem kellett végeznem a halacskával. A többit rájuk bízta, bár az sem volt egyszerű művelet. Laurával mióta együtt élünk, nem került sor arra, hogy halat pucoljon. Tiszta szerencse, hogy egyikünk sem nagy hal imádó, de hát Szenteste ez a szokás, hogy halat kell falni. Úgy indítottam, az elmúlt hetek bebizonyították, ha nem is olyan ártatlan a lányom, mint a ma született bárány, de vér soha nem fog tapadni a kezéhez, még közvetve sem. Adott napon úgy ítélt, ebédre hazajövök műsoron kívül. Mikor Laura lábadozott, akkor ez napi rendszerességgel történt. Ám most hazajöttem és sehol a csajok. Pontosabban, nagyon is megvoltak ők, Linda szobájában. Nem tudom miért, de abban a szobában ritkán szoktam előfordulni. Felnőtt a lányom és ösztönösen úgy érzem, nem illik csak úgy benyitnom. Elment Angliába, attól kezdve meg nem volt miért. Hallom, hogy dumálnak, így azután kopogás nélkül nyitottam be. Ültek egymás mellett és természetesen Laura szövegelt. Erről jut eszembe, néha még álmában is megszólal. Lindát sem kell féltetni, tud dumálni, de a szerelmem kenterbe veri.

- Azt hittem, megszöktetek.

- Tudod, apa, fura helyzet. Én nem szökhetek meg, Laura meg bolond lenne.

- Linda, nézzél magadba! Tudom, ez számodra most kényszerhelyzet, de te sem érzed magadat itthon rosszul.

- Ez igaz, de mikor decemberben apával hazajöttem, az addig jó érzés volt, hogy kihozott a fogdából, de remélni nem mertem, hogy te meg én összebarátkozunk.

- Lányok, tudom, ennek mindketten örültök, de képzeljétek el az én örömet, hiszen az duplázódott! Csak benéztem, hogy éltek-e még. Megyek Fehérvárra. Este baromi éhes leszek, hagyjatok valami kaját nekem!

Laura kikísért és természetesen megpuszilt.

- Linda, siettem vissza, hogy végre többet megtudjak rólad. Én már nyitott könyv vagyok számodra és totál uncsi az első 18 évem. Nem szeretek visszaemlékezni rá. Talán megérted, miért ragaszkodom az apukádhoz. Az életemet köszönhetem neki. Néha belegondolok, de gyorsan terelem a gondolataimat, mi lenne most velem, ha nem figyel fel rám az országúton. A kényszer rávitt volna a prostitúcióra, de elképzelni nem tudom, milyen az. Szerintem ma már alulról szagolnám az ibolyát.

- Tudod, Laura, ez érdekes. Nekem volt pár srác az életemben, de mindet én választottam. Elképzelni nem tudnám, hogy csak úgy valakivel lefeküdjek, mert van egy nyúlványja. Pedig én az átlaghoz képest is életrevalóbb vagyok, hozzád pedig nem tudom hasonlítani magamat. Ugyanakkor biztos vagyok benne, lassan kifejlődik egy másik, számodra ismeretlen egyéniséged. A pénz mindenkit megváltoztat, de nem biztos, hogy pozitív irányba. Szerintem tége-

det igen. Biztonságot ad és gondolom, már most sem vagy olyan félénk, visszahúzódo, mint egy éve voltál.

- Linda?! Magadról meséljél és a szerelmedről!

- Louis, szegény családból származik. Az apja valószínű soha nem volt még józan, legfeljebb szopós korában. A srác tanulni nem szeretett, de végül műszerész lett belőle, mert napirenden volt náluk a testi fenyítés. Nem foglalkozott lányokkal 28 éves koráig. A szülei a mai napig gyerekként kezelik. Nem tudom, mit láttak bennem, én voltam az egzotikum. Talán azt hitték, mivel nem vagyok angol, rövid barátkozás után szakítunk. Megjegyzem, valamivel több, mint másfél évig boldogítottuk egymást. Szégyellem bevallani, de néha még az apám pénzéből is csurrant-cseppent a szüleinek. Louis egy csendes, mondhatnám, félénk egyéniség. Igen ám, de befolyásolható. Jöttem én, akire azt szokták mondani, hogy kardos menyecske, bár menyecske a mai napig nem akartam gondolatban sem lenni. Ragaszkodom a függetlenségemhez. Szóval, jöttem én a nagy pofájú, az életrevaló és persze, aki ottani viszonylatban sem voltam szegény. A srác belémzúgott kegyetlenül, én pedig hosszú ideig nem vettem észre, hogy nemcsak mint nő, hanem a természetem is hatással van rá. Ma már úgy ítélem, a két természet ötvöződésének köszönhető, hogy Louis képes lett volna gyilkolni a pénzért. Szerintem attól a perctől kezdve, hogy meglátta ezt a házat meg apám luxuskocsiját, mert azért ott sem mindenki gazdag, szóval vérszemet kapott. Én meg adtam alá a lovat a hülyeségemmel. Ragaszkodom az örökséghez, meg minden. Annyira elvakultam attól, hogy te, mint bizonyos értelemben vett konkurencia megjelentél, még arról is megfeledeztem, ehhez a majdnem palotának mondható villához az anyámnak semmi köze nem volt. Ne haragudj, hogy így fogalmazok, de éppen úgy beleült a készbe, mint te. Az apám mellett azután kikupálódott és biztos vagyok benne, te is követni fogod ebben a vonatkozásban az anyámat. Most még tanulsz, de elrepül az a pár év, még mindig fiatal leszel és egyszer csak apám székében fogsz ülni. Ezt most nem rosszindulatból mondom. Apa üzletember és látom, hogy módszeresen építi a jövődet. Be-fejezted az első félévet, máris beíratott autósiskolába.

- Zavar tégedet?

- Esküszöm, hogy már minimálisan sem. Megérdemled olyan múlt után, bár elismerheted, baromi szerencsés vagy. Reménykedek abban, te nem fogsz úgy járni, mint én. Az anyatejjel szívtam magamba, hogy csak megszületnem volt nehéz, ha egyáltalán nehéz volt. Mindent megkaptam és torzult a jellemem. Emellett jó fejem van, de nem vagyok szorgalmas. Agresszív soha nem voltam, hiszen követtem apám példáját és itthon, Magyarországon majdnem minden sportágat kipróbáltam. Az apám ebben a vonatkozásban példaképem volt mindig és az is marad. Talán életében nem osztott ki egyetlen fülest sem jószántából. Az ökölvívásban persze igen, de ki is élte az agresszivitását. Én sajnos alkatilag anyámra hasonlítok. Ráadásul mindig az volt a rögeszmém, hogy fogynom kell. Ez ma is igaz. Illetve most éppen nem, mert lelkileg padlóra kerültem többszörösen. Láthatod, zabálok, mint állat.

- Az nem lehet, hogy ártatlanul elítéljenek.

- Nem vagyok jogász. Apa szerint elítélhetnek, mert nehéz lesz bebizonyítanom, valójában én nem akartam a halálot. Ami tény, Louist megfertőztem az anyagiasságommal. Észreveheted, mikor itt voltunk és ültünk a szalonban, apa a társalgás végén felvetette, főztél és ebédeltünk meg együtt. Mivel apa angolul mondta, Louis legszívesebben egyből felugrott volna a potyára. Mindenkire irigy, akinek pénze van. Konklúzió, hozzá képest mindenki jómódú, ő meg besárgul az irigységébe. Hazamentünk három nap után, addig itt jól éltünk és bár én némileg lecsillapodtam, annyira nem, hogy ne lássam benned azt a fiatal csajt, aki kiforgatja a vén bolond szerelmes apámat. Erről sokat beszélgettünk a sráccal. Történt pedig, hogy egyszer felhívott a műhelyből, ahol melózott és szintén te kerültél terítékre. Mondtam neki, nyugtalan vagyok, mert ha elvégzem az egyetemet ki tudja milyen jövő vár rám ebben az albrélet-

ben. A lényeg, panaszkodtam neki, ő pedig egyetértően lihegett a fülembe. Befejeztük a társalgást, majd pár perc múlva írta SMS-ben, hogy vesz egy pisztolyt és lepuffant tégedet. Pontosan így írta, hogy lepuffant. Én marha, azt válaszoltam, ha tegnap megteszi, már az is késő lett volna. Lehet, nem hiszed el, de ez a „lepuffant” olyan röhejes volt, hogy abszolút nem gondoltam bele, mit reagálok. Megtettem. Ráadásul mindkettőnk telefonjában benne van pár ilyen baromság SMS formában. Ezzel revolvereznek. November 4-én csúfosan összeveszttem a sráccal. Elmondom, azért, mert önző disznó volt. Szexeltünk és miután neki sikerült, hagyott engemet a fenébe. Ezt talán nem tudod rólam, nekem a szüleim mindketten ilyen vérmesek voltak. Ameddig anyám nem halt meg, mondhatom, naponta sejthettem, reggel és este, hogy összebújtak. Biztos vagyok benne, veled is ezt csinálja az apám.

- Valóban, de én is akarom. Ugyanakkor, miután idevett magához, hónapokig nem nyúlt hozzám. Én sokalltam be a végén, mert megalázottnak éreztem magamat.

- Süsd meg, én is szexcentrikus vagyok és bepörögtem a sráca. Elküldtem az anyjába, de úgy, hogy soha többé nem akarom látni. Aztán megbántam. Apa ezt tanúsíthatja, mert akkor szombaton felhívott és mondtam, hogy fasírtban vagyok Louissal.

- Én is tanúsíthatom, mert elmondta nekem, meg azt is, hogy rólam egy bűdös szót nem beszéltek.

- Hidd el, Laura, nem voltál köztünk Louissal napi téma! Tudtam, az apám továbbra is támogatni fog, az örökség meg isten tudja, még az is lehet, hogy én purcanok előbb ki, mint az apám. Ez volt. Nem tudtam, hogy csütörtökön placra vágom a srácot, pénteken meg Pestre repül aljas szándékkal. A többi lényegében tudod. Lefogták a barmot és kézenfekvő volt, hogy köpjön. Még igazolni is tudta a SMS-kel, hogy én béreltem fel. Nézd, Laura, biztos, hogy lecsuknak, de az életemre esküszöm, egyetlen pillanatig nem gondoltam komolyan, hogy az életed árán jussak a jussomhoz. Szeretem az apámat és az egyértelmű volt, hogy nagyon beléd van zúgva. Lecsukhatnak akármennyire, de én ártatlannak érzem magamat. Pofáztam, ez igaz, utáltalak, ez is tény, de soha senkinek a halálát nem kívánnám. Nagy szám van, tudok harcolni az érdekeimért, de csak egy darabig. Hirtelen felfújom magamat, elkezdek ordibálni, azután leengedek.

- Vili is így szokott jellemezni. Számtalanszor hallottam tőle, hörcsög természetű vagy, de lecsillapsz, aztán vége. De hát tapasztalhattam abban a három napban. Igaz, nem foglalkoztál a személyemmel, de nem is veszekedtél Vilivel.

- Azt nem tudom, miért jó annak a baromnak, hogy engemet bemártott? Ő az elkövető. Pofázhattam volna egy olyan embernek, akiben nincs meg a hajlam. Mondom, azalatt a másfél év alatt elméletben ő lett az igazán anyagi. Sokszor hallottam másokra vonatkoztatva, az illető megdögölhetne és adja neki a vagyonát.

- Mi van, ha a pasidnak sikerül engemet kinyuvasztania?

- Sokat gondolkodtam rajta. Tegyük fel, nem jönnek rá, ki volt a tettes. Louis hazarepül és engemet felkeres, hogy megörvendeztesen a hőstettével. Nem tudok másra gondolni, azért csinálta, hogy nekem imponáljon, fogadjam vissza. Biztos lehetsz benne, azonnal feladom a zsernyákoknak. Mondom, ilyen áron nem akarok pénzhez jutni. Akkor sem akarnék, ha rá lennék szorulva. Ám szerencsére nem ismerem, milyen a nélkülözés. Pár hétig volt benne részem és valószínű lesz is, ha bevarrnak, de egyébként mindenem mindig megvolt.

- Érdekes, nincs jogosítványod, mégsem hozott izgalomba, hogy én pedig tanfolyamra kell, hogy járjak. Megjegyzem, elképzelni nem tudom, hogy autót vezessek. De tény, az orvosi vizsgálaton megfeleltem.

- Én pedig nem. Erősen színtévesztő vagyok. Ezt egy darabig elfogadják, de nálam nagyon súlyos. Ettől függetlenül, mivel összeházasodtatok, nem vagyok olyan hülye, hogy arra gondoljak, apám az életét spórolással fogja leélni a fiatal neje társaságában. Mondom, már nem zavar, főleg, hogy megtudtam, milyen volt a gyerekkorod. Megérdemelsz egy olyan életet, mint, amilyen Juditnak van. Azt is szeretném, ha alkotna neked apám egy tesót. Képzeld el, milyen buli lenne, ha társaságban úgy jelennék meg, te vagy a nevelőanyám.

- Ez rossz vicc lenne. Bár anya az nagyon szeretnék lenni, de úgy érzem, ha sikerül, rossz anya leszek. Megadok mindent a gyerekemnek, ahogy te megkaptál. Tudom, ez nem jó pedagógia, de ha valaki, hát én ismerem, milyen a nélkülözés.

- Nem vagy kíváncsi a szülőanyádra?

- Ha még él, szívből kívánom, pusztuljon el, de azonnal és nem azért, mert nem nevelt fel, hanem azért, mert kirakott a bizonytalanságba. Gyakorlatilag megölt.

- Igen, de mi van akkor, ha ő vitt be a kórházba és előadta a szekeres történetet?

- Erre eddig nem gondoltam. Akkor persze más a gyerek fekvése. Ami viszont biztos, nem vagyok kíváncsi sem a vérszerinti szüleimre, sem a nevelőanyámra. Vili találkozott vele, de én nem.

- Borzasztó, jó másfél hónap és döntenek a sorsom felett. Arra kíváncsi leszek, Louis hogy fogja a képembe vágni, hogy én felbéreltem. Félek, nem tudok majd magamon uralkodni.

- Szerintem az nem baj, mert legalább látni fogják, hogy igazat mondsz. Vili nagyon bízik az ügyvédedben, te pedig bízatsz benne, sem az apád, sem én nem fogunk ellened vallani.

- Azt nem értem, miért szavaztál nekem bizalmat? Az a három napos együttlét, vagy legalábbis egy fedél alatt, igencsak arról kellett, hogy meggyőzzön, én uszítottam a srácot ellened.

- Képzeld el a születésnapos lányt, aki vonul a sötét éjszakában egy bőrönddel a kezében és fogalma nincs, hogy hova. Erre megáll egy Merci, és odaint egy kellemes hang magához, majd anélkül, hogy bármiről meggyőződött volna, hazahoz az otthonába. Számtalanszor átbeszéltük Vilivel, simán kirabolhattam volna. De ami alaphelyzet, hogy ő kiélhette volna szexuális vágyait rajtam és azután kidob a francba. Egyik sem történt meg. Ezek után hogy gondolhattam volna, egy ilyen nemes szívű embernek gyilkos a lánya? Nem értek hozzá, de azt gondolom, aki ilyenre vetemedik, annak hibás génjei vannak. Más eset a kényszer. Mondjuk én támadok rád és te védekezésből végzel velem. Totál logikátlan, hogy te gyilkos legyél. Látnod, ahogy Louisról meséltél és a családjáról, ott már van bőven agresszió.

- Igen, de hidd el, mikor megismerkedtünk, Louis egy nyuszi volt. Képzeld el, a srácot előtte egy héttel még megruházta az apja és az nem ütött vissza.

- Ez esetben lehet, hogy ő sem gondolta annyira komolyan, ezért nem sikerült végeznie velem. Közelről két lövést annyira elvéteni, ahhoz igencsak kétbalkezesnek kell lenni, nem egy jó kezű műszerésznek.

Lilla

Éveken keresztül foglalkoztatott a gondolat, milyen érzés lehet boldognak lenni. Nem tudtam rá a választ, mert a tehenek meg a disznók nem válaszoltak. Egyszer csak, mint a mesében, boldog lettem. Megváltozott az életem, bekerültem egy csodálatos házba és elvárás volt velem szemben, hogy otthonomnak tekintsem. Mondani mondom, de ma sem érzem sajátomnak. Boldognak éreztem magamat azon az első éjszakán, mikor kedvemre lubickolhattam egy nagy kád vízben. Boldognak éreztem magamat, mikor asztalnál ülve olyan ételeket ehettem, amiket fényképről ismertem csupán. Egy üzlet kapcsán megismerkedtem Judittal, a sorstársammal. Első látásra egymásba szerettünk. Ma már feltehetem a kérdést, mitől vagyunk sorstársak? Ő befutott üzletasszony, felcicomázva ékszerekkel. Gyerekei vannak és egyetemre járhat. Ami engemet illet, nem vagyok és soha nem is leszek felcicomázva, mert zsigereimben tiltakozom ellene. Vili boldogan venne nekem toronyórát láncsal, de én nem akarom. Két héten belül a gimiben elkezdem a második tanévet. Bizony, Kansztler Laura már nem csupán nyolc osztályt végzett. Megjegyzem, őt Kocsis Laurának hívják, akihez egyre kevesebb közöm van. Vili, a férjem, arany ember. Minimálisan vannak ékszereim. Egy garnitúra. Viszont gyereket szerettem volna és hozzájárult a maga módján. Nagyjából egy hónap és remélem, anya leszek. Jézusom, két Kansztler Laura egy családban? Csak nehogy összekeverjenek! Óriási fordulópont az életemben, hogy autót tett jótevőm a fenekem alá. Forma-1-re nem neveznék be, de három hónap vezetés után büszkén jelenthetem ki, még nem törtem össze az Opel Corsát. A világ legszebb kocsija. Mondhat bárki bármit. Vili szokott viccelődni, ha rosszkodok, elveszi az autót és beteszi a Mercijébe hamutartónak. A főnök úr eldöntötte, mivel első könyvem minden példánya elfogyott, karácsonyra ismét ki kell adnom egy verseskötetet. Abba belemegy, hogy ne vers, hanem próza legyen, de a kiadástól nem tágit. Ha szóba kerül köztünk, mindig mutatom a félelmemet, hogy reszketek, mint a nyárfalevél, de az igazság, akár verseskötetet, akár prózát máris ki tudnék adni. A férjemen kívül az írás az egyedüli szenvedélyem. Nincs olyan nap, hogy ne alkossak. Nem tudom, más jómódba került árva milyen, de mi Judittal egyforma hülyék vagyunk. Most érzem először a hasonlóságot, mikor Linda visszament Londonba. Nagyon hiányzik, ugyanakkor örülök, hogy megúszta. Vajszívű bírót fogtak ki, mert még a srác büntetését is enyhítették. Elfogadták, hogy ő tulajdonképpen nem akart megölni, csak megsebesíteni. Kétségtelen, közről nem eltalálni az én nagy szívemet, hát, meglehetősen ügyetlenségre vall. Pedig nem kancsal a gyerek. Kapott öt évet, de úgy néz ki, Angliában fogja leülni. Lindát felmentették, bár volt beidézve angol barátjuk, kettő is, ám ők csak azt tudták igazolni, hogy Linda szakított Louissal. Azt pedig, hogy bármelyikük elvetemült lenne, arra semmi bizonyíték nem került terítékre. Szembenézve a bíróságon a potenciális gyilkosommal, megsajnáltam. Elhiszem, azért követte el, hogy Lindának imponáljon. Furcsa, de úgy érzem, Vili szerelméért én is ölni tudnék. Sajnos, azt tudom, a szerelem elveszi az ember józan ítélőképességét. Linda nemcsak hogy fel lett mentve, de egy év kihagyás után folytathatja a tanulmányait, mivel csak megrágalmazott volt a perben, de nem bűnrészes. Nyolc hónapig együtt voltunk és most elment, rám szakadt a magány ismét. Nem szeretek már egyedül lenni. Vili persze vigasztal, visszaírom még a magányomat, mikor a lányunk leköti minden kapacitásomat. Úristen! Hányszor hallottam Judittól, van pár ember, akiket nagyon szeret, de azt az érzést, amit a gyerekei iránt érez, azt senki nem tudja pótolni. Történjen bármi, a gyerekek az ő testében fogantak. Mindig sírva fakad, ha erről beszél nekem. Szoktam mondani, annyira szeretem a férjemet, ha azzal tudnám az életét megmenteni, gondolkodás nélkül mondanék le a sajátomról. Ez igaz is, de vajon mit fogok érezni a lányommal kapcsolatban? Azt hiszem, vérszomjas tigris leszek. Még Vili sem nézhet rá ferde szemekkel. Most, hogy egyedül vagyok napközben, rövid időre le szoktam menni a garázsba, hogy időzzek a második otthonomban. Igen, én az autót otthonomnak tekintem. A magam

szerény lehetőségeivel komfortossá tettem. Van benne minden, amiből kiderülhet bárki számára, ennek a kocsinak nő a tulajdonosa. Egy évvel ezelőtt szentül hittem, soha senkivel nem fogok érdemi kapcsolatot kiépíteni. Nekem van Vili, rajta kívül Judit és ennyi elég is. Ám furcsa sorsom úgy hozta, hogy híres, bár szerintem a témát tekintve inkább hírhedt lettem. Igaz, áldozatként és nem elkövetőként szerepeltem. Ám ha ezáltal híres lettem, boldogan lemondanék róla. Írtak rólam az újságok, megjelent a fényképem és egyszer csak azon kaptam magamat, hogy rámköszönnek az utcán. A legérdekesebb meglepetés a gimnáziumban ért. Minden tanáromat kedvelem, de első perctől kezdve a történelem tanárnő, aki külön státuszt foglal el a szívemben. Csúfos balesetem után, mikor ismét elkezdtem gimibe járni, Lilla tanárnő megszólított az egyik szünetben. Tiszteletlenség barátnőmnek definiálni, de mivel magamban könyvelem így el a személyét, talán bocsánatos bűn. Ő ugyanis 1964-ben született, én meg ugyebár 92-ben. A lánya lehetnék és ez köztünk többször volt téma. Azt szokta mondani, boldogan örökre fogadna, de olyan vágya soha nem volt, hogy saját gyereke legyen. Nem is ment férjhez. A lényeg, abban a faluban gyerekeskedett, ahol én nyomorogtam. Különböző okok miatt, de egyikünk sem gondol szívesen Nyírbotosra. Ő elkerült onnan 15 éves korában Budapestre. Néha előfordul nálunk és már én is voltam az otthonukban, ahol az anyukájával él. Mikor Vili megvette nekem az Opelt, első utunk Lilláékhoz vezetett. Ugyanis azért vettem Corsát, mert Lillának is pont ilyen kocsija van és ezt nőiesnek tartom. Furcsa írnom a személyéről, mert hogy jövök ahhoz, hogy barátnőmnek tekintsem és itt nemcsak a kor, ami dominál, hanem a rang. Én a kis gimnazista, ő meg egy befutott, jó nevű középiskolai tanár. Ugyanakkor kétségtelen, ha Lillát analizálok, először Vilit, a férjemet kéne. Valamivel idősebb Lillánál és finoman szólva a felső tízezerhez tartozik. Szeretném tudni, a tanárnő hogy könyveli el a személyemet. Az biztos, hogy már nem a tanítványt látja bennem, de remélem azt sem, hogy ugyanabból a faluból származom, ahonnan ő. Macskássy Lilla, tekintély a gimnáziumban, mert komoly, mert magabiztos. Időközönként össze szoktunk futni Judit anyukájával, Emesével. Ő kórházigazgató. Saját klinikája van, de eredetiben gyermekorvos. Aranyos, én pedig féltékeny szoktam lenni. Nem kell a fantáziámat megerőltetnem, hogy sokkal jobban illene Vilihez, mint én. Nemcsak korban, de rangban is. Bár az én esetemben rangot említeni finoman szólva túlzás. Emese ráadásul a közelünkben lakik. Juditnak szoktam mondani, féltékeny vagyok, pedig nincsen rá okom, ő pedig olyankor megvigasztal, nem engedi, hogy az anyukájának valaki tegye a szépet. Ettől baromira megnyugszom. Még csupán nyolc hónapos másállapotos vagyok, de már a lányunknak van két orvosa. Merthogy nemcsak Emese, hanem Dr. Kántor Judit is, aki Emese klinikáján dolgozik, mint gyermekorvos és Kurucz Judittal jó kapcsolata van. Pont egy hónapja született kisbabája. Úgy örülnék neki, ha meglátogathatnám, de hát nem merem felvetni, mert vele nincs olyan közeli kapcsolat. Totál izgalomban vagyok. Vilivel mindenfélét összevásárolunk a születendő kislányunknak. Jólesik, hogy ő is várja. Abban reménykedik, ha anya leszek, megkomolyodok. Különbözik tetszik neki, ha vidám vagyok. Ugyanakkor azt mondja, akkora a különbség köztünk, fölösleges ezt még fokozni. Dicsér, hogy mindig tudom, mi a kötelességem, ugyanakkor minimálisan sem igazolom, hogy elmúltam 19 éves. Valamikor Juditra azt mondták, azért komoly, mert meggyötörte az élet. De hát engemet legalább annyira meggyötört, mégis vidám vagyok. Megviselt a szituáció, hogy egyedül maradtam, ugyanakkor a hasamban érzem, nagyon nem vagyok egyedül. Ez Vili lesz, aki telefonál.

- Tessék, Kantszler Laura!

- Örvendek! Itt meg Macskássy Lilla beszél.

- De aranyos vagy, hogy hívtál. Képzeld el, ültem a szalonban és járattam az agyamat. Többek között a te személyeddel foglalkoztam.

- Jólesik. Biztos vagyok benne, nem voltak rossz gondolataid velem kapcsolatban.

- Tudd be annak, távol vagy tőlem, nem láthatom az arcodat, azért vagyok bátor! Úgy szeretnék barátnőmnnek tekinteni, de hát, hogy jövök én ahhoz?

- Milyen érdekes felvetés. Hogy jössz ahhoz, hogy öreg barátnődet barátnődnek tartsad?

- Lilla! Rólad senki nem hiszi el a korodat, ha rád néz.

- Elfogadom, de gondold meg, milyen kímélő életet élek! Maradjunk annyiban, mielőtt elolvadnék attól, amit mondsz rólam, olyannyira barátnők vagyunk, hogy a főnöknőmnnek, mármint a gimnázium igazgatónőjének is így említelek.

- Köszönöm-köszönöm-köszönöm.

- Szeretném megkérdezni, azontúl, hogy járatod az agyadat, momentán mivel töltöd drága idődet?

- Reggel, miután a férjem elment itthonról, nekiálltam főzni. Azzal végezve, lefürödtem, mert nem szeretném, hogy váratlanul délből hazajön esetleg és érezné rajtam a konyha illatát. Ebből következik, érkezéséig, ami akár este is lehet, szárnyalnak a gondolataim.

- Látod, egy apróság. A férjed négy évvel idősebb, mint én és van neki egy szentelenül fiatal felesége. Gondolom, büszke rád és belül eszi a féltékenységet. Látod, én ettől megkíméltem magamat egy életre. Nem tudom, milyen féltékenynek lenni.

- De jó neked, én már tudom.

- Fura helyzet. Te félted a férjedet, mert jóképű menő vállalkozó, ő félt tégedet, mert csinos vagy és fiatal. Jön egy hónap múlva az újabb öröm és gond egyben. Megszületik a kislányod és elhiszem, nagy boldogság anyának lenni, mégsem irigyellek benneteket. El akartalak csalni magammal babanézőbe. Gondoltam, jól jön egy kis tapasztalat.

- Lilla! Csak nem azt mondd, hogy Kántor doktornőhöz?

- Meglepő számodra? Hugit igencsak jól ismerem, születése előtt óta.

- Örülök az ötletednek. Veszem a bátorságot és felhívom Vilit, hogy ne haragudjon, szeretnék ma csajos napot tartani!

- Én pedig addig izgulok, mert mi van, ha nem egyezik bele?

- Rosszul táltam, amiből erre gondolhatsz. Vili mindenbe beleegyezik, amit szeretnék. Ugyanakkor természetes, hogy beszámolok neki mindenről, ami történik napközben velem. Tegnap bevásároltunk a hétvégére, különös tekintettel, hogy holnap, azaz szombaton augusztus 20. lesz.

- Ez a beszéd. Intézkedjél és hívjál vissza! Készüljél fel, sokan leszünk a Vezér utcában! Ha még nem említettem, Judit nagy családban él.

- Lilla?! Nem fognak haragudni, hogy magaddal viszel egy idegent?

- Először minden ismeretlen idegen az életben, ami nemcsak a tárgyakra, hanem az élőkre is vonatkozik. Persze, hogy idegen leszel, de majd megszoknak, esetleg megszöknek a saját otthonukból. Nyugi, általában nem emberevők. Akik pedig igen, azokat a hölgyek pórázon tartják. Én nem vagyok náluk vendég, szeretném, ha tégedet befogadnának. Ha félsz, azt jelenti, mégsem tekintesz igazi barátnődnek.

- Úgy ver a szívem, hogy mindjárt kiugrik a helyéről.

- Kérjél engedélyt a férjedtől és hívjál vissza!

Nagyon-nagyon izgultam. Azt tudtam, Vili el fog engedni, ám, hogy mi vár rám egy olyan környezetben, ahol senki nem ismer személyesen Lillán kívül, aki viszont a tanárom, azt kép-

telen voltam feldolgozni. Próbáltam uralkodni az idegeimen, nemcsak a születendő lányom miatt, de azért is, mert én mentem Lilláért, hiszen Budáról így volt egyszerű. Ő Angyalföldön lakik és Zuglóba kellett mennünk. Ez önmagában kihívás volt számomra, hogy ismeretlen útvonalon kell vezetni. Odaérve leállítottam a motort és mire kiszálltunk, a házból kijött egy vak bácsi. Lilla a fülembe súgta, ő Judit doktornő apukája. Utólag elmondhatom, ez a találkozás volt egyedül problémás számomra, mert még soha nem láttam testközelből vakot. Az feltűnt, Lillát különös szeretettel fogadta, bár én sem panaszkodhattam, miután Lilla bemutatott neki. Még mielőtt a teraszra értünk, kiderült, hallotta a nappaliból, hogy Lilla kocsija megáll a kapunál, azért jött elénk. Utólag magamban úgy könyveltem el, én Lilla helyében tapintatosabb lettem volna. Ő ugyanis közölte Csabi bácsival, hogy bár a kocsink egyforma még színre is, de ez az én Opelem. Semmi túlzás benne, három órát tartózkodtunk a Kántor család otthonában, engemet sokszor fojtogatott a sírás. Másfél éve kimondhatatlan szeretetben élek, de mi legfeljebb hárman voltunk ebben a családban, addig, míg Linda itthon volt. Ám itt három generáció él békében és szeretetben. Persze én is ilyenre vágyom. Köznapiasan szólva, Lilla hamar belevágott a lecsóba. Számításon kívül hagytam, ha délben érkezünk, akkor bizony valamilyen formában részesei leszünk egy ebédnek. Mindenki leült az asztalhoz, Lilla pedig vállalta a felszolgáló szerepet és mivel látta rajtam, hogy ápolni kell a lelkivilágomat, vitt magával a konyhába. Kellett, nagyon kellett nekem, hiszen azóta pontosan tudom, barát-nőjének tart, nemcsak mondja. Ketten szolgáltunk fel. A találkozásnál mindenki bemutatkozott és azt is közölték, hogy szólítsam őket. Megjegyeztem. Csilla néni: Csabi bácsi felesége. Hugi: nekem ő Juditka, mert kikérte magának, hogy doktornőnek szólítsam. Bogárka: Katinka. Cicuska: Aki nekem Csilla. Két gyereke van. Ő az, aki, bár mondta, hogy Csilla az anyakönyvezett neve, de hozzátette, kitagad a családból, ha úgy hívom, mint az anyukáját. Így azután Cicuskának nem mertem, mert 41 éves. Nagyon kellett figyelnem, hogy ne szólítsam néven, miközben még az is elképzelhető, hogy vele beszéltem legtöbbet. Tudom, tiszteletlenség véleményt alkotnom valakiről, aki anyukám lehetne. Cicuska természete hasonlít leginkább az enyémhez. A gyerekeiről annyit, hogy meglehetősen szertelenek és ikek. Juditka férje nem volt otthon. Őt egyébként Gézának hívják. Tavalý találkoztam Kurucz Judit pici lányával, de az más volt. Akkor még én gondolni sem mertem arra, hogy saját gyerekem lehet. Most azonban meg tudtam volna enni Juditka babáját. Elsírtam magamat és ketten vigasztaltak, merthogy Lilla végig a társaságomban volt. Délután felhívtam Vilit, hogy ne aggódjon. Közölte, semmi baj, ha jól érzem magamat, neki is akadt hölgytársaság. Szerencsémre ezt visszavonta, mert eszébe jutott, az én állapotomban nem szabad így viccelődnie. Az esténk furcsán alakult. Miután Lillát hazavittem és én is hazakeveredtem, Vili étlen-szomjan várt. Még én toltam le, hogy egyedül nem evett, én meg Kántoréknál jóllaktam. Azért ettem vele is, mert állítólag kell a babának. Órákig a konyhában ültünk és szakadatlanul meséltem, majd a szalonban folytattam.

A baba és a meglepetés

„A képét nézve, büszkén mondja szám, hogy ember lesz az én kis Laurám.”

Vili szerint, mióta megismert, azóta repdesek, bár nincsenek szárnyaim. Biztos igaza van, mert neki mindig az van. Ám, ami tény, fél éve valóban repdesek. Ha valahol rosszul érzem magamat, az a gimnázium. A tanulással semmi bajom nincsen, de hogy veszi ki magát, hogy több mint fél szombaton nem láthatom a lányomat? 2011 szeptember 19-én világra jött az én kincsem. Nem, azt az érzést nem tudom leírni, amit akkor éreztem, mikor megláttam őt. Nálánál biztos, hogy nincs szebb baba a világon. Nem mondom senkinek, de én tudom, hogy így van. Világra jött: Kansztler Laura Lilla. Ez utóbbi némi magyarázatra szorul. Még születése előtt Judit barátnőmmel átbeszéltük a témát. Szerettem volna, hogy ő legyen a lányom keresztmamája. Judit azonban meggyőzött. Én most vagyok abban a stádiumban, amiben ő évekkkel ezelőtt volt, hogy építem a baráti körömet, a családomat és egyáltalán, a környezetemet. Javasolta, Lillát kérjem meg, legyen ő a keresztmama. Nagyon féltem, mert Lilláról tudom, meglehetősen magányos. Speciális, távolságtartó a véleménye a családról. Ezt mondja magáról, miközben többször tapasztaltam, Kántoréknál igencsak családtagnak számít. A magyarázat még titok előttem. Ami tény, ebben a vonatkozásban úgy érzem, nem őszinte hozzám. Féltem, de egyszer, Vili jelenlétében vettem a bátorságot és megkértem. Lilla pedig rámosolygott és láttam rajta, az lett volna a csalódás, ha nem őt kérem keresztmamának. Így lett a lányunk második neve Lilla. Már fél éves, hiszen 2012-ben járunk. Tegnap lettem 20 éves. Letettem a félévi vizsgáimat. Összehasonlítva magamat Judit barátnőmmel, én még mindig sehol nem vagyok. Mégis, úgy érzem, mióta anya lettem, teljes az életem. Már azt is tudom, ha sikeresen leérettségizek, a cégnél fogok dolgozni. Vili nem szeretné, hogy egyetemre menjek, mert szerinte én abba belezavarodok, amolyan stréber fajtának tart. De hát addig még sok minden történhet. Laurácska óvodás lesz. Nem sírós baba, de nem is ütött az anyjára. Erőszakos, akaratos. Fél éves, de körülötte kell, hogy forogjon a világ. Csilla néni szokta mondani, éppen olyan a természete, mint az ő legkisebb lányának, Huginak volt. Ha így van, nem bánom, mert a doktornő ma sem elveszett. Neki mindig, mindenben igaza van. Ha mégsem, arról nem szerez tudomást. Családon belül, nagyon úgy néz ki, külsőleg rám hasonlít, mert egyébként is szőke, de természetét illetően az apja. Vili azt mondja, ő volt ilyen céltudatos.

- Cicám, két fontos bejelentésem van. Milyen sorrendben osszam meg veled, ha az egyik jó, a másik pedig rossz?

- A rossz nem érdekel.

- Önző kutya vagy. Azért is a rosszal kezdem, tudod, a szükség törvényt bont.

- Vilikém, nem félsz, hogy az izgalomtól elapad a tejem? Mindig rémeket látok, ha így vezetsz elő valamit.

- Igazad van, lássuk a tényeket! Márciusban egy hétre New Yorkba kell mennem. Kozmáné Szilvi feltétlenül velem jön, mert közös az üzlet. Én azonban úgy döntöttem, hogy Stellát is magunkkal visszük. Brandstetter Géza olyan üzletet ajánlott, ami, ha összejön, akár öt évig itthon verhetném a vernivalómat, mert dőlni fog a pénz.

- Nincs jogom hozzá, de kikívánczik belőlem: New Yorkban felváltva fogják verni neked.

- Kis cicám, ide sűgom ebbe az aranyos fülecskédbe, te vagy a legilletékesebb, aki számonkérheti a cselekedeteimet. Nemcsak feleségem vagy, de a kisebbik lányom anyja is.

- Ehhez képest elmégy két olyan nővel, akiket már lefektettél, valamint az egyiknek gyereket is alkottál.

- Laura anyuka nem hisztizik! Ideül mellém és tárgyilagosan átbeszélünk mindent. Szeretném, ha a kis fejcskédben nem lenne zűrzavar. Édesem, ahhoz, hogy egy ekkora családot eltartsak, keményen kell dolgoznom. Kétségtelen, nem fizikailag fáradok ki, hanem szellemileg, mert járatom egész nap az agyamat. Minden picit üzletet megragadok. Eddig érted, Cicám?

- Érték én mindent. Tudom, gondoskodnod kell Lindáról, rólam és a kis Lauráról, valamint fizetned kell a járulékos kiadásokat is, mint a két autó és a ház. A gond ott van, hogy érző szív dobog a mellkasomban és féltelek.

- Mással nem tudok érvelni, mint szavakkal, hogy mindenkinél többet ér a családom. Ám nem tehetem meg, hogy szelektáljak. Szívem, ha nagyítóval vizslatom át az üzleteimet, és csupán olyanokat fogadok el, amik nem félremagyarázhatók, tartok attól, hamar lenullázódnánk. Kérdelek én, szeretnél visszasüllyedni oda, ahonnan indultál?

- Nem szeretnék, a lányunk érdekében.

- Akkor pedig szépségem, lenyeled a békát velem együtt és nem mérlegelsz, hogy melyikünknek könnyebb. Igaz, én két szép nővel megyek az USA-ba, te pedig itthon éled az életedet. Hiszem, hogy a lányunkkal, de lássad be, sokkal inkább áll a zászló egy húsz évesnek, mint egy 52 éves vénülő majomnak. Igen, elméletileg, mindkét csajt megfektethetném. Ám Stellának immár férje van, Szilvi pedig kellőképpen megutált és elsősorban miattad. Azt gondolta, hogy független vagyok, azért feküdt le velem. Harapdáljad kicsikém a szép ujjacskáidat!

- Esküdjél meg, hogy hűséges leszel hozzám, mint én hozzád!

- Laurám, húsz éves vagy. Előtted a jövő, előttem pedig a záróra.

- Igen, de a férfiak a záróra közeledtével szoktak megbolondulni.

- Ne törődj vele! Gondolj a jövődre! Hidd el, az a legfontosabb! Szeretjük egymást, de ami tény, hogy jó életed van. Szeretetből önmagában nem lehet megélni.

- Tessék megesküdni, hogy nem csalsz meg!

- Öt puszi az ára.

- Jézusom, Laurácska felébredt!

- Biztosan éhes. Megyek és megszoptatom.

- Látod, gúnyt űzöl belőlem. Az anyukáját szoptathatod, de a lányod még ráér megtanulni, milyen érzés.

- Jézusom, esküszöm, ez a csaj mindjárt kiszáll a kiságyából és átjön. Intézzük el gyorsan! Nem foglak megcsalni. A két lányom életére esküszöm, de ide a puszikkal!

Kilencet kapott. A tizediket meg ráadásul kérte, mint a dalban az ács. Ideges leszek, miközben hiszek neki. Furcsa, de már viszonylag egészségesen el tudom magamat helyezni a ranglétrán. Szilvi nem konkurencia a 42 évével, Stellánál pedig szebb vagyok. Nem csúnya nő, de akkor is szebb vagyok. Vili nem fog felcserélni. Átrohantam a lányomhoz és csak ott jutott eszembe, nem tudtam meg, mi a jó hír.

*

- Tessék, Kansztler Laura!

- Szia, Emese vagyok és kérlek, add át Vilinek a telefont, mert nagyon sürgős, amit meg akarok vele beszélni!

- Nem tudnád őt a mobilján hívni, mert éppen Laurácska szopizik.

- Köszí, hívom ott!

Hova jutottál Kocsis Laura két év alatt? Tégedet is megszédített a jólét. Ami borzasztó, nem elég, hogy mindenem megvan, de még követelőző is lettem. Igaz, előtte soha nem voltam szerelmes, most meg az vagyok. Ha meg akar csálni, Emesével fogja elkövetni. Igaz, Szilvi is független, de neki van egy nagy fia, akivel együtt él. Emese pedig kitűnő befektetés hosszú távú kapcsolatra. Hiába mondja Judit, hogy nem engedné az anyukáját, de hát az csak beszéd, mivel tenni ellene semmit nem tudna. Laurácskám szopizott, anyukája pedig le nem vette a szemét az óráról. Jó sokáig dumáltak, Mesike meg Vili. Végre nyílt az ajtó és meglátva az ábrázatát, amit addig éreztem, (mármost a féltékenység) úgy elfutott gondterhelt fejemből, mintha ott sem lett volna.

- Úristen, Vilikém! Mi történt? Látom, Mesike nem randevúra hívott.

- Légy kedves, Laura, ne gyerekeskedjél!

Szigorú és szomorú volt a hangja. Megvárta, míg Laurácskát lefektetem, azután kezdett bele a mondókájába. Próbálta szó szerint idézni Emesével történt társalgásukat.

Felvettem a mobilomat, Emese pedig így indított köszönés nélkül:

- Vili! Mond neked az a név valamit, hogy Kiss Margit?

- Van egy ilyen nevű dolgozóm, bár már férjhez ment.

- Ez a Kiss Margit Nyírbotoson él és özvegyasszony.

- Világos, csak hát tudod a Kiss elég általános név. Ebben az esetben Laura nevelőanyjáról lehet szó.

- Úgy tűnik, az édesanyja.

- Mesike, légy kedves, ne sikáljad súrolókefével az idegvégződéseimet! Saját szemeimmel láttam a papírjait: Macskássyné Kiss Margit. Ez utóbbi nevet használja csak, mert a férje pár éve meghalt. Őt egyébként Tibornak hívták.

- A szent életű Macskássy anyuka nagyon beteg lett, miután magára maradt. Pár napja kórházba került, de valószínű, a kórháznak a műszerezettsége hibádzik, vagy nem tudom mi az oka, de Macskássy anyuka felvette a kórház vezetőjének, jó ismeretsége van Budapesten. Szeretné elintézni, hogy felkerüljön a Schuller-klinikára.

- Mesike, ezek szerint te vagy az összekötő, esetleg Kántor Judit.

- A kórház igazgatója felhívott és mivel a név nekem semmit nem mondott, annyiban maradtunk, lezongorázom a történetet veletek, azután döntök, hogy felhozhatják, avagy nem, hozzánk a beteget. Állítólag nagyon ramatyul néz ki és az orvos ne jósoljon, de legfeljebb hónapok vannak neki hátra. Fogalmam nincs, honnan tud a klinika létezéséről. Kérlek, beszélj meg a dolgot Laurával, mert nekem itt elsőre valami bűzlik!

- Mesike, ha neked, akkor képzeljél el engemet! Ez a nő hazudik. Ám, benne van a pakliban, hogy ő szülte szépséges feleségemet. Akkor pedig Laura kezében van a döntés. Amit mondhatok nélküle is, természetesen, ha úgy dönt, hogy támogatja az anyját, felhozathatod, állom - fogvicsorgatva - a költségeket.

- Ez a beszéd, szerva ott. Szia, Vili!

- Vilikém, ez az embernek nevezett hitványság, mindenre képes. Nem lehet az édesanyám, ha egyszer engemet a falu szélén találtak, még csak nem is Nyírbotos mellett.

- Laurám, egy feladat megoldásánál mindig a legjobbra vagy a legrosszabbra kell gondolni. Maradjunk annyiban, hogy az édesanyád!

- Nehéz gondolataimat normális mederbe terelni. Tudod jól, nincsenek haragosaim. Nem vagyok gyűlölködő típus. Röpké életemben egyetlen kivétel van, Kiss Margit. Ha a nevelőanyám, akkor kívánom, szenvedjen pár évig, ha pedig a szülőanyám, akkor azt szeretném, mielőbb dobja fel a talpát. Ennyit érdemel, ha ő hozott a világra.

- Feltételezem, Emese azt szeretné, ha lemennél és megbeszelnéd vele, majd azután döntenél!

- Vilikém, amikor bíróságra citáltad, akkor sem akartam vele találkozni, most pedig felelős vagyok a lányunkért. Ne kényszerítsél arra, hogy idegbetegen foglalkozzak vele. Elapad a tejem, bár ez a kisebb dolog. Nem vagyok kíváncsi arra a dögre. A történet persze érdekelne, mivel igazolja, hogy ő szült. Szerintem mondjad meg Emesének, hagyja a fenébe!

- Cicám, Emese orvos. Te lemondhatsz az anyád életéről, de ő nem.

- Buta vagyok én ehhez. Adjál tanácsot, de azt ne kérjed, hogy találkozzak vele. Írásban bármit vállalom, ha akarod, de nem vagyok kíváncsi a pofázmányára.

- Esküszöm, így nem beszéltél Louistról sem.

- Azóta megtudtam a teljes igazságot Lindától és a bíróságon. Louis egy szánalmas, szerelmes bolond. Kiss Margit pedig egy szadista állat. Úristen, belegondolni is borzasztó, hogy ő szült. Várjál, nem tudom, miben maradtatok Emesével, de úgy ítélem, jobb, ha tőlem hallja a döntésem.

- Ez okos gondolat, hogy te hívjad vissza. Azért még valami, nehogy váratlanul érjen: ha mégis úgy döntesz, hogy támogatni akarod a szülőanyádat, azt mondtam Mesikének, vállalom a költségeket, ami a magán klinikán nem aprópénz. Ne sírjál, kis bolondom, mert Laurácskának ezzel is ártasz! Miattad bármi áldozatra kész vagyok. Még arra is, ha azt óhajtod, márciusban New Yorkban ismét felcsinálom Szilvikét.

Érdekes volt a szituáció. Mivel magához ölelt, én az ominózus mondat után ellöktem magamtól, viszont elapadtak a könnyeim és átmentem nevetésbe. Persze nem löktem nagyot rajta, csupán hogy kikerüljön az aurámból. Ekkor már tudtam, nem fog megcsalni Amerikában. A különbséget figyelembe véve, engemet az isten neki teremtett. Valahogy felcseperedtem, azután meg volt írva, hogy találkoznunk kell. Nem adtam időt magamnak a mérlegelésre, mert ezzel megbántottam volna a nagy „Ő”-t. Hívtam Emesét és végül annyiban maradtunk, Vili lemegy istenhátamögé, találkozni Mancival.

Testvérek

Végére akartam járni ennek a kuszált történetnek. Másnap, azaz 2012 február 21-én kedden a lovak közé csaptam. Isten velem volt, mert úgy hajtottam a Mercedest, hogy mindenkit lealáztam. Nem néztem az órát, de biztos, hogy jóval előbb érkeztem, mint azt egy normális ember kalkulálta volna. A kórházban az igazgatót kerestem. Elmondtam röviden, mi járatban vagyok. Utólag tudom, elég lett volna köszönés helyett Dr. Kristóf Emese nevét kiejteni a számon. Az igazgató maga vezetett a kórterembe. Négyszemélyes, de pillanatnyilag egyedül feküdt benne Kiss Margit. Nem volt boldog, mikor meglátott. Én viszont konstatáltam, észnél van, ha megismert.

- Kértem a főigazgató úrtól, keresse fel a lányomat, akivel igazolni szeretném, hogy az anyja vagyok.

- Értesítettem az illetékest, a magán klinika tulajdonosát az ön érdekében. Orvos vagyok és nem ügyvéd. Kansztlér úr, távozom. Beszélje meg a beteggel, amiket szükségesnek tartanak, nekem elég, ha Emese közli a döntést. Ebben az esetben a szállítás is a klinikát terheli.

Távozott, de előbb kezét fogtunk. Szimpatikus, határozott ember. Hitem szerint kiváló orvos és igazgatónak sem utolsó.

- Hallgatom, adja elő a bizonyítványát, hölgyem!

- Férjem idült alkoholista volt. Ez vitte a sírba. Előző házasságából három lánya született, akik Pestre költöztek válásuk után a volt feleségével egyetemben. Nézzen rám! Amikor Tiborral megismerkedtünk, közel 120 kiló voltam, most pedig ötven sem vagyok.

- Térjen a lényegre! Nemigen érdekel az élete. Szorítkozzunk életének arra a szakaszára, ami Laurára vonatkozik!

- Sajnálom, hogy nem ő jött el. Talán megértene.

- Maradjunk annyiban, azt az aljasságot, amit maga, mint nevelőanya elkövetett ellene, érző ember nem tudná megbocsátani.

- Nem a nevelő-, hanem az édesanyja vagyok. Tiborral nem akartunk gyereket, de hát, ha valaki nemi életet él, benne a kockázat. Teherbe estem. Alkatomnál fogva nemigen lehetett rajtam látni, hogy másállapotban vagyok. Nyírkarászra jártunk dolgozni abban az időben, mikor Laura a világra jött. Nem részletezem, úgy döntöttünk, megszüلöm, de végzünk vele. A helyzet úgy hozta, hogy Nyírkarászon született meg és Tibor vezette le a szülést. Megjegyzem, kitűnően. Laura a világra jött és Tibor nem volt képes arra, hogy élve eltemesse. Mivel a falu szélén voltunk éppen, kivitte az erdőből és bár február volt, egy rozszant ócska szekérre tette, ami isten tudja hány éve állt ott. Nem volt a baba meztelen, mert egy csomó göncbe csavarta bele. Én szerencsésen átvészeltam azt az időt. Nem jött rá a környezetem, hogy szültem. Még a szerencséhez tartozik, hogy Tibor a szekérre tette a babát, aki elkezdett nyavíkolni, ő pedig bemenekült az erdőbe, de látta, hogy egy nő odaér a szekérhez és felveszi a nyavíkoló csomagot. A többit az újságokból tudtuk meg. Bevitte kórházba és ott adták neki a Kocsis Laura nevet. Kérem, adjon egy pohár vizet, mert kiszáradt a szám!

Undorral itattam meg.

- Meséljen tovább!

- Laura 12 évig intézetben élt. A véletlen hozta úgy, hogy olvastam az újságban, megnyert egy táncversenyt. Ekkor döntöttem úgy, mivel nagy a gazdaságunk, megpróbálom felvenni a kapcsolatot a gyámhivatallal és Laurát magamhoz veszem, mint nevelőszülő. Két legyet ütök

egy csapásra, hiszen fizet az állam érte és ráadásul nekünk is besegíthet a ház körüli munkában.

- Mondja, hogy lehet egy nő ilyen aljas?

- Erre nem válaszolok. Tudom, maga gazdag ember és kegyet gyakorolt. Na persze, nem tette volna, ha egy öreg anyóka sétál az országúton.

- Térjen a lényegre, mert itthagynom!

- Nyilván tudja, Laura két évig élt velünk a házban, ameddig elvégezte az általános iskolát, azután nem engedték továbbtanulni és úgy döntöttünk, jó lesz ingyen cselédnek.

- Még mindig nem tért a lényegre. Hogy meri azt állítani, hogy maga szülte?

- Vegye ki a táskámat az éjjeliszekrény aljából és adja ide nekem!

Hosszan kotorászott csontváz kezeivel a táskában, majd kivett egy borítékot és úgy adta át nekem, mintha benn a táskájában a kezével elolvasta volna, mit tartalmaz.

Fejből idézve: 2010. február 22-én fordult hivatalosan az illetékesekhez, hogy készítsék el neki a DNS-vizsgálatot. Nevezettek: Macskássyné Kiss Margit és Kocsis Laura. A vizsgálat eredménye: több mint 99 százalékban bizonyos, hogy anya és lánya, azaz rokonságban vannak. Elolvastva, a borítékot zsebre tettem.

- Kérem, adja vissza!

- Margit, közlöm magával, ismét rossz lóra tett. Pereljen be! Immár valóban úgy beszélek magával, mint a feleségem szülőanyjával. Gondolom, mielőtt kirúgta a születésnapján, pár hajszálát bespájlolta a vizsgálathoz. Nem önön múlt, hogy épen, egészségben él a lánya.

- Túlélő típus. Nincs mit tagadnom, érzelmileg nem áll közel hozzám, de azért megjegyzem, ez nagy mértékben az apjának köszönhető. Én nem akartam gyereket. Igaz, ő sem. A családját elüldözte magától, de az italozásról továbbra sem mondott le. Úgy fogok meghalni, hogy nem tudom, milyen élvezetet jelent a szeretkezés. Jóllehet első éveken naponta gyúrt maga alá. Addig volt viszonylag jobb a kapcsolatunk, míg a feleségével éltek. Én voltam a titkos szerető. Akkor sem érdekelte, hogy nekem jó legyen, de legalább nem volt agresszív velem.

- Laura azt mondta, az apja rendesebb volt, mint maga.

- Laura mázlis volt. Tibor abban az időben halt meg, mikor már a lányát partiba vehette volna és ez benne szerepelt a terveiben. Miután nagykorú lett, úgy döntöttem, járja a maga útját. Tudtam, az állam nem fog nekem fizetni havonta érte.

- Még valami, honnan szerzett tudomást a magán-klinikáról?

- Nyírbotoson rengeteg Macskássy él. A véletlen hozta magával, mivel én eredetiben nem nyírbotosi vagyok, hogy kiderült, férjemnek rangos rokonsága van Budapesten, Erzsébet, a volt felesége által. Az egyik távoli rokona azon a klinikán gyermekorvos. De vannak a családban közgazdászok, mérnökök, de még egyetemi tanár is. Dögvörösköztünk. Rosszul döntöttem, hogy Laurát kirúgtam, mert ő becsületesen dolgozott nálam. Magam maradtam és belebetegedtem a gondokba. Lassanként mindent eladtam magam körül. Csupán egy kutyám maradt.

- Előadja a szegény asszonyt, miközben a bőre alatt is pénz van.

- Na igen. Elismerem, van némi megtakarításom, azért, hogy az olyan dúsgazdagok, mint maga, meg tudjon pumpolni. Ne higgye, hogy a parasztasszonynak egyszerű volt kiperkálni az egy milkát a zsebéből. Az állam meg vonja a nyugdíjamból a jogtalanul felvett pénzt. Most, hogy kivette kezemből a bizonyítékomat, gyönyörködhettem az arany karórájában, aminek értékét felbecsülni nem tudja egy ilyen oktondi paraszt.

- Szégyellheti magát, hogy még mindig így beszél a gyerekeiről! Elhiheti, nem abból a millióból vettem az órát. Kétségtelen, meg kellett az összeget fejelnem, de az utolsó fillérig a lányának adtam. Mit üzen neki?

- Ha istent, embert ismer, nem tagadja meg anyja utolsó kívánságát. Vitessen fel Pestre ebből a trágyából, mert itt csak megdöglenni lehet!

- Ígérem, továbbítom az óhaját a lányának!

Éppen azon járt az eszem, hogy szabadulhatnék meg tőle, mikor is az ominózus mondat után elakadt a szava. Nem halt meg, de elájult. Beszéltem a nővérszobába és elindultam vissza Budapestre.

*

- Tessék, Kansztler Laura!

- Szia, kis cicám! Bekapcsoltam a magassági kormányt és elindultam hazafelé, bár a céghez be kell előbb ugranom.

- Képzeld el, alig tudok magamon uralkodni, olyan feszült vagyok!

- Akkor előbb hazamegyek, hogy megnyugtassam a szépségemet.

- Vilikém, kérlek ne viccelődj, hanem mesélj!

- A leglényegesebb itt van a zsebemben. DNS-vizsgálat igazolja, te bizony Macskássy-ivadék vagy. Valóban ő a szülőanyád.

Mindent elmondtam neki, de kivételesen úgy hallgatott, hogy minduntalan belevágott a szavaimba. Okosabb lett volna előbb hazamennem, magamhoz ölelni és úgy mesélni. Hallottam a hangján, nagyon nem ura önmagának. Laura soha nem tiszteletlen velem, most pedig túlzás nélkül minden mondatomba beleszólt. Szolnokon jártam, mikor befejezettnek tekinthettem a mesémet.

- Úristen, Vilikém! Nem biztos, mert tudod, hogy Lilla nem túl közlékeny. Ám úgy érzem, hogy testvérek vagyunk apáról.

- Tisztázzad le a tanárnővel!

- Óraközi szünetben felhívom, mert még órái vannak.

- Addig hívjad fel Judit barátnődet és közöljed vele, a rokonság számát tekintve, alighanem te nyertél vele szemben.

- Ne haragudj, muszáj valakit hívnom, nem bírok magammal!

- Azért arról ne feledkezzél el, hogy anyádat ájult állapotban hagytam ott!

- Dögljön meg, de nem a nevenapján, mert az még soká lesz.

- Köszönöm, Cicám, hogy egy csomó pénz kiadásától megmentettél. Ezek szerint nem akard felhozatni a Schuller-klinikára?

- Vilikém, szépen kérlek! Biztos vagyok benne, sok időnek kell eltelnie ahhoz, hogy mindezt helyére tegyem magamban, addig pedig ne cukkoljál szavakban.

- Tettekben lehet?

- Az máris jól jönne. Ámbátor századszor is elismételhetem, nagyon bejött nekem ez a „Cicám” becézésed, mióta Laurácska megszületett.

- Édesem, jöjjön a meglepi, amiről tegnap megfeledkeztem. Mond ez neked valamit, hogy: „Laura tanulja az életet?”

- Csak nem azt mondd, hogy végre elkészült a második könyvem?

- De bizony, író nő, azt mondom. Tegnap kaptam az értesítést és ma azokért is el kell mennem. Megjegyzem, eddig cirka húszan érdeklődtek nálam, mikor jelenik már meg. Kíváncsiak a versek után a prózádra is.

- Megyek telefonálni, ne haragudj!

Hogy az anyád ne sirasson Kanszler Laura. Most ugyan kocsis voltál, hogy szétbontottad a vonalat.

*

- Tessék, Macskássy Lilla!

- Szia, Lilla! Remélem szünet van, nem óra közben hívtalak. Kanszler Laura vagyok.

- Jókor hívtál, de miért vagy ilyen ideges?

- Azt hiszem, apáról testvérek vagyunk. Még nem biztos, de amiket Vili elmondott az imént, valószínűsítem.

- Laurám, ehhez már kissé koros vagyok. Valamit sejtek, de hol van ez a bizonyossághoz? Kapsz két percet, hogy ledaráljad és ettől függetlenül délután egyébként is terveztem, hogy meglátogatom a kis keresztlányomat.

- Lilla, ne haragudj, nem bírok magammal! Kiderült, hogy az a szipirtyó, akit neked Manciként szoktam újabban említeni, a szülőanyám. Vili meglátogatta őt a kórházban és elhozta tőle a DNS-vizsgálat eredményét. Ezek szerint az ő lánya vagyok és akkor az apám Macskássy Tibor. Most tudtam meg, hogy az apámnak volt egy házassága ...

- Az anyja mindenit! Szoktam néha arról álmodni, mi lenne, ha kiderülne, hogy szegrélvégről rokonok vagyunk.

- Gondolom, olyankor felriadsz álmodból.

- Mi lett belőled, Kocsis Laura? Nem is volt az olyan rég, mikor még nem mertél volna ilyeneket mondani nekem.

- Ne haragudj!

- Dehogy haragszom, nagyon is megértelek. Mennem kell. Délután repülök hozzátok, de nem bánám, ha maradna valami kis kóstoló az ebédetekből.

- Jézusom! Reggel elment Vili és azóta tükön ülök. Eszembe nem jutott, hogy főznöm kéne, miközben ő is nem sokára hazaér.

- Meg fogja bocsátani kivételesen. Legfeljebb éhen hal a nővéred és a férjed.

- Nagyon szeretném, hogy a nővérem legyél.

- Nyugi, én sem szoktam álmodból felriadni. Végre lenne egy normális testvérem is.

- Szia, megyek, hogy valamivel tudjalak fogadni!

Összefoglaló

Óriási! Itt a nyár 2012-ben. Immár két évet abszolváltam a középiskolából. Nem mondom senkinek, de magamban igencsak szorongok. Nővérem fejébe vette, itt az ideje, hogy érett nő legyek. Gyerekem van, férjem van, eszem van, ráadásul árva lettem, én az árvalány, szóval a harmadik és negyedik osztályt egy év alatt kell abszolválnom. Szeretné, ha a jövő tanévbe beleférne az érettségi is, de ha az mégsem, megengedi, hogy decemberig leérettségizzek. Tudom, igaza van. Itt állok több mint 20 évesen és egy aranyos kislányon kívül semmit nem tudok letenni az asztalra társadalmunk erősítése érdekében. Laurácskát nem is vagyok hajlandó asztalra tenni, mert másodperceken belül lebucskázna róla. Most kezdett el függőleges testtartásban közlekedni. Momentán a régi játékra, a „kelj fel Jancsi”-ra hasonlít. Eldől, de nyomban fel is ugrik. Szóval, ha Lilla által kitűzött célt el akarom érni, akkor bizony már most nyáron is tanulnom kell. Semmi lazítás. Igen ám, de Kansztler Laura újabban komoly társadalmi életet él. Rokonaim megszorultak. Lenne három féltestvérem, de eddig a percig csupán egyet ismerek közülük. Ő viszont pótolja a többi. Heti rendszerességgel vagyok, vagyunk vendégek a Kántor-parókián. Nekik ugyan nem vagyok vérszerinti rokonuk, de Lilla szerint az a fontos, amit magában érez az ember. Márpedig nagyon megszerettem őket. Ráadásul Vili is jól érzi magát a társaságukban. Februárban derült ki, hogy az árvalány nem árva, mert van vérszerinti anyja. Ezek szerint soha nem is voltam árva, de már az vagyok, mert márciusban elszállt a lelke a pokolba. Én, a naiv kislány azt hittem, ezzel életemnek egy szakasza befejeződött. Hittem, Vili pedig cselekedett. Ügyvéd barátjára bízta a dolgot. Üzletember, hát pénzt szimatolt az esetből. Nem volt egyszerű mindent bizonyítani, hogy szülőanyámnak törvényes lánya vagyok, mint egyedüli örököse. Apámnak viszont van négy gyermeke, ebből hármat már nagyon régen kitagadott. Nehéz volt követnem a számokat, de végül rögződött bennem. A nyírbotosi ház, valamint a bankban lévő pénz felének egyértelműen én vagyok az örököse. A másik fele pedig megoszlik apai részről. Bár a nővéreimet kitagadta, ám egy negyedrészen köteles örökség illeti őket. Azt hiszem, valahogy így mondják hivatalosan. Tehát az apai résznek egy negyed vonatkozásban Lilláék jogos örökösei. Némileg bonyolítja a helyzetet, hogy a ház, amit örökölt, Lilláék szülőháza. Nem tudom miért, de Zsóka és Csilla ragaszkodnak a nyírbotosi házhoz. Így azután, az ügyvéd közbenjárásával, a ház a három nővérem öröksége. A pénzt én kapom meg, de adósság terheli a házat, mivel szülőanyám évekig vette fel utánam a tartásdíjat. Valamivel több, mint két millió forint még a tartozás. Ezt készpénzben kifizettem és így még mindig maradt majdnem húsz millió forintom. Nincs lerendezve Lilla részesedése. Papíron hármuké lett a ház, de ő hallani nem akar róla. Úgy tűnik, Csilla fog leköltözni a férjével. Én pedig Vilivel szeretném megbeszélni, hogy Lillának adhassak az örökségemből. Szívemben ma már ő van a harmadik helyen. Juditot továbbra is szeretem, de ő inkább a sorstárs kategóriába soroltatott általam és szerintem általa is. Lilla viszont előlépett nővérből részben anyukává. Ennek köszönhetem, hogy kemény tanév vár rám. Ráadásul azt szeretné, hogy én is pedagógus legyek. Ja tényleg, ez is változás, hogy tovább kell tanulnom. Általában szombat délután megyünk Zuglóba és imádjuk, ahogy a két kislány játszik együtt. Mármint Judit doktornő és a mi lányunk. Nehéz volt hozzászoknom, hogy a doktornőt én is huginak szólítsam. Igaz, csupán 15 évvel idősebb, mint én, viszont Juditokból dömping van a rokonságban. Azt tervezzük, hogy Laurácska egy éves születésnapjára hatalmas banzájt tartunk. Persze a születésnap csupán ürügy. Vili meghívja Kuruczékat, Emesével együtt és Kántorékat. Nem tudom összeszámolni, hányan leszünk. Amit tudok, hogy három zenészünk lesz. Csabi bácsi, Géza és az én Vilim. Ketten tiltakoznak, ők nem zenészek. Annyiban igaz, soha nem éltek meg belőle, nem úgy, mint Csabi bácsi. Ő egyébként mostanság is néha fellép műsorokon. Megörökölte Vili barátját, a gitáros Horváth Sunyi Jóskát. Nem sokat konyítok a zenéhez, de az a fickó úgy játszik gitáron, mint

más cimbalmon. Biztos, hogy van benne némi túlzás, de baromira tud. Ráadásul, ha kell, akkor hegedül. Vilit néha szoktam faggatni, hogy kellett neki egy ilyen nyüzsi életforma? Első feleségével éjjel-nappal dolgoztak. Én meg itthon lógatom a lábaimat és szervezem a rokonságot, bár inkább az illene rá, hogy tálcán jönnek. Szeretem, hogy felnőttek tekintenek. Kivétel Csilla-Milla és Csabika, az ikrek. Úgy látom, bennük minimális tisztelet nincs a kor iránt. Összetartó család, miközben többen kilógnak a sorból, de összetartanak. Katinka a megtestesült komolyság. Magamtól nem merek vele beszélgetést kezdeményezni. Így lennék a matematikatanárommal is. Feszélyezne, hogy nem értek sokat a matematikához. Katinka komoly és kimért, mint az egri leánya. Állítólag Lilla a párja, aki szintén nem egy vihorászó fajta. Nem tudom. Ami tény, ma már nincs olyan téma, amit ne beszélnének meg egymással. Csilla néni a család nagymamája vagy anyukája. Fantasztikus, hogy tudja kormányozni a nagy családot. Kiosztja mindenkinek a feladatot. Már én is kaptam ilyet tőle. Csabi bácsi, aki nem lát és istenien érzi magát a nagy családban, bár látszólag neki semmi feladata nincsen, ami nem igaz, mert negyvenkét év után is puli kutyaként követi a feleségét, az öreg hagymatisztító. Juditka, aki ritkán van otthon, de akkor sem dobja be magát a teendőkhöz. Parancsolni azt viszont nagyon tud, de kedvesen teszi. Róla éppen úgy látszik, mint rólam, hogy a lányaink életünk legfontosabb részei. Néha ül egymás mellett a két anyuka és dédelgetjük a lányainkat, nem törődve azzal, hogy a házban komoly élet folyik. Cicuska, aki úgy tud elküldeni néhai anyámba, hogy kedvem is lenne hozzá. Elég nagy a Kántor-parókia, bár kisebb, mint a mi házunk, ám, ha Cicuska benne tartózkodik, azt mindenhol hallani lehet. Komolyan mérlegelve a kapcsolatokat, ő az egyedüli, aki előtt nem kell viselkedni. Eleinte megpróbáltam, de olyan csúnyákat mondott, hogy elszégyelltem magamat és inkább beletörődtem a sorsomba. Érdekes, bár óriási különbség van a két testvér között, mégis megtalálja egymással a hangot Cicuska és Katinka. Nem nevető-, hanem röhögőgörcsöt kapok, mikor Cicuska Bogárkának hívja a tesóját. Állítólag előfordult már olyan is, hogy felkereste Katinkát az egyetemen, de nem találta és úgy érdeklődött utána: hol van Bogárka? A professzorasszony pedig szerintem nem volt boldog. Van még Géza, akit szívesen kifeléjtenék a családból. Nem mondom, jóképű fickó, Juditka férje, de ő ezzel tisztában van és felváltva legelteti a szemeit a hölgyeken. Sajnos, rajtam is. Magam előtt nem tagadhatom, voltak már szennyes gondolataim, amikor elképzeltem, milyen lenne, ha egy velem korabeli srác tenné nekem a szépet. Ő ölelgetne, nem Vili. Biztos vagyok benne, ez a műfaj kimarad az életemből. Ma már persze sokan megbámulnak, de engemet zavar. Ebben is hasonlítok Lillához. Mondhatnám Katinkát is, de az nem lenne igaz. Katinka ugyan nem foglalkozik férfiakkal, de eddigi 41 éve alatt nem is volt férfi az életében. Lilláról már tudom a hét pecsétes titkot, hogy rá ez nem igaz. Viszont hűséges ahhoz az egyhez, akárcsak én.

*

- Tessék, Kansztler Laura!
- Itt pedig Kurucz Judit.
- Éppen most analizáltam a kettőnk kapcsolatát magamban. Szia, Juditka!
- Jó neked, író, hogy jut rá idő. Szeretném ma délután igénybe venni a segítségedet!
- Ilyen is ritkán fordul elő az életemben, hogy valakinek szüksége van rám.
- Laura, ez olyan rondán hangzott, hogy mindjárt szétbontom a vonalat. Mindenki tégedet istenít, a legfiatalabbat.
- Nem úgy gondoltam. Rosszul fogalmaztam. Mivel én vagyok az, aki egy megmérettetésnél a legkönnyebb lennék, jólesik, hogy valakinek mégis segítségére lehetek csekély élettapasztalatommal.

- Lényegre térek. Szeretném, ha délután átjönnél hozzánk. Nekem el kell mennem, Anyósom hajlandó valamilyen szinten beugrani helyettem ügyintézőnek, de akkor nincs kapacitása az unokáira. Rád várna ez a feladat. Gondolom, hozod magaddal Laurácskát és átvedlesz óvónéninek. Számíthatok a segítségedre?

- Természetesen. Az ugye nem lesz baj, ha Olgi nénnivel mindent ketten csinálunk? Tudod, ő jobban ért a gyerekekhez, én pedig könnyebben fejezem ki magamat a telefonban. Fél óra múlva indulunk Laurácskával.

- Ha van még maradék könyved, hozzád vagy húsz példányt, mert Robi mindenhol vevőre talál.

- Gondolom, úgy indít, hogy hasonló a kettőnk sorsa, így azután veszik az én könyvemet is. Vili ma már üzleti tárgyalásra is úgy megy, hogy a névjegykártyája mellé egy Kansztler Laura könyvet is átad a kuncaftnak. Ráadásul legtöbbször meg kell, hogy duplázza, mert az illető ránéz a borítóra, megkérdezi, ki az a csaj, Vili meg büszkén mondja, hogy a felesége. Naná, hogy veszik a doktor úr feleségének a könyveit. Gondolom, Robi meglepődött, hogy a „Laura gyermekei” kötetemből kértem újabb 500 példány utánnyomást. Na jó, összekapodom magamat és utódomat, aztán az Opel átrepít hozzátok.

*

Nem vagyok büszke rá, hogy ezen az estén nem bújtam Vili mellé. Nem tudom, milyen érzés lehet, ha a nőn egy század katona megy végig, de valószínű, én legalább olyan fáradt voltam, mint az a szerencsétlen nő. Hazafelé alig láttam az utat. De legalább Judit barátnőm büszke lehet rám. Ügyintéztem, Olgi nénnivel meséltettem Erdélyről és Amerikáról. Közben szórakoztatott bennünket a három gyerek. Az egyik három éves múlt, a másik két éves és az én majdnem tíz hónaposom. Azt hiszem, Olgi nénit sem kellett ringatni este. Mindkét Kurucz gyerek nyúzta a kis Kansztlert, az meg visítózott, de nem ám bánatában. Nincs mit szépíteni a dolgon, padlót fogtam. Laurácskát Vili fürdette meg és azt mondta, szerencse, hogy a lányunk velem volt, mert különben beindulna a fantáziája, hogy hol töltöttem a délutánt. Ezen a napon döntöttem el, nem követem a barátnőmet. Nekem elég egy gyerek. Másnap reggel viszont Judit nagyon megdicsért, miután átnézte a határidő- vagy nem tudom milyen naplót, amibe befirkantottam, kinek hova kell menni és miért. Közölte, ha akarom, felvesz maga mellé, mert az biztos, baromira jó beszélőkém van. Ajánlata közben beleszagoltam a levegőbe és magamban elkönyveltem, bűdös a munka. Ezen pedig változtatnom kell, hiszen ha valaki, hát én igazán megtanultam dolgozni kislánként. Csak hát azóta?! A házvezetés a főzéssel egyetemben igencsak könnyed tevékenységnek bizonyul és Kansztler Laura hozzászokott a kényelemhez. Megcsinálom mindent, amit Vili rám bíz, de hát emellett egy anya még naponta lenyom a munkahelyén nyolc órát. Én meg számítógépezek. Írom a harmadik könyvemet, bár nem ez a cél, hiszen mindennap írok valamit. A kis pimasz lányom képes volt este kinevetni az anyját. Ő nem volt fáradt és fogalmam nincs, ezt hogy csinálta. Egész délután a földön hempergett a három gyerek. Mivel Laurácska még igazán nem tud biztonságosan járni, hát a Kurucz gyerekek alkalmazkodtak hozzá. Nem is értem, hogy a 77 éves Olgi néni nem készült ki jobban, mint én. Bár az, aki aznap jobban kifáradt, az gyakorlatilag meghalt. Arra nem voltam képes, hogy a kocsival beálljak a garázsba. A ház előtt kiszálltunk és Vilikém intézkedett helyettem.

*

- Cicám, tudod, hogy nem örülök a tegnapnak?

- Vilikém, ráértem és mentem segíteni Juditnak. Tudod jól, ő is mindig rendelkezésemre áll, ha bármiben rászorulok.

- Ez szép dolog, de én nem a segítségről beszélek, hanem arról, hogy húsz éves korban nem természetes ez a kimerülés. Elviszlek orvoshoz általános átvizsgálásra.
- De hát tudod, voltam Emesénél a klinikán, még a terhesség elején és nem találtak semmi problémát.
- Szerintem pedig gyenge a szíved.
- Szépen kérlek, ne beszéljed belém! Jót aludtam és már semmi bajom.
- Mindegy, beszélek Mesikével.
- Beszéljél vele, de ne én legyek az ürügy!
- Pedig éppen arra készülök, hogy bejelentsem neked, kettéválnak útjaink. Van saját pénzed, veszel magadnak egy lakást, én pedig feleségül veszem Mesikét. Na, most hivatkozzál arra, hogy az idegesség árt a babának!

Elkezdtem sírni, miközben volt olyan érzésem is, hogy csupán cukkol. Felkelt, odajött hozzám és nem részletezem milyen módon igyekezett megvigasztalni. Sikertült neki és utólag magamban visszaforgatva a filmet, rájöttem, jó üzletasszony lesz belőlem, mert ösztönösen úgy irányítom a dolgokat, hogy hasznom legyen belőle. Picit mindig féltékeny leszek, mert egy ilyen férjet féltetni kell. Tiszta szerencse, hogy ez az érzés kölcsönössé vált nálunk, ami viszont jót tesz az önérzetemnek. Hamar elapadtak a könnyeim. Utólag elkönnyvelhetem, nincsen restanciánk. Bepótoltuk az előző estét.